

SAGEN OM PUKKELHVALEN HARTWIN
(MEGAPTERA NOVAEANGLIAE)
I FARVANDENE TILHØRENDE OTTE EUROPÆISKE STATER,
JANUAR – AUGUST 2026

En kritisk redegørelse om institutionernes afvisning af at diagnosticere, behandle eller på anden vis bistå en synligt syg juvenil pukkelhval, der krydsede otte landes farvande over syv måneder, blev observeret og fotograferet af dem alle, ikke blev undersøgt af en eneste af dem og døde af en bakterieinfektion, der let kunne have været diagnosticeret og behandlet

STRANDED NO MORE

Anonym vagthundegruppe bestående af strandingsfagfolk

Version 1.0

Del I. Præambel

Dyret det drejer sig om

Juvenil han-pukkelhval (*Megaptera novaeangliae*), anslået til ca. 10,0 meters længde og ca. 7 tons ved obduktionen, vurderet til at være 3 til 4 år gammel [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Dyret blev af Stranded No More betegnet Hartwin på grundlag af en hjerteformet tegning, der var synlig på hans dorsale overflade. Denne redegørelse bruger betegnelsen Hartwin gennem hele dokumentet, da ingen anden betegnelse blev tildelt dyret af nogen myndighed i nogen af de otte lande, hvis farvande han passerede.

Den dækkede periode

Sent i december 2025 eller tidligt i januar 2026 (første dokumenterede observation nær Egmond aan Zee, Nederlandene) til den 15. august 2026 (afslutning af obduktion på NAUTINEUM-faciliteterne tilhørende Deutsches Meeresmuseum, Stralsund, Tyskland). Kroppen blev rapporteret drivende i Greifswalder Bodden klokken 08:16 den 13. august 2026, blev bjærget af Wasserstraßen- und Schifffahrtsamt Ostsee og overdraget til Deutsches Meeresmuseum klokken 19:30 samme dag [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Døden anslås at have fundet sted den 12. eller 13. august 2026 [ibid.]. De foreløbige obduktionsfund, der blev offentliggjort den 18. august 2026, identificerer den sandsynlige dødsårsag som bakterieinfektion med mistanke om sepsis [ibid.; Nordkurier, 18.08.2026].

Gennemkrydsede lande

Hartwin blev dokumenteret i farvandene tilhørende otte europæiske stater i løbet af 2026. I omtrentlig kronologisk rækkefølge: Nederlandene, Belgien, Det Forenede Kongerige (England og Skotland), Norge, Danmark, Tyskland (både Slesvig-Holsten og Mecklenburg-Vorpommern) og Polen. Ingen af disse stater foretog en veterinær undersøgelse, indsamlede en diagnostisk prøve eller administrerede nogen form for behandling i løbet af de cirka syv måneder, hvori dyret var under kontinuerlig offentlig observation. Den samlede afstand i fugleflugtslinje mellem dokumenterede observationspositioner overstiger 6.200 kilometer [SNM sighting database, strandednomore.org/hartwin].

Redegørelsens perspektiv

Denne redegørelse repræsenterer Stranded No More's (SNM's) holdning — en sammenslutning af strandingsfagfolk, der er kritiske over for de etablerede strandingsberedskabsinstitutioner i Europa og på verdensplan. SNM er af den opfattelse, at doktrinen om ikke-indgriben over for store hvaler, således som den praktiseres på tværs af nordeuropæiske stater og er kodificeret mest eksplicit i den danske Beredskabsplan for Havpattedyr (2024), ikke er understøttet af den fagfællebedømte videnskabelige og operationelle litteratur, ikke afspejler evidensbaseret veterinærmedicin og i Hartwins tilfælde resulterede i et udfald, der var forebyggeligt.

Det centrale argument i denne redegørelse er, at Hartwin døde af en behandelbar bakterieinfektion, der aldrig blev diagnosticeret, fordi ingen nogensinde indsamlede en prøve, og som aldrig blev behandlet, fordi ingen nogensinde forsøgte. Obduktionen bekræfter mistanken om sepsis opstået

fra massive bylder langs rygsøjlen, en af dem 110 centimeter lang, med pusfyldte hulrum, der nåede ind til hvirvelknoglerne [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Den videnskabsmand, der udførte obduktionen, udtalte offentligt, at dyret må have lidt enorme smerter, særligt under bevægelse, fordi størstedelen af bylterne var placeret direkte på rygsøjlen [Nordkurier, 18.08.2026]. Denne lidelse blev iagttaget, fotograferet og diskuteret i pressen, ligesom den var genstand for ekspertkommentarer på tværs af flere lande og på flere sprog. Og den fik lov til at fortsætte i måneder — ikke fordi de nødvendige redskaber til at diagnosticere og behandle dyret ikke fandtes, men fordi den institutionelle konsensus på tværs af alle otte lande var, at en hval af denne størrelse skulle observeres, indtil den døde.

Pustprøvemethoden beskrevet af O'Mahony et al. (2024) i Molecular Ecology Resources, som indsamler kondenseret udåndingsluft indeholdende bakterier, svampe, hormoner, cytokiner og cellemateriale ved hjælp af en drone eller en steril kop på en stang uden fysisk kontakt med dyret, ville have identificeret bakterieinfektionen i løbet af dage [O'Mahony et al., 2024]. Metoden til antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte dokumenteret af Gulland et al. (2008), som leverede antibiotika til fritsvømmende pukkelhvaler i Sacramento River fra en båd ved hjælp af en modificeret pilgeværsriffel uden fangst eller fiksering, ville have tilvejebragt en behandlingsvej for præcis den tilstand, obduktionen afslørede [Gulland et al., 2008]. Ingen af metoderne blev forsøgt, overvejet eller blot nævnt af nogen embedsmand eller ekspert, der blev citeret i pressen i nogen af de otte lande, som Hartwin passerede, med det ene undtagelse af SNM's korrespondance og SNM's Actionable Plan, som begge blev afvist eller ignoreret.

Ledsagedokumenter

Følgende dokumenter, alle udarbejdet af SNM i den periode, denne redegørelse dækker, offentliggøres sideløbende hermed og bør læses i sammenhæng hermed.

The Actionable Plan for Hartwin: A White Paper (juli 2026) redegør for den sekstrins diagnostiske og behandlingsmæssige plan, som SNM foreslog for dyret, mens han stadig var i live og befandt sig i tyske farvande, herunder de juridiske hjemmelsgrundlag i henhold til Bundesnaturschutzgesetz, de specifikke institutioner og enkeltpersoner, der er kompetente til at bemyndige og udføre hvert enkelt trin, samt den fagfællebedømte litteratur, der underbygger hvert element i planen [SNM, Actionable Plan for Hartwin White Paper, juli 2026].

Brevet til Miljøstyrelsen og Naturstyrelsen (27. juni 2026) identificerer seks specifikke mangler ved den danske Beredskabsplan for Havpattedyr (2024) og anmoder om øjeblikkelig veterinær opmærksomhed for Hartwin samt en tidsplan for revision af protokollen [SNM, Letter to Danish Authorities, 27.06.2026].

Opfølgingsbrevet til Miljøstyrelsen (30. juni 2026) bemærker, at styrelsens svar ikke forholdt sig til nogen af de substantielle punkter, der blev rejst, og gentager anmodningen om intervention [SNM, Follow-Up Letter, 30.06.2026].

Det åbne brev til Heiko Buch-Illing og Carl Kinze (30. juni 2026) retter sig mod de to danske havbiologer, hvis offentlige udtalelser formede medie- og politikreaktionen, og dokumenterer den fagfællebedømte evidens, de udelod fra deres offentlige kommentarer [SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026].

Brevet til Det Dyreetiske Råd (12. juli 2026) anmoder om en etisk principudtalelse om, hvorvidt en stat har en forpligtelse til at fastslå en diagnose, inden den beslutter at lade et fredet dyr dø, i de

tilfælde hvor ikke-invasive diagnostiske metoder er til rådighed og ubenyttede [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026].

Det konsoliderede brev til de tyske myndigheder (23. juli 2026) samler seks måneders korrespondance og indsigelser, henvender sig direkte til Slesvig-Holstens miljøminister og fremsætter den juridiske, videnskabelige og etiske begrundelse for øjeblikkelig diagnostisk intervention i henhold til BNatSchG §45(5) [SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

Alle dokumenter er tilgængelige fra Stranded No More på strandednomore.org/hartwin.

En bemærkning om forskellen mellem denne sag og sagen om Hope

Læsere, der er bekendt med SNM's kritiske redegørelse om sagen om den juvenile pukkelhval Hope (også kendt som Buckli og Timmy), der offentliggøres sideløbende med dette dokument, vil genkende strukturelle ligheder mellem de to sager. Begge involverede juvenile pukkelhvaler i nordeuropæiske farvande. Begge involverede de samme institutionelle aktører, herunder Deutsches Meeresmuseum i Stralsund. Begge resulterede i det samme udfald: en død hval og en obduktion.

Forskellen — og det er en væsentlig forskel — er, at Hopes sag involverede en langvarig diskussion om metode og berettigelse i forbindelse med en redningsaktion, der i sidste ende fandt sted. Hartwins sag involverer ingen sådan diskussion, fordi ingen redningsaktion fandt sted, og fordi intet forsøg på redning nogensinde blev gjort. Der var tale om en hval med en progressiv, synligt forværrende bakterieinfektion, der svømmede gennem otte landes farvande over syv måneder, mens eksperter fortalte pressen, at han ville dø, mens myndigheder fortalte hinanden og offentligheden, at der ikke var noget juridisk grundlag for at gribe ind, og mens ingen på noget tidspunkt indsamlede en prøve, stillede en diagnose eller administrerede en behandling.

Hopes sag var kompliceret, men Hartwins sag var simpel. Et sygt dyr blev iagttaget, indtil det døde, og obduktionen viste, at det, der dræbte ham, var præcis den type infektion, som de diagnostiske og behandlingsmæssige redskaber, der citeres gennem hele denne redegørelse og gennem hele SNM's korrespondance, er designet til at identificere og adressere. Det er sagens fulde omfang.

Del II. Resumé

Mellem januar og august 2026 krydsede en juvenil han-pukkelhval, betegnet Hartwin af Stranded No More, farvandene tilhørende otte europæiske stater: Nederlandene, Belgien, Det Forenede Kongerige, Norge, Danmark, Tyskland og Polen. Han blev dokumenteret i 35 separate observationer af borgere, der fotograferede og filmede ham i havne, fjorde og kystnære farvande over 6.266 kilometer. Hans hudtilstand forværredes progressivt og synligt over disse syv måneder — fra en rygmarkering i januar til udbredt hvidning, afskalning og blæredannelse i juni til en fremstående rygsøjle, der indikerede svær afmagring i august. Desuden blev rygsøjlekrumning og usædvanlig krumning af ryggen ligeledes observeret.

Ingen af de otte lande, som Hartwin passerede igennem, foretog en veterinærundersøgelse, indsamlede en diagnostisk prøve eller administrerede nogen form for behandling. Der blev ikke indsamlet nogen pustprøve, ingen antibiotika-fjernsprøjte blev gjort klar, ingen akustisk ledsagning blev forsøgt, og ingen grænseoverskridende koordinering blev iværksat. Den institutionelle reaktion på tværs af alle otte lande bestod i at se til, kommentere i pressen, udsende pressemeddelelser og afvente liget.

Den 24. juni 2026 fortalte lederen af et dansk maritimt forskningscenter medierne, at hvalen ingen chance havde, og at den ville dø. Efter denne forudsigelse tilbagelagde Hartwin over 1.125 kilometer på tværs af tre lande i løbet af 50 dage. Den samme ekspert reviderede sin prognose tre uger senere og erkendte, at dyret var i bedre forfatning end først antaget, men reviderede ikke sin anbefaling. Ingen ekspert, der udtalte sig til pressen på noget tidspunkt i løbet af de syv måneders mediedækning, nævnte pustprøvetagning, antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, akustisk ledsagning eller nogen af de offentliggjorte redningspræcedenser. Medierne forstærkede dødsforudsigelsen uden at anfægte den og latterliggjorde aktivt den eneste organisation, der opfordrede til intervention.

Hartwins krop blev fundet drivende i Greifswald Bodden den 13. august 2026. Obduktionen, der blev foretaget den 14. og 15. august på Deutsches Meeresmuseum i Stralsund, afslørede fire pusfyldte bylder langs rygsøjlen, hvoraf den største målte 110 centimeter i længden og omfattede fire hvirvelbenstlegemer. Porøst hvirvelben indikerede kronisk osteomyelitis. Maven var tom. Tyndtarmen og tyktarmen var tomme. Spæklaget målte 6 centimeter. Den sandsynlige dødsårsag var bakterieinfektion med mistanke om sepsis. Den videnskabsmand, der foretog obduktionen, erklærede offentligt, at hvalen må have lidt enormt under bevægelse, fordi flertallet af bylterne befandt sig direkte på rygsøjlen.

Bakterieinfektion hører til en af de mest almindelige og mest behandlelige sygdomskategorier inden for veterinærmedicin. Pustprøvetagningsmetoden beskrevet af O'Mahony et al. (2024) indsamler udåndingskondensation fra en hval ved hjælp af en drone eller en stang, uden fysisk kontakt, og identificerer bakterier, svampe, hormoner og cellemateriale inden for få dage. Metoden til antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, dokumenteret af Gulland et al. (2008) og operationelt demonstreret af NOAA i 2020, leverer antibiotika til en fritsvømmende hval fra en båd ved hjælp af en ballistisk sprøjte, uden indfangning eller fiksering. Alexander, Solangi og Riegel (1989) dokumenterede succesfuld behandling af vertebral osteomyelitis og mistænkt diskospondylitis hos

en spættet delfin (*Tursiops truncatus*) ved hjælp af langtidsantibiotikaterapi alene, idet dyret forblev symptomfrit 1,5 år efter diagnosen. Tysk forbundslovgivning, specifikt BNatSchG §45(5), bemyndigede veterinær intervention over for en syg strengt beskyttet art uden tilladelse. Udstyret kostede under 5.000 euro. Ethvert element i den diagnostiske og behandlingsmæssige plan, som SNM forelagde de danske og tyske myndigheder, var fagfællebedømt, offentliggjort og operationelt præcederet.

SNM sendte seks formelle henvendelser til myndigheder, videnskabsfolk og etiske rådgivende organer i Danmark og Tyskland mellem den 27. juni og den 23. juli 2026. Det danske agentur gentog eksisterende politik uden at forholde sig til substansen, mens de danske videnskabsfolk ikke svarede. Det Dyreetiske Råd fremsendte en procedurmæssig bekræftelse, men ingen etisk udtalelse. Det tyske brev, adresseret til Schleswig-Holsteins miljøminister, resulterede ikke i nogen intervention. Ministeriet i Mecklenburg-Vorpommern udsendte den 27. juli en pressemeddelelse, hvori det hævdedes, at hvalen så ud til at være sund — en påstand, der blev modsagt af fem ugers fotografisk dokumentation og af obduktionsfundene atten dage senere.

Den danske Beredskabsplan for Havpattedyr, den protokol der regulerer Danmarks reaktion, indeholder ingen bestemmelse om veterinær intervention over for levende store hvaler, ingen diagnostisk standard, ingen redningsmetodologi og ingen ramme for grænseoverskridende koordinering. Blandt dens forfattere er repræsentanter for de samme institutioner, hvis eksperter fortalte pressen, at intet kunne gøres. Protokollen er i sin substans et prøveindsamlingsdokument. Den indeholder detaljerede bestemmelser om indsamling og analyse af døde havpattedyr, mens den ingen bestemmelser indeholder om at holde dem i live.

Den fagfællebedømte litteratur om bevaringsetik, herunder Johnson et al. (2019), Ramp og Bekoff (2015), Beausoleil (2020), Katz (2024) og Wallach et al. (2020), fastslår, at individer er af betydning uanset bestandsstatus, at medfølgende naturbevaring indebærer omsorg for individer, bestande og arter, og at en bestand i fremgang ikke formindsker et enkelt dyrs lidelse. Elefanter med bakterieinfektioner behandles eksempelvis med antibiotika, og ulve med skader rehabiliteres. I Tyskland modtager titusinder af tilskadekomne vildtlevende dyr veterinærpleje hvert år. Undtagelsen for havpattedyr er ikke juridisk, videnskabelig eller etisk begrundet. Den er doktrinær.

Hartwins død er det kontrollerede eksperiment, som Hope-sagen ikke kunne tilvejebringe. Hartwins død kan ikke tilskrives nogen intervention, eftersom ingen blev forsøgt. Doktrinen om ikke-indgriben blev afprøvet i sin reneste form og resulterede i en langvarig, smertefuld og forebyggelig død som følge af en behandlelig bakterieinfektion hos en strengt beskyttet art under jurisdiktion af nogle af verdens rigeste og mest videnskabeligt avancerede nationer.

Obduktionsrapporten slettede det tidsvindue, inden for hvilket en intervention kunne have ændret udfaldet, ved udelukkende at præsentere den terminale patologi uden reference til de otte måneders observationsforløb. Observationschronologien viser, at Hartwin ikke hele tiden var syg, svag, underernæret og døende. Der var en periode på måneder, hvor infektionen var under udvikling, men dyret stadig fouragerede, bevægede sig og var mobilt. Det var vinduet for diagnose og behandling — og det lukkede, fordi ingen åbnede det.

Dette brief anbefaler indførelsen af en minimumdiagnostisk standard for levende store hvaler i europæiske farvande, indkøb og forud for behov placering af udstyr til pustprøvetagning og antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, revision af den danske Beredskabsplan for Havpattedyr,

etablering af en grænseoverskridende koordineringsramme for migrerende hvaler og delfiner, integrering af principper om medfølgende naturbevaring i europæisk forvaltning af havpattedyr, udvikling af ECHO (Early Cetacean Hazard Observation) med henblik på præ-strandings-detektion og ledsagning samt etablering af GWRA (Global Whale Rescue Alliance) som en parallel redningskapacitet. Samtlige anbefalinger bygger på en metode, en protokol, en juridisk vej eller en institutionel model, der allerede eksisterer et sted i verden.

I Hartwins tilfælde fandtes alle redskaber, og vigtigst af alt tillod loven brugen af dem. Ligeledes var viden tilgængelig, mens omkostningerne var ubetydelige. Hartwin betalte med sit liv for beslutningen om ikke at handle, men den næste hval behøver ikke at gøre det.

Del III. Dyret: 6.266 Kilometer Gennem Otte Lande

Hartwins rejse gennem europæiske farvande blev ikke dokumenteret af videnskabsfolk, ikke af statslige myndigheder og ikke af det institutionelle netværk inden for forskning i havpattedyr. Den blev dokumenteret af borgere. Fiskere, havnearbejdere, fuglekiggere, kajakroere, hundeluftere, færgepassagerer og mennesker, der stod på broer med deres telefoner, optog hvalen, da han passerede gennem deres farvande, uploadede optagelserne til Facebook og YouTube og skabte derved den eneste sammenhængende dokumentation for dette dyrs bevægelser, der eksisterer. De videnskabelige og statslige institutioner i de otte lande, som Hartwin passerede igennem, bidrog tilsammen ikke med en eneste diagnostisk observation til dette materiale. De betragtede borgernes optagelser, kommenterede dem i pressen og anvendte dem til at formulere prognoser, som de derefter anførte som begrundelse for ikke at handle. Den observationschronologi, der følger, er derfor en dokumentation af offentlig iagttagelse og borgerlig registrering. Den er tillige, implicit, en dokumentation for institutionel fravær.

Observationschronologien

Nedenstående tabel angiver alle dokumenterede observationer af Hartwin mellem januar og august 2026 samt den omtrentlige luftlinjeafstand fra den foregående observation og den kilde, ved hjælp af hvilken observationen blev registreret og rapporteret. Hvor en observation faldt sammen med en væsentlig udtalelse fra en ekspert eller en myndighed, er dette angivet i kommentarerne efter tabellen. Den samlede dokumenterede afstand over alle etaper overstiger 6.266 kilometer [SNM sighting database, strandednomore.org/hartwin].

Dato	Sted	Land	Etape (km)	Indberettet af
18. jan. 2026	Bloemendaal	Holland		waarneming.nl
2. feb. 2026	Bloemendaal aan Zee	Holland	7	waarneming.nl
13. maj 2026	Lofoten	Norge	1.840	Borgervideo, YouTube
23. maj 2026	Beaulieu Firth, Inverness	Storbritannien (Skotland)	1.515	Borgervideo, Facebook
3. jun. 2026	South Shields Pier	Storbritannien (England)	334	Watch This South Shields
5. jun. 2026	Kruiningen, Zeedijk	Holland	533	Borgerindberetning, Facebook
5. jun. 2026	Scheldt, nær Doel-kernekræftværket	Belgien	22	KBIN (Royal Belgian Institute of Natural Sciences); Jan Haelters, marinbiolog
18. jun. 2026	Odde Havn, Sjælland	Danmark	678	Borgerindberetning, Facebook
20. jun. 2026	Lillebælt, Middelfart	Danmark	91	Linda Frølund Hansen

Dato	Sted	Land	Etape (km)	Indberettet af
21. jun. 2026	Syd for Arø, Arøsund	Danmark	29	Jimmy Johansen
21. jun. 2026	Sønder Vilstrup Strand	Danmark	4	Jørn Matzen
23. jun. 2026	Fænøsund, nær Middelfart	Danmark	29	Newstime-udsendelse
24. jun. 2026	Varnæs vig, nær Aabenraa	Danmark	50	Jørgen Jensen
26. jun. 2026	Indgangen til Stegsvig, Als Fjord	Danmark	17	Marth-Finn Mischke
27. jun. 2026	Aabenraa Fjord	Danmark	27	Jan Schubmann
29. jun. 2026	Sønderborg Bugt, mod Flensborg Fjord	Danmark	27	News 5 livestream
4. jul. 2026	Klapbroen, Sønderborg	Danmark	<1	Lokale indberetninger
5. jul. 2026	Egernsundbroen	Danmark	12	Jesper Schjødt Lykke Nielsen
5. jul. 2026	Holnis, Flensborg Fjord	Tyskland	5	Lokale indberetninger
9. jul. 2026	Aarhus Ø, fra fyrtårnet	Danmark	148	Charlotte Sandberg
9. jul. 2026	Aarhus Havn	Danmark	1	Anke Gerhard
10. jul. 2026	Aarhus Ø	Danmark	1	TV2 Østjylland / Facebook
11. jul. 2026	Vejle Fjord	Danmark	55	Torben Christensen
12. jul. 2026	Bogense, Fyn	Danmark	22	Peer Petersen
13. jul. 2026	Mellem Samsø og Fynshoved	Danmark	30	Borgerindberetning
16. jul. 2026	Dahrendorf / Heiligenhafen	Tyskland	140	Thomas Rockel
17. jul. 2026	Kiel Fjord (munding)	Tyskland	53	Handelsblatt; SH-ministerium bekræfter
18. jul. 2026	Kiel Fjord, nær Hörnbrücke	Tyskland	9	Yachtcharter Kiel
22. jul. 2026	Schönberger Strand	Tyskland	30	Kati Sivka
24. jul. 2026	Den indre Flensborg Fjord	Tyskland	75	traditionssegler_albin_koe bis
25. jul. 2026	Sønderhav	Danmark	6	Carina Kalika Andersen
27. jul. 2026	Wismar Westhafen	Tyskland	160	nm-mecklenburg; MV-ministeriets pressemeddelelse nr. 235/2026
29. jul. 2026	Wustrow / Darß	Tyskland	80	MDR
9. aug. 2026	Woliński Park Narodowy, Wolin Island	Polen	160	WOPR (polsk vandredningstjeneste)
13. aug. 2026	Greifswald Bodden	Tyskland	85	Wasserstraßen- und Schifffahrtsamt Ostsee

Hvad kronologien viser

Observationsforløbet afslører en række kendsgerninger, der har direkte betydning for de argumenter, der fremføres i dette brief.

For det første var Hartwin ikke et dyr, der gemte sig i dybt vand uden for alles rækkevidde. Han var en hval, der sejlede ind i havne, svømmede forbi broer, dukkede op i lystbådehavne og blev fotograferet på nært hold af borgere i Aarhus, Vejle, Sønderborg, Kiel, Flensburg og Wismar. Både befandt sig inden for få meters afstand af ham ved adskillige lejligheder [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026]. Påstanden om, at dyret ikke kunne tilnærmes med henblik på diagnostiske formål, modsiges af det fotografiske og videomæssige materiale, som viser, at han gentagne gange tolererede nær tilnærmelse på tværs af flere lokaliteter og flere lande.

For det andet demonstrerede dyret vedvarende navigationsevne og fysisk udholdenhed i hele den periode, hvor eksperter offentligt forudsagde hans forestående død. Den 24. juni 2026 fortalte Heiko Buch-Illing fra Fjord&Bælt pressen, at der ikke var nogen chance for Hartwin, og at hvalen ville dø [Newstime, 24.06.2026; Frankfurter Rundschau, 30.06.2026]. Efter denne forudsigelse tilbagelagde Hartwin over 1.125 kilometer på tværs af tre lande i løbet af 50 dage. Den 17. juli fortalte den samme ekspert til den samme tv-kanal, at det, der forvirrede ham, var afstanden mellem observationen i det nordlige Fyn og observationen i tyske farvande, og den korte tid, det havde taget at tilbagelægge den, og han konkluderede, at dyret var i bedre form end først antaget [Newstime, 17.07.2026; SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026]. Prognosen blev revideret ikke fordi der var indsamlet nye kliniske oplysninger — for det var der ikke på noget tidspunkt — men fordi hvalen gjorde noget, som prognosen sagde, at han ikke kunne. Dette er anden gang i 2026, at en fjernbaseret visuel vurdering af en pukkelhval i nordeuropæiske farvande viste sig at være forkert i samme retning og af samme grund: Hope, hvis eksperter forudsagde døden inden for få dage, overlevede i måneder [SNM, Critical Brief on Hope, 2026].

For det tredje forværredes dyrets tilstand progressivt og synligt i løbet af de syv måneder med dokumenterede observationer. I januar og februar ud for Nederlandene udviste hvalen en stor markering på ryggen, men så i øvrigt ud til at være i rimelig fysisk stand. I maj, ud for Norge og Skotland, havde hudpåvirkningen bredt sig, og en havforsker med felterfaring med hvaler bemærkede en kraftig cyamid-infestation samt markeringer på flukken, der var forenelige med tidligere indfiltrering i fiskeredskaber [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026]. I juni og juli, i danske farvande, var omtrent halvdelen af ryggen blevet hvid med omfattende afskalling og blæredannelse [Frankfurter Rundschau, 30.06.2026; VRT NWS, 05.06.2026; Omroep Zeeland, 05.06.2026]. På et tidspunkt blev rygsøjlels krumning tydelig, ligesom en foroverbøjet kropsholdning. I august, i Polen, viste fotografier en fremstående rygsøjle, der indikerede svær afmagring [Radio Szczecin, 09.08.2026]. Obduktionen den 15. august bekræftede et spæklag på kun 6 centimeter, en tom mave, en tom tyndtarm og en tom tyktarm med kun et spor af brunligt materiale i de sidste 60 centimeter [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Dette forfald var hverken pludseligt eller skjult. Det udspillede sig over måneder i fuld offentlig bevidsthed, dokumenteret billede for billede af borgere i otte lande og iagttaget af eksperter og myndigheder i dem alle.

For det fjerde viser observationsregistreringerne, at Hartwin gentagne gange og rutinemæssigt krydsede internationale grænser og bevægede sig frem og tilbage mellem danske og tyske farvande adskillige gange alene i løbet af juli. De jurisdiktionsmæssige implikationer heraf drøftes i del IX, men det faktuelle punkt er enkelt: det argument, at ét enkelt land bar det eneansvar for dette dyr, lader sig ikke underbygge. Hvert land, hvis farvande han passerede igennem, havde mulighed for at indsamle en pustprøve. Prøvetagningen tager få minutter. Udstyret er en steril kop på en stang eller en forbrugerdrone med en petriskål [O'Mahony et al., 2024; SNM, Actionable Plan, July 2026]. Ingen af de otte lande forsøgte det.

For det femte, og endelig, dokumenterede de borgere, der registrerede disse observationer, dette frivilligt, på eget initiativ og uden koordination fra nogen myndighed. De er årsagen til, at vi ved, hvad der skete med Hartwin. Uden deres optagelser ville dyrets rute, tilstand og forfaldsrate have været udokumenteret. Kontrasten mellem kvaliteten af det civile vidnesbyrd og den totale fravær af ethvert institutionelt diagnostisk vidnesbyrd er i sig selv en anklage. Borgerne i otte lande brød sig nok om at filme en døende hval. Institutionerne i otte lande brød sig ikke nok om at tage en prøve af hans åndedræt.

Del IV. Doktrinen om ikke-indgriben: Hvad Danmarks protokol faktisk siger

Den danske Beredskabsplan for Havpattedyr, udgivet af Miljøstyrelsen i april 2024, er det dokument, der styrer Danmarks reaktion på strandede og nødstedte havpattedyr. Det er den protokol, der var gældende i hele den periode, Hartwin befandt sig i danske farvande, og dens bestemmelser formede enhver beslutning, der blev truffet, og enhver beslutning, der ikke blev truffet. Det følgende er en direkte tekstanalyse af protokollen, fordi dokumentet siger ting, som den offentlige debat ikke fuldt ud har afspejlet, og fordi de holdninger, de danske myndigheder og de danske eksperter indtog under Hartwin-sagen, ikke er personlige meninger eller ad hoc-vurderinger. De er protokollen, anvendt som skrevet.

Afsnit 5.3: Havpattedyr tages ikke i pleje

Protokollen fastslår under overskriften Havpattedyr tages ikke i pleje: "I Danmark tages sæler og andre nødstedte havpattedyr ikke i pleje" [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024, §5.3]. Beslutningen, forklarer den, blev truffet af Miljøstyrelsen på baggrund af enighed i beredskabsgruppen. Den angivne begrundelse er tredelt: at udsatte dyr ville kunne smitte den vilde bestand med fremmede sygdomme erhvervet i fangenskab; at pleje af forladte sælunger i et kunstigt miljø med tæt menneskelig kontakt indebærer en risiko for tilvænning; og at den naturlige selektion af svage individer ville blive undergravet, fordi de svageste dyr i naturen sorteres fra, så bestanden forbliver sund og robust.

Dette er legitime overvejelser i forbindelse med rehabilitering af sælunger, og SNM bestrider dem ikke i den sammenhæng. De er imidlertid ikke på nogen meningsfuld måde anvendelige på tilfældet med en fritsvømmende juvenil pukkelhval med en bakteriel hudinfektion. Hartwin var aldrig i fangenskab, og der fandtes ingen facilitet at løslade ham fra. Risikoen for fremmed sygdom erhvervet i fangenskab opstår ikke, når dyret aldrig har været i fangenskab. Bekymringen om tilvænning er relevant for unge sæler, der opdrættes i hånden over uger eller måneder; den er ikke relevant for en enkelt pustprøve indsamlet fra en drone eller en enkelt antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte afleveret fra en båd. Og appellen til naturlig selektion er i denne sammenhæng et argument for, at en beskyttet art opført på bilag IV bør overlades til at dø af en infektion, som meget vel kan være forårsaget eller forværret af menneskeskabte faktorer — herunder indfiltrering i fiskeredskeer, lavt saltindhold som følge af klimadrevet forstyrrelse af levesteder og immunsuppressive virkninger af havforurening — fordi dette tjener bestandens sundhed.

Protokollen skelner ikke mellem disse grundlæggende forskellige scenarier. En sælunge, der bør efterlades på stranden til sin moder, behandles under den samme politiske overskrift som en ti meter lang pukkelhval, der dør af blodforgiftning i en fjord. Rameværket indeholder ingen bestemmelse om klinisk vurdering, ingen bestemmelse om ikke-invasiv diagnostik og ingen bestemmelse om farmakologisk intervention over for en levende stor hval. De eneste muligheder, protokollen indeholder for en hval over fire meter, er opgivelse eller aflivning, og den anerkender, at aflivning er upraktisk ved denne størrelse. I praksis betyder dette, at protokollens eneste mulighed for en stor hval er at se den dø.

Afsnit 5.4: Firemetergrænsen

Afsnit 5.4 fastslår, at Miljøstyrelsen har besluttet, at grænsen for håndtering af hvaler er cirka fire meter, med den begrundelse, at håndtering af hvaler, der er større end dette, kan indebære en risiko for mennesker og for dyret. Hvaler, der er længere end fire meter, overlades derfor som udgangspunkt til sig selv, og naturen går sin gang: "Derfor lades hvaler længere end 4 meter i fred og naturen går sin gang" [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024, §5.4].

Protokollen tilføjer dernæst en sætning, der er central for forståelsen af alt, hvad der fulgte i Hartwin-sagen: "Beredskabsplanen organiserer ikke såkaldte redningsaktioner, der forsøger at trække strandede hvaler tilbage i havet" [ibid.]. Protokollen organiserer ikke såkaldte redningsaktioner, der forsøger at trække strandede hvaler tilbage i havet. Dette præsenteres som en beslutning om sikkerhed og dyrevelfærd, baseret på samme ræsonnement som bestemmelserne om aflivning og pleje.

Der er adskillige problemer med dette rammeværk som anvendt på Hartwin, og SNM identificerede dem alle i brevet til de danske myndigheder af 27. juni 2026 [SNM, Letter to Danish Authorities, 27.06.2026].

Det første er, at firemetergrænsen behandler fysisk størrelse som et mål for, om intervention er mulig, mens den fagfællebedømte litteratur dokumenterer, at størrelse ikke er den barriere, protokollen forudsætter, at den er. Thalmann et al. (2008) dokumenterede den vellykkede ombordtagning af strandede kaskelothvaler i Tasmanien, der hver vejede over 30 tons, ved hjælp af en net-slæbemetode, efter 96 timers stranding. Disse dyr var adskillige gange tungere end Hartwin. Gulland et al. (2008) dokumenterede antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte til fritsvømmende pukkelhvaler fra en båd i Sacramento River uden nogen fysisk håndtering af dyret overhovedet. Firemeterlinjen svarer ikke til nogen tærskel i den publicerede operationelle litteratur. Det er et politisk valg, som protokollen præsenterer, som om det var en fysisk begrænsning.

Den anden er, at protokollen sammenblander redning – som indebærer fysisk flytning af en strandet hval – med diagnosticering og behandling, som i tilfældet med et fritsvømmende dyr hverken kræver fysisk kontakt eller fysisk håndtering. Hartwin var ikke strandet i det meste af sin tid i danske farvande. Han svømmede. Pustprøvemethoden beskrevet af O'Mahony et al. (2024) indebærer, at man flyver en drone igennem hvalens udåndingsluft, eller holder en steril kop på en stang over blæsehullet fra en båd. Antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, som beskrevet af Gulland et al. (2008), indebærer, at man affyrer en pil fra en båd. Ingen af disse metoder kræver håndtering af dyret, udgør nogen risiko for menneskelig sikkerhed eller falder ind under kategorien "redningsoperationer der forsøger at trække strandede hvaler tilbage i havet." Protokollen nævner ingen af disse metoder, og dens forfattere synes ikke at have overvejet muligheden for, at en stor hval kunne hjælpes uden at blive rørt.

Den tredje er, at protokollen ikke indeholder nogen minimumsstandarder for diagnostik ved vurdering af en levende hval forud for beslutningen om at opgive den. Afsnit 5.4 anfører mulighed for aflivning af dyr, der udviser tydelige tegn på sygdom eller unormal adfærd, men fastsætter ingen klinisk vurderingsprotokol, ingen blodprøvestandard, intet krav om billeddiagnostik og intet krav om prøvetagning. Beslutningen om at lade en hval dø kan derfor træffes på grundlag af en visuel inspektion på afstand, hvilket er præcis, hvad der skete i Hartwins tilfælde. NOAA NY4236-obduktionen af en strandet juvenil pukkelhval i East Hampton, New York, viste, at en omfattende

diagnostisk udredning – herunder komplet blodtælling, serumkemi, urinalyse, bakteriekultur, morbillivirus-PCR og et biotoksinpanel – ikke fandt nogen underliggende sygdom og ikke kunne fastslå årsagen til strandingens [NOAA NY4236 necropsy report, 2010]. En visuel inspektion kan ikke fastslå, hvad en fuld laboratoriemæssig udredning til tider heller ikke kan. At anvende den som grundlag for en terminal prognose er ikke videnskab – det er gætteri klædt i institutionel autoritet.

Hvem skrev protokollen

Beredskabsplanens forfatterskab er ikke perifert for analysen. Protokollen blev forfattet af repræsentanter fra Miljøstyrelsen, Aalborg Universitet, Fiskeri- og Søfartsmuseet, Aarhus Universitet DCE, Naturstyrelsen, Københavns Universitet, Statens Naturhistoriske Museum, Fødevarestyrelsen og Fjord&Bælt [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024, s. 2]. Kirstin A. Hansen fra Fjord&Bælt er opført som medforfatter. Fjord&Bælt er den institution, der ledes af Heiko Buch-Illing, den marinbiolog, som den 24. juni 2026 fortalte pressen, at der ikke var nogen chance for Hartwin, og at dyret ville dø [Newstime, 24.06.2026]. Daniel K. Johansson fra Statens Naturhistoriske Museum er opført som medforfatter. Statens Naturhistoriske Museum er den institution, hvor Carl Kinze, den hval ekspert der fortalte pressen, at pukkelhvalbestanden vokser, og at der vil komme flere hvaler, er ansat [Danish radio, cited in SNM Open Letter, 30.06.2026].

De eksperter, der fortalte den danske og internationale presse, at der intet kunne gøres for Hartwin, er i flere tilfælde de samme personer eller de direkte kolleger til de personer, der skrev den protokol, som fastslår, at der intet bør gøres. Protokollen er ikke en uafhængig videnskabelig vurdering, som eksperterne efterfølgende anvendte. Det er et dokument, som eksperternes egne institutioner forfattede, og hvis doktrin eksperterne dernæst præsenterede for offentligheden som anerkendt videnskab. Den lukkede cirkel mellem protokollens forfatterskab og offentlig ekspertkommentar er et strukturelt problem, ikke et personligt, og det forklarer, hvorfor ingen afvigende videnskabelig stemme fremkom i den danske offentlige debat på noget tidspunkt i løbet af de syv måneder, Hartwins tilstand forværredes. Der var ingen uafhængig stemme, fordi protokollen blev skrevet af det samme netværk, der leverer ekspertkommentarer, og ekspertkommentarerne gentager protokollen. Offentligheden modtog ét standpunkt fra, hvad der fremstod som flere uafhængige kilder, mens der i virkeligheden kun var én kilde med flere institutionelle adresser.

Hvad protokollen ikke indeholder

SNM identificerede seks specifikke mangler i brevet til de danske myndigheder af 27. juni 2026, og ingen af dem blev adresseret i myndighedernes svar [SNM, Letter to Danish Authorities, 27.06.2026; SNM, Follow-Up Letter, 30.06.2026]. Protokollen indeholder ingen bestemmelse om veterinær intervention over for levende store hvaler, ingen rednings- eller genopsætningsmetodik, ingen kapacitet til akustisk ledsagning eller lokning. Den indeholder ingen minimumsstandards for diagnostisk vurdering af et levende dyr forud for beslutningen om at opgive det. Der er heller ingen ramme for grænseoverskridende koordination i tilfælde af levende strandinger eller nødstedte dyr. Det er af afgørende betydning, at den slet ingen sondring foretager mellem en sælunge, der bør overlades til naturlige processer, og en stor hval, der er blevet geografisk fanget eller lider af en behandlingsbar infektion i farvande, hvor den normalt ikke ville befinde sig.

Dette er ikke obskure tekniske mangler, for de udgør de grundlæggende komponenter i en funktionel beredskabskapacitet for store hvaler, og de er dokumenteret i den publicerede faglitteratur, som protokollen ikke citerer. NRE Tasmania 2022 Cetacean Incident Manual indeholder

detaljerede protokoller for triage, genopsætning, akustisk ledsagning, transport, udsætning og overvågning efter udsætning for hvaler af alle størrelsesklasser. Sharp et al. (WHOI-2024-05) workshop-rapporten fra Woods Hole dokumenterer remmeteknikken til genopsætning af store hvaler. Gulland et al. (2008) dokumenterer antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte. Humphrey-tilfældene dokumenterer akustisk lokning over afstande på mere end 100 kilometer. Ingen af disse kilder fremgår af Beredskabsplanen. Protokollens bibliografi citerer IJsseldijk et al. (2019) for klassifikation af nedbrydningsstadier hos døde eksemplarer, men indeholder ingen klinisk reference for vurdering eller behandling af levende dyr [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024].

Beredskabsplanen er i sin substans en protokol for prøveindsamling. Den er effektiv til at inddrive døde havpattedyr og videresende dem til laboratorier. Den er ikke en strandingsberedskabsprotokol i nogen forstand, som den internationale operationelle faglitteratur ville anerkende, fordi den ikke indeholder nogen bestemmelse om at holde dyret i live. Beslutningen om ikke at diagnosticere, så man aldrig er forpligtet til at behandle, er i sig selv en beslutning, og den har konsekvenser. I Hartwins tilfælde var konsekvensen en hval, der døde af en bakteriel infektion, som en pustprøve ville have identificeret, og som en antibiotika-fjernsprøjte ville have behandlet, i et land hvis protokol ikke nævner noget af dette.

Del V. Ekspertprognoserne: Dødsdomme afsagt uden diagnose

Mellem den 24. juni og den 29. juli 2026 afgav et lille antal forskere en række offentlige prognoser om Hartwin via de tyske og danske medier. Disse prognoser blev behandlet af pressen og af de offentlige myndigheder som ekspertkonsensus. De formede den offentlige mening, de retfærdiggjorde institutionel passivitet, og de tog fejl. Det følgende er en kronologisk redegørelse for, hvem der sagde hvad, og hvad de undlod at sige.

24. juni 2026: Buch-Illing erklærer døden uundgåelig

Den 24. juni 2026 sendte Newstime et interview med Heiko Buch-Illing, beskrevet som leder af Fjord&Bælts Videns- og Forskningscenter i Kerteminde, Danmark. Artiklens overskrift angav hans standpunkt i sin helhed: "Ingen chance. Han vil dø." I interviewet fortalte Buch-Illing til mediet, at hvalen var alvorligt svækket, at dens hud var meget lys og så stærkt inficeret ud, og at den bevægede sig bemærkelsesværdigt langsomt og opholdt sig usædvanligt tæt på overfladen. Hans prognose var utvetydig. Han erklærede, at der ingen chance var for hvalen, og at den ville dø. Han vurderede, at hvalen senest om en måned, måske en uge eller to, ville strande [Newstime, Buch-Illing interview, 24.06.2026].

I det samme interview erklærede Buch-Illing, at der ikke ville blive iværksat nogen redningsaktion fra dansk side, at den strandede hval uanset dødsårsagen ville blive overladt til at nedbrydes, fordi det var den naturlige proces, og at behandlingen af Hope i Tyskland havde udgjort dyremishandling. Han beskrev det tyske redningsforsøg som tortur og erklærede, at ekspertråd var blevet tilsidesat, og at beslutninger var truffet på grundlag af mavefornemmelse snarere end dyrevelfærd [Newstime, 24.06.2026].

På intet tidspunkt i dette interview nævnte Buch-Illing muligheden for at indsamle en pustprøve for at fastslå, hvad der forårsagede hudtilstanden. På intet tidspunkt nævnte han eksistensen af antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte som en behandlingsmodalitet for fritsvømmende store hvaler. På intet tidspunkt anerkendte han den publicerede redningslitteratur, herunder de vellykkede interventioner over for pukkelhvaler i Californien (Gulland et al., 2008), Tasmanien (Thalmann et al., 2008), Bretagne (Olhasque et al., 2025) eller San Francisco (Humphrey-tilfældene, 1985 og 1990). Han præsenterede offentligheden for en binær valgsituation: død ved drukning eller død ved stranding. Der var ingen tredje mulighed, fordi den protokol, han var medforfatter til, ikke indeholder en, og han oplyste ikke offentligheden om, at en sådan mulighed eksisterer i den publicerede faglitteratur.

25. juni 2026: MV-ministeriet adopterer prognosen

Den følgende dag rapporterede Newstime, at Ministeriet for Klimabeskyttelse, Landbrug, Landdistrikter og Miljø i Mecklenburg-Vorpommern havde udstedt en erklæring om Hartwins mulige fremtid i Tyskland. En talsmand oplyste over for radiokanalen, at ministeriet ville handle på en måde, der var i overensstemmelse med situationen, at muligheden for en stranding var ren spekulation, og at hvalen var et vildt dyr, for hvilket der ikke var noget retsgrundlag for at gribe ind i dets liv. Talsmanden understregede, at dyret ikke befandt sig i deres territorialfarvand. Ministeriet oplyste,

at det fulgte rapporterne, og at der ikke havde været kontakt med de danske myndigheder vedrørende sagen [Newstime, MV Ministry statement, 25.06.2026].

Artiklens vinkling er bemærkelsesværdig. Radiokanalen spurgte, om Tyskland var forberedt på den næste pukkelhval efter måneder lang Timmy-fiasko. Artiklens afsluttende afsnit spekulerede i, om multimillionærerne allerede tænkte på den næste redningsaktion. Den redaktionelle vinkling placerede intervention som excentrisk privat aktivisme snarere end evidensbaseret vildtforvaltning og placerede ministeriets afvisning af at engagere sig som den rimelige institutionelle standard. Ministeriets erklæring om, at der ikke var noget retsgrundlag for at gribe ind i hvalens liv, ville senere blive modbevist af bestemmelserne i BNatSchG §45(5), som SNM identificerede i brevet til de tyske myndigheder [SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

29. juni 2026: Dörnath bekræfter dødsdom fra en anden institution

Den 29. juni offentliggjorde MDR Aktuell et interview med dr. Kerstin Alexandra Dörnath, beskrevet som dyrlæge med speciale i vildtlevende dyr og 30 års erfaring. Interviewets overskrift lød, at den nyligt observerede pukkelhval ville have ringe overlevelseschancer i Østersøen. Dörnath fortalte radiokanalen, at hvalens hud ikke var fysiologisk, i vid udstrækning ikke-fysiologisk, med andre ord ikke normal. Hun bemærkede, at dyret angiveligt opholdt sig regelmæssigt ved overfladen, hvilket heller ikke var et godt tegn. Hun erklærede, at det var usædvanligt for en sådan hval at svømme mod eller ind i Østersøen, at Østersøen var et fjendtligt habitat for sådanne hvaler, og at den i praksis var en blindgyde [MDR Aktuell, Dörnath interview, 29.06.2026].

Dörnath blev spurgt direkte om hvalens chancer. Hun erklærede, at hvis hvalen virkelig gik vild i hjertet af Østersøen, var dens chancer virkelig ikke gode. Hun beskrev Østersøen som en brændinsfælde og en blindgyde, et højrisikoområde for store hvaler, og nævnte problemer med undervandsstøj, intensiv skibstrafik og forfølgelse af fiskeflokkene som medvirkende faktorer [MDR Aktuell, 29.06.2026].

Dörnaths interview var mere afdæmpet i tonen end Buch-Illings. Hun anerkendte miljømæssige og antropogene faktorer, herunder skibsstøj og lav salinitet, og hun beskrev Østersøens osmotiske tryk som et problem for hvalens allerede beskadigede hud. Men hun nævnte heller ikke diagnostisk prøvetagning, ikke antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, ikke akustisk ledsagning og ikke de offentliggjorte redningspræcedenser. Interviewets grundpræmis, som både interviewer og interviewet accepterede, var, at en hval i Østersøen er en hval, der vil dø, og at det eneste tilbageværende spørgsmål var, om døden ville komme før eller senere. Muligheden for, at en diagnose kunne stilles og en behandling leveres, indgik slet ikke i samtalen.

30. juni 2026: Frankfurter Rundschau forstærker budskabet

Den 30. juni offentliggjorde Frankfurter Rundschau en artikel under overskriften "Erst 'Timmy', jetzt 'Hartwin': Experte glaubt, nächster Ostsee-Buckelwal stirbt." Artiklen gentog Buch-Illings prognose og inkluderede hans visuelle vurdering af hvalens hud: at den så meget angrebet ud, at den var meget lys, og at pukkelhvaler normalt er mørke, så den lyse hud indikerede en alvorlig parasitinficering. Artiklen anførte, at Buch-Illing ikke troede, Hartwin ville være den sidste pukkelhval, Danmark ville se det år [Frankfurter Rundschau, 30.06.2026].

Denne artikel er betydningsfuld, fordi den cirkulerede gennem de tysksprogede nyhedsbureauer og blev bragt af flere medier, hvorved Buch-Illings visuelle vurderingsprognose blev etableret som

referencepositionen for hele det tyske medielandskab. Den 30. juni var ekspertkonsensusen i pressen fastslået: Hartwin ville dø, intet kunne eller burde gøres, og enhver, der hævdede det modsatte, var enten naiv eller gentog fejlene fra Hope-sagen. Denne konsensus var udelukkende baseret på én eksperter visuelle vurdering af hvalens hudfarve ud fra fotografier og videooptagelser taget af privatpersoner.

6. juli 2026: KSTA advarer mod fejlstyret dyrekærlighed

Den 6. juli offentliggjorde Kölner Stadt-Anzeiger en artikel under overskriften "Experten warnen nach Sichtung von Buckelwal 'Hartwin'." Underoverskriften lød, at eksperter var bekymrede og advarede mod fejlstyret dyrekærlighed. Artiklen gentog Buch-Illings prognose og Kinzes indramning om bestandsvækst og beskrev SNM som et privat initiativ, der havde navngivet hvalen. Den redaktionelle positionering var klar: eksperterne var de ansvarlige stemmer, og enhver, der opfordrede til intervention, var motiveret af følelser snarere end videnskab [Kölner Stadt-Anzeiger, 06.07.2026].

Udtrykket fehlgeleitete Tierliebe, fejlstyret dyrekærlighed, ville gå igen gennem hele den tyske mediedækning af Hartwin. Det tjente en specifik retorisk funktion: det omformede spørgsmålet om, hvorvidt et sygt dyr burde diagnosticeres og behandles, til et spørgsmål om, hvorvidt offentligheden var sentimental. Den fagfællebedømte litteratur om pustprøvetagning, antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, akustisk ledsagning og redning af store hvaler blev derved reduceret til et spørgsmål om følelser over for ekspertise, mens den publicerede videnskab i overvældende grad talte for intervention, og den ekspertise, der blev præsenteret for offentligheden, i overvældende grad var en gentagelse af den danske strandingsprotokols doktrin om ikke-indgriben.

17. juli 2026: Buch-Illing reviderer sin egen prognose

Den 17. juli optrådte Buch-Illing igen på Newstime. På dette tidspunkt var Hartwin blevet observeret ud for Heiligenhafen i Slesvig-Holsten, 140 kilometer syd for sin sidst kendte position i danske farvande, efter at have tilbagelagt afstanden på cirka tre dage. Buch-Illing fortalte radiokanalen, at det, der forvirrede ham, var afstanden mellem observationen ved det nordlige Fyn og den nye observation i tyske farvande, og den korte tid, hvori denne afstand var blevet tilbagelagt. Han konkluderede, at dyret var raskere end oprindeligt antaget [Newstime, 17.07.2026; cited in SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

Denne revision er ekstraordinær, når den sættes ved siden af prognosen fra den 24. juni. Tre uger tidligere havde den samme ekspert fortalt den samme radiokanal, at der ikke var nogen chance for hvalen, og at den ville strandes inden for højst en måned. Hvalen var ikke strandet. Den havde svømmet 140 kilometer på tre dage og krydset fra danske til tyske farvande. Prognosen blev ikke revideret, fordi der var indhentet nye kliniske data — eftersom der på intet tidspunkt var indhentet kliniske data overhovedet. Den blev revideret, fordi hvalen gjorde noget, som prognosen erklærede, at den ikke kunne gøre. Ekspertens forvirring var konsekvensen af at have udstedt en terminal prognose på grundlag af en visuel vurdering, uden noget diagnostisk fundament, og derpå se patienten nægte at efterkomme den.

Trods revisionen af prognosen reviderede Buch-Illing ikke anbefalingen. Han foreslog ikke, at det faktum, at dyret var raskere end antaget, måske gjorde det til en bedre kandidat til diagnostisk intervention. Han foreslog ikke, at vinduet for pustprøvetagning eller antibiotika-indgivelse via

fjernsprøjte måske nu var bredere end tidligere antaget. Den reviderede vurdering ændrede intet operationelt, fordi den operationelle ramme aldrig havde været baseret på dyrets faktiske tilstand. Den var baseret på protokollen, og protokollens position ændrer sig ikke, uanset om dyret er moribund eller svømmer 140 kilometer på tre dage.

29. juli 2026: Dörnath advarer mod aktivisme og redningsaktioner

Den 29. juli offentliggjorde MDR Aktuell et andet interview med Dörnath. Overskriften lød: "Neuer Irrwä in der Ostsee: 'Das bleibt eine Sackgasse.'" Artiklen anførte, at dyrlæge Alexandra Dörnath i et interview advarede mod fornyet aktivisme og redningsaktioner. Artiklen bemærkede, at en hval atter var blevet observeret i Wismar Havn, og at Deutsches Meeresmuseum mistænkte, at det drejede sig om det samme dyr.

Dörnaths indramning i dette interview er afslørende. Hun karakteriserede den voksende hyppighed af hvalobservationer i Østersøen som en tendens mod ekspansion, men hendes reaktion på denne tendens var ikke at anbefale forbedret diagnostisk og operationel beredskabskapacitet — den var at advare mod redningsaktioner. Ordet aktivisme bruges af radiokanalen, og Dörnath korrigerer det ikke. Effekten er at positionere ethvert forsøg på at hjælpe hvalen som aktivistisk overskridelse snarere end veterinærmedicinsk praksis og at positionere beslutningen om at se hvalen dø som professionel tilbageholdenhed [MDR Aktuell, Dörnath interview, 29.07.2026].

Mønstret

På tværs af alle disse ekspertudtalelser, der spænder over fem uger og flere medier, er der et konsistent mønster synligt. Hver eneste ekspert, der udtalte sig til pressen, forudsagde død, og ingen af dem anbefalede diagnosticering, nævnte pustprøvetagning eller antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte. Det er bemærkelsesværdigt, at ingen af dem citerede den publicerede redningslitteratur eller anerkendte, at den tilstand, de beskrev — en progressiv bakteriel hudinfektion hos en fritsvømmende hval — var præcis den tilstand, som de diagnostiske og behandlingsmæssige metoder beskrevet af O'Mahony et al. (2024) og Gulland et al. (2008) var udviklet til. Alle præsenterede valget som binært: redning (som de modsatte sig, med henvisning til Hope-sagen) eller død (som de accepterede, med henvisning til protokollen). Den tredje mulighed — diagnosticering og behandling uden redning — var fraværende i hvert interview, hver udtalelse og hver artikel.

Den 15. august fandt obduktionen fire massive pusfyldte bylder, én af dem 110 centimeter lang, langs rygsøjlen. Den fandt mistænkt blodforgiftning. Den fandt en bakteriel infektion. Den videnskabsmand, der foretog obduktionen, Lisa Klemens fra Deutsches Meeresmuseum, fortalte Nordkurier, at hvalen må have lidt enorme smerter, særlig under bevægelse, fordi størstedelen af bylterne befandt sig direkte på rygsøjlen [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026; Nordkurier, 18.08.2026]. De eksperter, der fortalte pressen, at hvalen ville dø, havde ret i, at den ville dø. De havde ret på samme måde som en læge, der nægter at undersøge og behandle en patient og forudsiger, at patienten vil dø, har ret, når patienten dør. Forudsigelsen var præcis, fordi nægtelsen af at diagnosticere var det, der gjorde den uundgåelig.

Del VI. Medierne som doktrinen forstærkningsled

Den tyske og danske mediedækning af Hartwin rapporterede ikke blot om institutionernes nægtelse af at hjælpe hvalen. Den forstærkede denne nægtelse, leverede dens retoriske ramme og hånede i flere tilfælde aktivt de eneste stemmer, der krævede intervention. Dækningen var ikke ensartet fjendtlig, og enkelte journalister medtog til tider detaljer, der underminerede den ekspertkonsensus, de præsenterede. Men det overordnede redaktionelle mønster på tværs af de store medier var konsistent: eksperterne blev behandlet som autoritative, protokollen blev behandlet som rimelig, og forslaget om at en syg hval burde diagnosticeres og behandles blev behandlet som sentimental overraskelse fra folk, der ikke forstod, hvordan naturen fungerer. Dette afsnit dokumenterer dette mønster.

Den redaktionelle ramme: naturen følger sit løb

Udtrykket "naturen følger sit løb" og varianter heraf optrådte i dækningen som et liturgisk omkvæd. Det stammede fra selve Beredskabsplan for Havpattedyr, som fastslår, at hvaler over fire meter overlades til sig selv, og at naturen følger sit løb [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024, §5.4]. Fra protokollen gik det videre til ekspertkommentarerne, hvor Buch-Illing fortalte Newstime, at den strandede hval ville blive efterladt til at hensmuldre, fordi det var den naturlige proces [Newstime, 24.06.2026]. Fra ekspertkommentarerne gik det videre til den redaktionelle ramme, hvor det blev det organiserende princip for dækningen. Naturen fulgte sit løb, hvalen ville dø, dette var trist men uundgåeligt. Enhver, der mente andet, var naiv eller sentimental eller havde ikke lært lektionen af Hope-sagen.

Intet medie i den tyske eller danske mainstream-presse synes på noget tidspunkt i løbet af de syv måneder med dækning at have spurgt, om Hartwins tilstand faktisk var naturlig. Obduktionen fandt en bakteriel infektion med mistænkt blodforgiftning [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. SNM's åbne brev til Buch-Illing og Kinze påpegede, at det tiltagende forekomst af pukkelhvaler i Østersøen muligvis drives af klimaforandringer, havopvarmning, forskydning i byttedyrsfordeling og antropogen forstyrrelse af trækruter snarere end af simpel befolkningstilvækst [SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026]. Hvalens halefinnemærker var forenelige med tidligere indvikling i fiskeredskaber [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026]. Østersøens lave salinitet — i sig selv et vandmiljø under antropogen forandring — forværrede hudskaden [MDR Aktuell, Dörnath interview, 29.06.2026]. Hvis hvalen befandt sig i Østersøen som følge af antropogen forstyrrelse, og hvis dens infektion var forårsaget eller forværret af antropogene faktorer herunder indvikling i fiskeredskaber og forureningsbetinget immunsuppression, var det, der skete med Hartwin, ikke naturen, der fulgte sit løb. Det var konsekvensen af menneskelig aktivitet, iagttaget af mennesker, og efterladt ubehandlet af mennesker, som kaldte det natur.

Intet større tysk eller dansk medie forfulgte denne undersøgelseslinje. Den redaktionelle ramme om naturlig uundgåelighed blev accepteret i sin helhed og gentaget uden kritisk eftersyn.

Afvisningen af SNM og den handlingsorienterede plan

Dækningen af Stranded No More fulgte et konsistent mønster på tværs af medierne. Der hvor SNM overhovedet blev nævnt, blev organisationen beskrevet i vendinger, der var designet til at minimere dens troværdighed. Kölner Stadt-Anzeiger beskrev den som et privat initiativ, der havde givet hvalen et navn, og placerede beskrivelsen i sammenhæng med en advarsel mod fejlløst dyrekærlighed [Kölner Stadt-Anzeiger, 06.07.2026]. Newstimes dækning den 25. juni spekulerede i, om multimillionærerne allerede tænkte på den næste redningsmission, og sammenblandes den diagnostiske intervention, SNM foreslog, med den storskalerede private pramoperation, der havde kendetegnet Hope-sagen [Newstime, 25.06.2026].

Den mest afslørende behandling kom fra TAZ, en venstreorienteret ugeavis, der kunne have forventet at granske institutionel passivitet frem for at forstærke den. Den 7. august offentliggjorde TAZ en kommentar under overskriften "No seagull crows for him," et ordspil på det tyske udtryk for, at ingen bekymrer sig. Artiklens forfatter, Eiken Bruhn, indledte med at bemærke, at der i modsætning til Hope-sagen ikke var liveblogge eller demonstrationer til fordel for Hartwin. Artiklen beskrev SNM som en selvbetegnet anonym vagthundegruppe af strandingseksperter og bemærkede, at hjemmesiden ikke indeholdt noget juridisk varsel, ingen oplysninger om ekspertise og ingen stiftelseshistorie, samt at gruppen ikke besvarede en henvendelse om kommentar fra TAZ [TAZ, 07.08.2026].

Artiklen beskrev dernæst navnet Hartwin som hjerteløst og anførte, at diminutivet "Harty" som minimum ville have udgjort en smule hengivenhed og have været nogenlunde kønsneutralt. Den beskrev den handlingsorienterede plan som bestående i at udtage prøver fra hvalens åndedræt og gennemvæde den med medicinerede pile, for derefter at lokke den ud på havet med undervandoptagelser af hvalsang, ledsaget af en flåde af både. Tonen var åbenlyst hånende, og artiklen konkluderede: "Unfortunately, it's not as funny as it sounds" [TAZ, 07.08.2026].

Hvad TAZ undlod at gøre, var at undersøge det videnskabelige indhold af den handlingsorienterede plan, den hånede. Den pustprøvetagningsmetode, artiklen beskrev som udtagen af prøver fra hvalens åndedræt, er en fagfællebedømt teknik publiceret i Molecular Ecology Resources af O'Mahony et al. (2024), valideret på tværs af flere cetacéarter og i stand til at identificere bakterielle og svampemæssige infektioner, måle stresshormoner og udføre cytologisk analyse uden nogen form for fysisk kontakt med dyret. De medicinerede pile, artiklen beskrev som gennemvædning, var den antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, der er dokumenteret af Gulland et al. (2008) i et NOAA Technical Memorandum og med succes anvendt på fritsvømmende pukkelhvaler i Sacramento River. Undervandoptagelserne af hvalsang, artiklen beskrev som lokkemiddel, var den akustiske ledsagningsteknik, der med succes blev anvendt i Humphrey-sagerne i San Francisco Bay i 1985 og 1990, dokumenteret i Krause (1991) blandt andre kilder, hvor en pukkelhval blev ledt over 130 kilometer tilbage til åbent hav. Hvert eneste element i den plan, TAZ hånede som absurd, har grundlag i den publicerede videnskabelige og operationelle litteratur.

Artiklens redaktionelle holdning var, at den tyske offentlighed havde lært sin lektie af Hope-sagen og nu klogeligt tillod hvalen at dø i fred. Artiklen fremstillede dette som modenhed, som vækst, som offentlighedens valg af videnskab frem for sentiment. Ironien er, at videnskaben — den faktiske publicerede fagfællebedømte videnskab om cetacédiagnostik og -behandling — understøttede

præcis den intervention, artiklen håned, og at sentimentet — følelsen af, at intet kunne gøres, og at det var tilstrækkeligt at se til — var det, artiklen fejrede som rationel fremgang.

Hvad intet medie rapporterede

På tværs af den samlede mængde af tysk og dansk mainstream-mediedækning af Hartwin fra januar til august 2026 har SNM ikke kunnet identificere en eneste artikel i et større medie, der citerede nogen af følgende:

O'Mahony et al. (2024)-pustprøvetagningsstudiet i *Molecular Ecology Resources*. Gulland et al. (2008)-antibiotika-indgivelsen via fjernsprøjte på fritsvømmende pukkelhvaler. Olhasque et al. (2025)-redningen af en juvenil pukkelhval i Bretagne, publiceret i *Animals* tre måneder før Hope-sagen begyndte. Thalmann et al. (2008)-opsætningen af en kaskelothval i Tasmanien. Humphrey-sagerne i San Francisco Bay. NRE Tasmania 2022 Cetacean Incident Manual. Sharp et al. (WHOI-2024-05)-workshoprapportens fra Woods Hole. Mitchell og Young (2026)-artiklen i *Frontiers in Marine Science* om, hvorfor forekomst alene ikke kan vurdere befolkningens bæredygtighed. Chami et al. (2022)-IMF-værdiansættelsesrammen for levende hvaler.

Dette er ikke obskure eller utilgængelige kilder. De er publiceret i førende videnskabelige tidsskrifter af forskere ved anerkendte institutioner, herunder NOAA, Woods Hole Oceanographic Institution, IMF og University of Tasmania. De er tilgængelige online, på engelsk, og de repræsenterer tilsammen den internationale vidensstandard inden for diagnostik, behandling, redning og bevaringsøkonomi for hvaler. Ikke én af dem optrådte i den tyske eller danske presse.

Det, der derimod optrådte — og gentagne gange — var Buch-Illing. Dörnath. Kinze. Beredskabsplanen. Medierne behandlede et enkelt institutionelt netværks holdning som den samlede ekspertmening og så ikke ud over det. Ingen redaktion kontaktede en hvalveterinær uden for Nordeuropa for en second opinion eller forfatterne bag studierne om pustprøvetagning eller antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte. Ingen redaktion kontaktede NOAA, Tasmانيens vildtmyndighed, de hold der reddede Humphrey, eller det franske hold der reddede pukkelhvalen ved Bretagne tre måneder tidligere. Dækningen var ikke afbalanceret rapportering om en videnskabelig debat, fordi medierne ikke forsøgte at skabe en sådan.

Kontrasten med Hope

TAZ-artiklen fremhævede et forhold, som, selv om det var tænkt som et udtryk for offentlig modenhed, i virkeligheden understreger den rolle medierne spillede i afgørelsen af Hartwins skæbne. Artiklen bemærkede, at der i modsætning til Hope hverken var liveblogger eller demonstrationer for Hartwin. Rheinische Post, som i uger efter at Hope's kadaver var fundet fortsat had informeret sine læsere, forholdt sig tavs om Hartwin. Bild's liveticker, der havde kørt løbende opdateringer om Hope, kørte ikke for Hartwin [TAZ, 07.08.2026].

Dette er ikke bevis for, at offentligheden holdt op med at interessere sig for hvaler i perioden fra maj til august 2026. Det er bevis for, at medierne holdt op med at dække dem. Hope-sagen fik mætningsdækning dels fordi der var en dramatisk redningsaktion at følge, dels fordi operationen skabte konflikt mellem private redningsmandskaber og offentlige institutioner. Hartwins sag skabte ingen sådan konflikt, fordi ingen redning blev forsøgt. Uden en dramatisk intervention at dække faldt

medierne tilbage på den institutionelle standard: rapporter eksperternes prognose, noter at naturen følger sin gang, og gå videre. Den redaktionelle beslutning om ikke at dække Hartwin med samme intensitet som Hope var i sig selv en form for deltagelse i udfaldet. En hval der ikke er i nyhederne, er en hval som offentligheden ikke kan lægge pres på institutionerne for at hjælpe.

Mediernes strukturelle rolle i institutionel ikke-indgriben

Det mønster, der dokumenteres i dette afsnit, er ikke en sammensværgelse; det kræver ikke ond tro fra individuelle journalisters side. Det kræver blot følgende: at journalister, der dækker en hvalsag, kontakter den nærmeste havbiologiske institution for en ekspertkommentar; at institutionen stiller en ekspert til rådighed, som gentager protokollen; at journalisten behandler ekspertens udtalelse som den videnskabelige holdning; og at ingen i den redaktionelle kæde spørger, om der kan være en anden videnskabelig holdning, der er værd at rapportere om. Det er på denne måde institutionel doktrin bliver til offentlig konsensus uden nogensinde at blive afprøvet. Eksperterne taler på vegne af protokollen, medierne taler på vegne af eksperterne, og offentligheden hører en fastslået videnskabelig konsensus, hvor der i virkeligheden foreligger en uafprøvet politisk position, som modsiges af et internationalt korpus af publiceret evidens, som ingen i rapporteringskæden tog sig tid til at opsøge.

I Hartwins tilfælde fik denne strukturelle svigt direkte operationelle konsekvenser. Mediedækningen skabte og opretholdt det offentlige indtryk af, at intet kunne gøres, hvilket fjernede det politiske pres på myndighederne for at handle, hvilket sikrede at intet blev gjort, hvilket sikrede at hvalen døde, hvilket bekræftede eksperternes forudsigelse om, at hvalen ville dø. Cirkelslutningen er fuldkommen. Forudsigelsen skabte betingelserne for sin egen opfyldelse, og medierne var den mekanisme, hvorigennem disse betingelser blev formidlet fra eksperterne til myndighederne til offentligheden og tilbage igen.

Da obduktionsresultaterne blev offentliggjort den 18. august 2026, rapporterede de samme medier, der i syv måneder havde forstærket dødsforudsigelsen uden at sætte spørgsmålstejn ved den, om fundet af fire bylde og mistanke om blodforgiftning med tilsyneladende forfærdelse. Nordkurier citerede Lisa Klemens for, at hvalen må have lidt enorme smerter [Nordkurier, 18.08.2026]. Stern rapporterede fundene som nyheder. Tagesspiegel og Handelsblatt viderebragte bureau meldingerne. Ingen af disse medier bemærkede, at den tilstand obduktionen afslørede — en bakterieinfektion — var præcis den tilstand, som pustprøvetagnings- og antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte-metoderne beskrevet i SNM's korrespondance og SNM's handlingsplan var designet til at opdage og behandle. Ingen af dem bemærkede, at de eksperter, der havde fortalt dem at intet kunne gøres, aldrig havde foreslået at indsamle en prøve, der ville have identificeret denne behandlingsbare tilstand. Obduktionsfundene blev behandlet som et sørgeligt efterskrift til en naturlig tragedie snarere end som bevis for, at tragedien ikke var naturlig og ikke behøvede at ske. Den redaktionelle ramme holdt: Naturen havde fulgt sin gang. Spørgsmålet om, hvorvidt menneskelige institutioner havde hjulpet naturen på vej — ved at afvise at diagnosticere hvad en pustprøve ville have afsløret og ved at afvise at behandle hvad en antibiotika-fjernsprøjte ville have adresseret — blev ikke stillet.

Del VII. Hvad der kunne have været gjort: De fagfællebedømte interventioner der aldrig blev forsøgt

Dette afsnit redegør i konkrete termer for, hvad der kunne have været gjort for Hartwin mens han levede, hvem der kunne have gjort det, og hvilken publiceret videnskabelig og operationel evidens der understøtter hver enkelt intervention. Formålet er ikke hypotetisk, fordi enhver metode beskrevet her har været anvendt tidligere, på samme art, under sammenlignelige eller vanskeligere omstændigheder, og er dokumenteret i den fagfællebedømte eller officielle operationelle litteratur. SNM's handlingsplan for Hartwin (juli 2026) fremlagde alt dette for de tyske myndigheder mens hvalen var i live og i tyske farvande, men myndighederne handlede ikke på det. Hvalen døde af den tilstand disse metoder var designet til at opdage og behandle [SNM, Actionable Plan for Hartwin White Paper, July 2026].

Pustprøvetagning: diagnostik uden kontakt

Den enkelt mest afgørende svigt i Hartwin-sagen var undladelsen af at indsamle en pustprøve. Dette er ikke en spekulativ eller eksperimentel teknik, fordi det er en valideret, fagfællebedømt, ikke-invasiv diagnostisk metode, der med succes har været anvendt på pukkelhvaler og andre hvalartsspecies på tværs af flere kontinenter.

O'Mahony et al. (2024), publiceret i Molecular Ecology Resources, dokumenterede indsamling og analyse af udåndet åndedrætskondensation fra bardehvaler ved hjælp af en forbrugerdrone udstyret med sterile petriskåle. Dronen flyver gennem hvalens udåndingssøjle mens dyret overflader og trækker vejret, og den rører ikke dyret. Afstanden mellem dronen og hvalen er typisk flere meter. Den kondensation, der samles op på petriskålene, indeholder bakterier, svampe, vira, hormoner herunder kortisol og reproduktionshormoner, cytokiner, lungeepitelceller egnede til cytologisk undersøgelse, DNA til individidentifikation og populationsgenetik samt forureningsmetabolitter. En enkelt pustprøve, indsamlet i en enkelt udåndingshændelse der varer sekunder, giver en omfattende diagnostisk profil af dyrets helbredstilstand [O'Mahony et al., 2024].

Den alternative indsamlingsmetode, lige så valideret, er stang-og-kop-teknikken. En steril indsamlingskop eller petriskål monteres på en stang af tre til fem meters længde. Operatøren, der står på en båd, holder koppen over hvalens blæsehul mens dyret overflader. Hvalen udånder i koppen. Operatøren trækker koppen tilbage. Proceduren tager sekunder, kræver intet specialiseret udstyr ud over en steril beholder og en stang, og har været anvendt i feltforskning i årevis [O'Mahony et al., 2024; SNM, Actionable Plan, July 2026].

I Hartwins tilfælde ville pustprøven have identificeret den bakterieinfektion, som obduktionen efterfølgende bekræftede som den sandsynlige dødsårsag. Obduktionen fandt fire pusfyldte bylde, mistanke om blodforgiftning samt bakteriel kolonisering af hvirvelknoglen [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. En pustprøve indsamlet på et vilkårligt tidspunkt under hvalens syv måneder lange dokumenterede færden ville have påvist den bakterielle patogen i åndedrætskondensationen, ville have identificeret den specifikke organisme gennem standard mikrobiologisk kultur og ville have tilvejebragt et antibiotikafølsomhedsprofil, der angav hvilke lægemidler infektionen ville reagere på. Svartiden for prioriteret veterinær mikrobiologi er

dage, ikke uger. Egnede laboratorier findes inden for Tyskland, herunder Stiftung Tierärztliche Hochschule Hannover, som har veterinær ekspertise i havpattedyr [SNM, Actionable Plan, July 2026].

Hartwin blev fotograferet og filmet på nært hold af offentligheden ved snesevis af lejligheder på tværs af flere lande. Han sejlede ind i havne, svømmede forbi broer, dukkede op i lystbådehavne og blev nærmet af både uden tilsyneladende uro. Den sightingregistrering, der er dokumenteret i Del III, godtgør ud over rimelig tvivl, at en drone eller en bådfører med en stang kunne have indsamlet en pustprøve på adskillige tidspunkter under dyrets rejse. Udstyret koster mindre end en forbrugerdrone. Teknikken er valideret i den fagfællebedømte litteratur for præcis den involverede art. Det blev ikke forsøgt af nogen myndighed, nogen institution eller nogen ekspert i nogen af de otte lande, som Hartwin passerede igennem.

Antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte: behandling uden indfangning

Gulland et al. (2008), offentliggjort som et NOAA Technical Memorandum, dokumenterede den første vellykkede antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte til fritsvømmende pukkelhvaler. To pukkelhvaler var trængt ind i Sacramento-floden i Californien, et ferskvandsmiljø, og havde pådraget sig synlige hudskader som følge af langvarig ferskvandspåvirkning – en tilstand der er direkte analog med den hudskade, der blev observeret hos Hartwin som følge af Østersøens lave salinitet. Interventionsholdet administrerede antibiotika til hvalerne ved hjælp af et modificeret fjernsprøjtegevær affyret fra en båd. Sprøjterne trængte igennem spæklaget og leverede medicinen intramuskulært. Hvalerne blev hverken fanget, fastholdt eller håndteret på nogen måde. Begge dyr overlevede, og ferskvandshudskaderne forsvandt inden for cirka 24 timer efter at dyrene vendte tilbage til saltvand [Gulland et al., 2008].

Relevansen for Hartwin er direkte og specifik. Obduktionen påviste en bakterieinfektion med mistanke om sepsis. Antibiotika er standardbehandlingen for bakterieinfektioner. Gulland et al.s metode leverer antibiotika til en fritsvømmende pukkelval fra en båd uden fysisk kontakt. Metoden har fagfællebedømt fortilfælde, arten er identisk, og den kliniske indikation – en bakterieinfektion hos en pukkelval med hudskader i et lavt-salint miljø – er tæt analog. De praktiske forudsætninger er en båd, et fjernsprøjtegevær og det korrekte antibiotikum – alt sammen noget der kunne have været fremskaffet og iværksat inden for få dage efter, at en blæseprøve havde bekræftet den bakterielle diagnose [SNM, Actionable Plan, July 2026].

Den påstand, der blev fremsat af adskillige eksperter og myndigheder under Hartwin-sagen, var, at intet kunne gøres for en hval af denne størrelse. Gulland et al. administrerede antibiotika via fjernsprøjte til pukkelhvaler af sammenlignelig størrelse fra en båd i en flod, og påstanden er således tilbagevist af den offentliggjorte litteratur.

Et mere nutidigt fortilfælde er af lige så stor betydning. I januar 2020 blev en nordatlantisk rethvalkalv – afkom af hunkønsindividet #2360, kendt som Derecha – observeret ud for kysten af Georgia med alvorlige skruelæssioner, herunder skader på munden der kunne hæmme fødeindtagelsen. NOAA Fisheries koordinerede en flerstans-operation med inddragelse af Florida Fish and Wildlife Conservation Commission, Georgia Department of Natural Resources, Clearwater Marine Aquarium Research, SeaWorld, Blue World Research Institute og International Fund for Animal Welfare (IFAW). Den 15. januar lokaliserede holdet mor-og-kalv-parret ud for Fernandina Beach, Florida. En tilstedeværende dyrlæge vurderede kalvens tilstand og konkluderede, at antibiotika ville gavne dyret. Holdet administrerede herefter på afstand et langtidsvirkende

cefalosporin-antibiotikum intramuskulært ved hjælp af et Paxarms MK24C ballistisk sprøjteapplikationssystem. Sprøjten indeholdt 57 milliliter antibiotikum, var forsynet med en line til hurtig genfinding efter injektion, og benyttede en 6-tommer kanyler med tre sideinjektionsåbninger for at sikre levering inden for cirka 3 sekunder. Mor og kalv blev vurderet inden indgivelsen og observeret efter injektionen [NOAA Fisheries, North Atlantic Right Whale Calf Injured by Vessel Strike, 16.01.2020; IFAW, press release, January 2020]. Denne operation dokumenterer, at fjernlevering af antibiotika til en fritsvømmende stor hvalkalv i åbne kystfarvande ikke er et teoretisk begreb. Det blev gennemført af NOAA – den samme myndighed hvis tekniske memoranda dokumenterer Gullands metode for antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte – ved hjælp af et ballistisk sprøjtesystem designet til netop dette formål, på en af de mest kritisk truede arter på jorden med en bestand på cirka 450 dyr, hvor hvert enkelt individ er af betydning. Den institutionelle vilje til at hjælpe en syg hval eksisterede i USA i januar 2020. Den eksisterede ikke i nogen af de otte europæiske lande, som Hartwin passerende igennem i 2026.

Imødegåelse af byldsargumentet: hvorfor skeptikerne tager fejl

Efter offentliggørelsen af obduktionsfundene har der cirkuleret et modargument om, at opdagelsen af spinale bylder beviser, at en intervention ville have været nyttesløs – med den begrundelse, at bylder af denne art kun kan behandles kirurgisk, at antibiotika ikke kan trænge igennem byldens kapsel, at infektionen skyldes mekanisk traume som f.eks. et skibspåkørsel, og at behandling af en fritsvømmende hval over den nødvendige varighed ville have været logistisk umulig. Hver af disse påstande modsiges af den offentliggjorte veterinære og marin pattedyr-litteratur.

Bylder kan opstå som følge af systemisk bakterieinfektion og ikke udelukkende som følge af traume. Påstanden om, at spinale bylder hos hvaler udelukkende skyldes skibskollisioner eller nettilsnørning, er faktisk ukorrekt. *Brucella ceti*, et bakterielt patogen der første gang blev identificeret hos havpattedyr i 1990'erne, er en veldokumenteret årsag til osteomyelitis, diskospondylitis, subkutan abscessation og en række andre patologier hos hvaler, der er fuldstændig uafhængige af fysisk traume. Davison et al. (2017), offentliggjort i *Journal of Wildlife Diseases*, rapporterede *Brucella ceti*-infektion hos en almindelig vågehval med en stor byld på cirka en meters længde i halsregionen, indeholdende adskillige liter vandigt, gulligt væske og nekrotisk materiale. Afgørende er det, at forfatterne anfører, at ingen åbenlys fremmedlegeme eller traume var forbundet med bylden. Bylden var af lang varighed, var af betydning som infektionskilde og hæmmede sandsynligvis fouragering og synkning. Dette er direkte evidens – hos en bardehval – for, at store bylder kan opstå som følge af systemisk bakterieinfektion uden noget mekanisk traume overhovedet [Davison, N.J. et al., 2017. *Brucella ceti* Infection in a Common Minke Whale (*Balaenoptera acutorostrata*) with Associated Pathology. *Journal of Wildlife Diseases*, 53(3)]. Merck Veterinary Manual bekræfter, at de patologiske fund forbundet med *B. ceti* hos hvaler omfatter osteomyelitis, arthritis, subkutane læsioner, meningoencefalitis samt hepatisk og splenisk nekrose [Merck Veterinary Manual, *Bacterial Diseases of Marine Mammals*]. Obduktionen af Hartwin påviste ingen ydre skader fra skibsskruer eller net [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026], hvilket er foreneligt med en systemisk infektiøs oprindelse snarere end en traumatisk.

Antibiotika er en standard og effektiv behandling for vertebral osteomyelitis hos hvaler, og dette er dokumenteret i praksis. Påstanden om, at bylder der involverer hvirvelbenet ikke kan behandles med antibiotika og kræver kirurgi, tilbagevises af den offentliggjorte kasuistiske litteratur inden for netop den pågældende artsgruppe. Alexander, Solangi og Riegel (1989), offentliggjort i *Journal of*

Wildlife Diseases, rapporterer tilfældet med en 21-årig han-atlantisk butlenæse delfin (*Tursiops truncatus*) med vertebral osteomyelitis og mistanke om diskospondylitis. Patologien er direkte sammenlignelig med Hartwins: sklerose af hvirvellegemet, indsnævring af intervertebral diskusrum, periostealt respons og en stor bløtdelsopsvulmning. Dyret blev behandlet med et sekventielt antibiotikaregimen bestående af flunixin meglumin og gentamycinsulfat med ampicillin i 7 dage, efterfulgt af cefalexin i 30 dage og trimethoprim-sulfadiazin i 60 dage. Der blev ikke foretaget kirurgi. Antallet af hvide blodlegemer vendte tilbage til normalt niveau cirka 10 dage efter påbegyndelsen af antibiotikabehandlingen. Aktivitetsniveauet normaliseredes efter cirka 6 uger. Røntgenbilleder taget 4 måneder efter den indledende diagnose viste ingen yderligere udbredelse af sygdomsprocessen. På publikationstidspunktet – 1,5 år efter diagnosen – var dyret fortsat fri for kliniske tegn. Forfatterne konkluderer eksplicit: "As with any infection involving the bone, successful treatment is based upon an early diagnosis and aggressive, long-term antibiotic therapy" [Alexander, J.W., Solangi, M.A. and Riegel, L.S., 1989. Vertebral Osteomyelitis and Suspected Diskospondylitis in an Atlantic Bottlenose Dolphin (*Tursiops truncatus*). *Journal of Wildlife Diseases*, 25(1), 118-121]. Dette tilfælde er det direkte fortilfælde for, hvad der kunne have været forsøgt med Hartwin. Patologien er den samme. Den anatomiske lokalisation er den samme. Behandlingen – antibiotika uden kirurgi – er den samme behandling, SNM foreslog. Udfaldet – fuld klinisk bedring efter tidlig diagnose – er det udfald, der var tilgængeligt for Hartwin, hvis nogen havde indsamlet en blæseprøve og identificeret infektionen, mens den stadig befandt sig i sine tidlige stadier.

Merck Veterinary Manual bekræfter yderligere, at behandling for tilstande herunder spinale infektioner omfatter systemisk og lokal antimikrobiel terapi, idet infektioner sædvanligvis helbredes ved indgivelse af penicilliner, tetracykliner eller chloramphenicol samt understøttende behandling. Selv for intracellulære patogener som *Brucella* anfører Manualen, at helbredelse generelt kræver langtidsantimikrobiel terapi rettet mod dette intracellulære patogen – hvilket bekræfter, at langtidsantibiotika er den anerkendte tilgang og ikke en umulighed [Merck Veterinary Manual, *Bacterial Diseases of Marine Mammals*].

Ny teknologi gør vedvarende indgivelse mulig. Den logistiske udfordring ved at levere flere antibiotikadoser til en fritsvømmende hval er reel, men adresseres aktivt inden for veterinærvidenskaben. Forskning undersøger vedvarende-frigivende, antibiotika-impregnerede biologisk nedbrydelige mikrosfærer til behandling af kroniske knogleinfektioner hos havpattedyr, og farmakokinetiske studier dokumenterer lægemiddelmetabolisme hos hvaler med henblik på at sikre korrekt dosering over længere perioder. Disse teknologier åbner mulighed for, at et enkelt fjernsprøjteskud kan levere et depotpræparat, der opretholder terapeutiske antibiotikaniveauer i uger, hvilket markant reducerer behovet for gentagne interventioner. Langtidsvirkende depot-antibiotika-præparater eksisterer allerede i veterinærpraksis for landlevende arter og er under tilpasning til anvendelse hos havpattedyr.

Hartwin kunne have fået påsat et mærke til overvågning og gentagen behandling. Argumentet om, at en hval ikke kan spores og behandles på ny i åbent hav, ignorerer realiteterne i Hartwins situation. Dette var ikke en hval i åbent hav. Dette var en hval, der tilbragte måneder i havne, fjorde og kystnære farvande, som på snesevis af lejligheder blev fotograferet på nært hold af borgere, som sejlede ind i Kiel Fjord og Wismar havn, og som var synlig og tilgængelig i hele den periode, hvori behandlingen ville have fundet sted. Satellitmærkning ved hjælp af fjernaffyrede mærker er en rutinepræget forskningsmetode for pukkelhvaler, der ville have givet interventionsteamet mulighed for at genfinde dyret med henblik på gentagen dosering. **Kombinationen af satellitmærkning og**

langtidsvirkende antibiotika-depotpræparater ville have tilvejebragt en praktisk ramme for flerdoset behandling over de uger, der kræves for at opnå terapeutisk effekt.

Tidlig intervention ville have været langt mere effektiv end forsinket intervention. Det vigtigste punkt — og det punkt, som byld-argumentet er konstrueret til at tilsløre — er, at skeptikerne ræsonnerer baglæns ud fra den terminale patologi. På tidspunktet for obduktionen den 15. august var infektionen progredieret til fire massive bylder, porøst hvirvelbensknogle og mistænkt sepsis. Behandling på det stadium ville ganske rigtigt have været overordentlig vanskelig. Men Hartwin var under observation i otte måneder. Observationsregistret dokumenteret i Del III viser, at dyret i januar og februar befandt sig i rimelig tilstand. I maj bredte hudengagementet sig. I juni var forværringen synlig, men dyret svømmede stadig kraftfuldt. De bylder, som obduktionen afslørede i august, eksisterede ikke i januar. De udviklede sig over måneder og progredierede fra en initial bakterieinfektion gennem bløddelsinvolvering til bylddannelse til knogleinfiltration til systemisk sepsis. I de tidlige stadier af denne progression — inden byldderne var fuldstændigt dannet og indkapslet, inden infektionen havde invaderet hvirvelbensknoglen, inden de fibrinbarrierer, som skeptikerne anfører, havde forseglet bakterierne fra systemiske antibiotika — ville behandling med antibiotika have været langt mere effektiv. Standardprincippet for håndtering af infektionssygdomme på tværs af alle dyrearter er, at tidlig intervention giver bedre resultater end forsinket intervention. En pustprøve indsamlet i slutningen af juni, da SNM første gang anmodede om den, ville have identificeret patogenet, fastslået dets antibiotikafølsomhed og igangsat behandling på et tidspunkt, hvor infektionen stadig responderede på immunforsvaret, og dyret stadig fouragerede og var mobilt. Argumentet om, at de bylder, der blev fundet i august, beviser, at behandling altid var umulig, svarer til at hævde, at et hus, der brændte ned til grunden, beviser, at ildslukker ikke virker. Ildslukkeren virker bedst, når den bruges tidligt. Ingen brugte den.

Akustisk ledsagning: vejledning uden fysisk håndtering

Hartwin trængte gentagne gange ind i afgrænsede og potentielt farlige sejløb: Kiel Fjord, den indre Flensburg Fjord og Wismar havn. Hver af disse repræsenterede en risiko for stranding i lavt vand, skibspåsejling eller indespærring. Spørgsmålet om, hvordan man leder en stor hval ud af aflukkede farvande uden fysisk håndtering, blev besvaret for mere end fyrré år siden.

I 1985 og igen i 1990 trængte en pukkelhval ved navn Humphrey ind i San Francisco Bay og bevægede sig langt ind i Sacramento River-deltaet. Under hændelsen i 1985 ledede et team Humphrey over 130 kilometer tilbage til Stillehavet ved hjælp af undervandsakustisk afspilning af pukkelhvalens føde- og sociale kald, udsendt fra en båd. Operationen tog syv timer. Humphrey blev gensigtet i live og i god form i de efterfølgende år. Hændelsen i 1990 blev løst ved hjælp af den samme teknik. Tilfældene er dokumenteret af Krause (1991) og udgør det grundlæggende præcedens for akustisk ledsagning af store hvaler i afgrænsede farvande [Krause, 1991; SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026].

Olhasque et al. (2025), offentliggjort i *Animals*, dokumenterede redningen af en juvenil pukkelhval, der var fanget bag et tidevandsværk i Rance-æstuariet i Bretagne, Frankrig. Redningen anvendte koordineret båtledsagning og ikke-invasive teknikker og blev gennemført i løbet af cirka to dage. Artiklen blev offentliggjort tre måneder, inden Hope-sagen begyndte, hvilket betyder, at den var tilgængelig for enhver ekspert og myndighed, der kommenterede på eller besluttede ikke at handle i Hartwin-sagen [Olhasque et al., 2025].

I de perioder, hvor Hartwin befandt sig inden for Kiel Fjord, Flensburg Fjord eller Wismar havn, kunne akustisk ledsagning ved hjælp af de teknikker, der er afprøvet i Humphrey-tilfældene og videreudviklet i den moderne operationelle litteratur, have været anvendt til at lede dyret mod dybere og mere åbent vand, reducere risikoen for stranding og skabe bedre betingelser for indsamling af pustprøver og efterfølgende antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte. Dette blev foreslået i SNM's Actionable Plan, og det blev ikke forsøgt.

Den retlige hjemmel: BNatSchG §45(5)

Tysk forbundslovgivning forhindrede ikke intervention — den bemyndigede til det. I henhold til Bundesnaturschutzgesetz §45(5) kan en dyrlæge tage en tilskadekommen, hjælpeløs eller sygt strengt beskyttet art i pleje med henblik på at bringe den på fode igen, hvorved der afviges fra de forbud i §44, som ellers beskytter strengt beskyttede arter mod forstyrrelse. Der kræves ingen formel tilladelsesansøgning, idet dyrlægen handler på grundlag af faglig vurdering. Alle hvaler i tyske farvande er strengt beskyttede i henhold til EU Habitats Directive Annex IV, implementeret via BNatSchG §44 [SNM, Actionable Plan, July 2026].

Bestemmelsen anvender ordet aufnehmen — at tage op — hvilket i forbindelse med en fritsvømmende hval, hvor der indsamles en pustprøve og gives en antibiotikadart, er en udvidelse af den bogstavelige ordlyd. Men den alternative retlige hjemmel, BNatSchG §45(7) Nr. 3, giver mulighed for individuelle forskningsundtagelser fra §44 med henblik på videnskabelig forskning, og kræver alene, at der ikke findes noget rimeligt alternativ, og at bestandens bevaringsstatus ikke må forværres. En ikke-invasiv pustprøve indsamlet ved hjælp af drone udgør overhovedet ingen risiko for den nordatlantiske pukkelhvalbestands bevaringsstatus. En tredje hjemmel, §45(7) Nr. 5, tillader undtagelser af tvingende almene hensyn, herunder artsbevaring. SNM's Actionable Plan identificerede den kompetente tilladelsesmyndighed i Schleswig-Holstein som MEKUN, Referat 52: Schutzgebiete, Artenschutz, og oplyste navn og kontaktoplysninger for den ansvarlige embedsmand [SNM, Actionable Plan, July 2026; SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

MV Ministeriets talsperson udtalte til Newstime den 25. juni, at der ikke eksisterede noget retsgrundlag for at gribe ind i hvalens liv [Newstime, 25.06.2026]. Denne udtalelse er ukorrekt som spørgsmål om tysk forbundsret. BNatSchG indeholder adskillige retsgrundlag for præcis den type ikke-invasiv diagnostisk intervention, som SNM foreslog. Det, der manglede, var ikke retlig bemyndigelse — det var institutionel vilje.

Hvad det ville have kostet

SNM's Actionable Plan anslog, at indsamlingen af pustprøven, laboratorieanalyse og den indledende antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte kunne gennemføres inden for få dage og til en omkostning, der er ubetydelig sammenlignet med de ressourcer, der rutinemæssigt anvendes i vildtforvaltning i Tyskland. En forbrugerdrone, der er egnet til pustprøvetagning, koster mellem €1.000 og €3.000. En stang og sterile kopper koster under €100. Prioriteret veterinær mikrobiologisk laboratorieanalyse koster adskillige hundrede euro. Et antibiotika-dartsystem — herunder dartpistol og farmaceutisk præparat — er standardudstyr i veterinærmedicin, tilgængeligt via eksisterende indkøbskanaler til vildtforvaltning.

Chami et al. (2022)'s IMF-værdiansættelsesramme, citeret i SNM's Open Letter to Buch-Illing and Kinze, anslår værdien af økosystemtjenester fra en enkelt levende pukkelhval til over \$8,6 millioner

målt ved den sociale kulstofpris, idet der tages hensyn til fytoplankton-medieret kulstofbinding via hval-pumpe-mekanismen, havets næringskredsløb, fiskeproduktivitet og økoturismeomsætning [Chami et al., 2022; SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026]. En hvalredning koster typisk \$10.000 til \$100.000. I Hartwins tilfælde ville den diagnostiske intervention alene have kostet under €5.000. Investeringsafkastet — selv ved konservative markedsbaserede kulstofpriser — overstiger enhver rimelig cost-benefit-tærskel. Tyskland investerer årligt milliarder i kulstofbinding og grøn teknologi. Omkostningen ved en droneflyvetning gennem en hvalsblæst var til sammenligning usynlig.

Del VIII. Korrespondancetidslinjen: Kontaktet, ignoreret, afvist

Mellem den 27. juni og den 23. juli 2026 sendte SNM seks formelle henvendelser til myndigheder, videnskabsfolk og etiske rådgivende organer i Danmark og Tyskland. Disse henvendelser identificerede en døende hval, citerede den fagfællebedømte diagnostiske og behandlingsmæssige litteratur, redegjorde for de retlige hjemler til intervention i henhold til både dansk og tysk ret, oplyste navne og kontaktoplysninger for de specifikke embedsmænd, der havde kompetence til at bemyndige handling, og anmodede — i stadig mere presserende vendinger — om, at nogen indsamlede en pustprøve fra et dyr, hvis tilstand var synligt forværret uge for uge. Den følgende tabel dokumenterer den fulde kronologi for denne korrespondance og de svar, den modtog.

Dato	Fra / Til	Handling	Reaktion
27. jun. 2026	SNM → Nynne E. Lemming, Miljøstyrelsen; Rune Juelsborg Karsten, Naturstyrelsen	Brev, der identificerer seks mangler i Beredskabsplan for Havpattedyr. Anmoder om øjeblikkelig veterinær vurdering af Hartwin samt en tidsplan for revision af protokollen.	Svar modtaget, hvori den eksisterende politik om ikke-indgriben gentages. Ingen af de seks konkrete mangler er adresseret.
30. jun. 2026	SNM → Martin Nielsen, Miljøstyrelsen	Opfølgningsbrev, hvori det konstateres, at styrelsens svar ikke forholdt sig til noget substantielt punkt. Anmodningen om indgriben gentages.	Intet substantielt svar modtaget.
30. jun. 2026	SNM → Heiko Buch-illing, Fjord&Bælt; Carl Kinze, Statens Naturhistoriske Museum (offentliggjort åbent brev)	Åbent brev, der dokumenterer den fagfællebedømte redningslitteratur, som er udeladt fra deres offentlige udtalelser. Anfægter den befolkningstilvækstbaserede begrundelse for passivitet. Fremlægger IMF's rammeværk for hvalvurdering.	Intet svar modtaget fra nogen af de to forskere.
12. jul. 2026	SNM → Det Dyreetiske Råd	Brev med anmodning om en principudtalelse om, hvorvidt en stat bærer en etisk forpligtelse til at etablere en diagnose, inden den beslutter at lade et fredet dyr dø, når ikke-invasive diagnostiske metoder er til rådighed.	Proceduremæssig kvittering modtaget. Ingen substantiel etisk udtalelse udstedt i Hartwins levetid.
Jul. 2026	SNM → Offentliggjort hvidbog (offentlig)	Handlingsplan for Hartwin: sekstrins diagnostik- og behandlingsplan, der identificerer pustprøvetagning, antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, akustisk ledsagning, de retlige hjemler i henhold til BNatSchG, de kompetente myndigheder samt den fagfællebedømte litteratur.	Planen afvist af TAZ som underholdende. Ikke vedtaget eller anerkendt af nogen myndighed.
23. jul. 2026	SNM → Tobias Goldschmidt, minister MEKUN (SH); Dr. Joseph Schnitzler, ITAW Hannover/Büsum; Amt für Umwelt, Kreis Plön;	Konsolideret brev, der samler seks måneders korrespondance. Fremstiller den retlige, videnskabelige og etiske sag for øjeblikkelig diagnostisk intervention i henhold til BNatSchG §45(5). Indeholder specifikke	Ingen intervention beordret, ingen pustprøve indsamlet, ingen tilladelsesansøgning indgivet. Hvalen fortsatte østpå ind i MV-farvande og derpå til Polen.

Dato	Fra / Til	Handling	Reaktion
	Veterinærkontoret, Kreis Plön	kontaktoplysninger for tilladelsesmyndigheden.	
27. jul. 2026	MV-ministeriet (presmeddelelse nr. 235/2026) → Offentligheden	Ministeriet oplyser, at hvalen er observeret i Wismar Westhafen, hævder, at dyret 'tilsyneladende er rask,' og tilkendegiver, at målet er at gøre det muligt for hvalen at vende tilbage til dybere farvande.	Udtalelsen udstedt ti dage efter, at Hartwin var enteret tyske farvande med synligt forværret tilstand. 'Tilsyneladende rask' modsiges af det fotografiske materiale og de efterfølgende obduktionsfund.
13. aug. 2026	— → —	Kroppen fundet drivende i Greifswald Bodden kl. 08:16.	Bjærget af Wasserstraßen- und Schiffahrtsamt Ostsee. Overført til Deutsches Meeresmuseum.
15. aug. 2026	Deutsches Meeresmuseum → Offentligheden (presmeddelelse)	Foreløbige obduktionsfund offentliggjort: fire bylder, formodet blodforgiftning, bakterieinfektion, tomt mavesæk, 6 cm spæk.	Den diagnose, der aldrig blev stillet i live, blev stillet i døden.

Mønstret af ikke-engagement

Korrespondancerekorden afslører en konsistent institutionel adfærd på tværs af to lande og adskillige myndigheder. Den danske Miljøstyrelsen besvarede det første brev med en generisk gengivelse af eksisterende politik. Den forholdt sig ikke til de seks specifikke mangler, som SNM havde identificeret i Beredskabsplanen. Den forholdt sig ikke til den fagfællebedømte litteratur om pustprøvetagning, antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte eller akustisk ledsagning. Den forklarede ikke, hvorfor en ikke-invasiv diagnostisk prøve ikke burde indsamles fra et synligt sygt dyr. Den gentog, at protokollen siger, hvad protokollen siger, og dér stoppede den [SNM, Follow-Up Letter, 30.06.2026].

Opfølgingsbrevet til Martin Nielsen i samme styrelse, afsendt tre dage senere, påpegede, at svaret ikke havde forholdt sig til et eneste substantielt punkt. Intet yderligere substantielt svar blev modtaget. Det åbne brev til Buch-Illing og Kinze, som dokumenterede den redningslitteratur, de havde udeladt fra deres offentlige kommentarer, og som anfægtede bestandsvækstbegrundelsen for passivitet, modtog intet svar fra nogen af de to forskere [SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026].

Brevet til Det Dyreetiske Råd stillede et snævert og præcist spørgsmål: om en stat bærer en etisk forpligtelse til at etablere en diagnose, inden den beslutter at lade et fredet dyr dø, når ikke-invasive metoder hertil er tilgængelige. Rådet fremsendte en proceduremæssig bekræftelse. Ingen substantiel etisk udtalelse blev afgivet i løbet af Hartwins levetid. Spørgsmålet forbliver ubesvaret [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026].

Det konsoliderede brev til de tyske myndigheder den 23. juli var adresseret til fire modtagere: Schleswig-Holsteins miljøminister Tobias Goldschmidt personligt, Dr. Joseph Schnitzler ved Institute for Terrestrial and Aquatic Wildlife Research (ITAW) ved University of Veterinary Medicine Hannover Foundation i Büsum, den lokale naturbeskyttelsesmyndighed i Kreis Plön samt Veterinær- og Fødevarerilsynkontoret i Kreis Plön. Brevet strakte sig over adskillige sider. Det redegjorde for sagens seks måneders historie, den samlede korrespondance med de danske myndigheder, den ekspertforudsigelse, som allerede var blevet revideret af den ekspert, der fremsatte den, den

publicerede rednings- og diagnostiklitteratur, de juridiske handlemuligheder i henhold til BNatSchG §45(5) og §45(7) samt de specifikke trin i den handlingsrettede plan [SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

Intet blev foretaget, og hvalen forlod Schleswig-Holsteins farvande, transiterede gennem Mecklenburg-Vorpommern, fortsatte ind i Polen, vendte tilbage til tyske farvande og døde i Greifswalder Bodden den 12. august 2026 eller deromkring. Obduktionen påviste en bakteriel infektion med mistanke om blodforgiftning. Den diagnose, som SNM havde anmodet om, blev stillet den 15. august — fra en død hval — af det samme institutionelle netværk, der i syv uger havde afslået at stille den fra en levende.

Asymmetrien mellem det, der blev anmodet om, og det, der krævedes

Det er værd at standse op ved, hvad SNM faktisk bad om, for den institutionelle ikke-respons kan skabe det indtryk, at anmodningerne var ekstraordinære, upraktiske eller uden for rammerne af, hvad myndighederne med rimelighed kunne forventes at gøre.

SNM bad en regering om at flyve en drone gennem en hvalhvals ånde. Det var den første anmodning. Alt andet fulgte af resultaterne af den prøve. Dronen koster 1.000 til 3.000 euro, petriskålen koster øre, og laboratorieanalysen koster nogle hundrede euro. Den juridiske hjemmel til at gøre det fandtes allerede i lovgivningen, fordi teknikken er publiceret i et fagfællebedømt tidsskrift. Dyret var tilgængeligt og svømmede i havne, hvor både befandt sig inden for få meter af ham. Den samlede diagnostiske intervention kunne have været gennemført på en enkelt eftermiddag af én båd med én droneoperatør og én dyrlæge — til en pris, der ikke ville have figureret som en post i noget ministeriums årsbudget.

I stedet producerede det samlede statslige apparat i Danmark og Tyskland — to af Europas rigeste lande, med miljøministerielle årsbudgetter på milliarder af euro — seks ugers korrespondance, adskillige pressemeddelelser, mindst to ministerielle udtalelser og en fire sider lang pressemeddelelse fra MV-ministeriet, der hævdede, at hvalen så rask ud, og på intet tidspunkt i løbet af alt dette fløj nogen en drone gennem hvalens ånde.

Brevet til Det Dyreetiske Råd spurgte, om en stat bærer en forpligtelse til at diagnosticere, inden den beslutter at lade dø — og spørgsmålet blev ikke besvaret. Men korrespondancerekorden besvarer det implicit. Den institutionelle position, demonstreret gennem syv ugers praksis, er, at forpligtelsen ikke eksisterer. En fredet art opført på Bilag IV kan observeres i synlig tilbagegang i syv måneder på tværs af otte lande, og den samlede respons fra det europæiske institutionelle forvaltningssystem for havpattedyr er at se til, at kommentere, at udsende pressemeddelelser og at vente på liget. Pustprøven blev aldrig indsamlet, fordi den institutionelle ramme ikke forudser indsamling af den, og den korrespondance, der anmodede om, at den blev indsamlet, blev behandlet gennem kanaler, der ikke rådede over nogen mekanisme til at handle på anmodningen — selv hvis de havde ønsket det.

Hartwin døde ikke, fordi brevene ikke blev sendt; han døde, fordi de institutioner, der modtog dem, ikke var bygget til at gøre det, brevene bad om.

Del IX. Otte lande, nul diagnoser: Den jurisdiktionelle svigt

Hartwin krydsede farvandene i otte europæiske stater mellem januar og august 2026. Hver af disse stater er part i Konventionen om beskyttelse af europæisk dyreliv og naturlige levesteder (Bern-konventionen), i Konventionen om beskyttelse af migrerende dyrearter (CMS) og — med undtagelse af Norge — i EU's Habitaddirektiv, som opfører alle hvaler og delfiner under Bilag IV som arter, der kræver streng beskyttelse. Flere er også parter i ASCOBANS, Aftalen om beskyttelse af småhvaler i Østersøen, Nordøstatlant, den Irske Sø og Nordsøen, som på trods af sit navn er blevet fortolket til at omfatte beskyttelsesforanstaltninger, der berører alle hvaler i aftalens geografiske område. Hvert land var retligt forpligtet til at beskytte en strengt fredet migrerende art i sine farvande. Intet af dem beskyttede Hartwin. Det følgende er en redegørelse for, hvad hvert land gjorde og undlod at gøre.

Nederlandene (januar, februar, juni 2026)

Hartwin blev første gang dokumenteret ud for Bloemendaal i januar 2026 og igen i begyndelsen af februar, indrapporteret via waarneming.nl, den nederlandske citizen science-plattform for naturobservationer. På dette tidspunkt var hvalens tilstand endnu ikke genstand for offentlig bekymring, og observationerne blev behandlet som interessante men ikke bemærkelsesværdige. I juni, efter at hvalen havde krydset Nordsøen og vendt tilbage sydpå gennem Den Engelske Kanal, blev han atter dokumenteret i nederlandske farvande ved Kruiningen på den vestlige Schelde. Marinbiolog Jeroen Hoekendijk fra SOS Dolfijn bekræftede observationen [Hart van Nederland, 19.01.2026; Hart van Nederland, 05.06.2026].

Nederlandene råder over et etableret strandingsnetværk for havpattedyr og den nødvendige infrastruktur til at reagere. Landet indsamlede på intet tidspunkt en diagnostisk prøve fra hvalen og iværksatte heller ingen veterinær vurdering. En lokal dyrevelfærdsorganisation fortalte den regionale tv-station Omroep Zeeland, at dyrets hud var i dårlig forfatning, hvilket kunne indikere helbredsproblemer [Omroep Zeeland, 05.06.2026]. Denne bekymring blev registreret og ikke fulgt op.

Norge (maj 2026)

Hartwin blev dokumenteret ved Lofoten den 13. maj 2026, optaget på video af borgere og uploadet til YouTube. Norge råder over en avanceret marin forskningsinfrastruktur og er hjemsted for Havforskningsinstituttet, en af Europas største havvidenskabelige institutioner. Norge er desuden det eneste land på denne liste, der fortsat driver kommerciel hvalfangst på vågehval, hvilket betyder, at landet besidder både ekspertisen og den operative kapacitet til at nærme sig, vurdere og håndtere store hvaler fra både på åbent hav.

Norge indsamlede ingen diagnostisk prøve. Hvalen passerede gennem norske farvande og fortsatte sydpå mod Skotland.

Det Forenede Kongerige: England og Skotland (maj og juni 2026)

Hartwin blev dokumenteret ved Beaulieu Firth nær Inverness i Skotland den 23. maj og ved South Shields Pier i England den 3. juni. Ved Bempton Cliffs i Yorkshire registrerede en RSPB-frivillig en

pukkelhval under en rutinemæssig kystobservation den 3. juni — sandsynligvis det samme dyr [The Scarborough News, 03.06.2026]. I Skotland tiltrak observationen sig opmærksomhed fra en marinbiolog, der arbejdede som forskningsassistent for en australsk hvalforskningstiftelse, og som bemærkede en kraftig cyamidinfestering samt halefinnemærker, der var forenelige med tidligere net-indvikling. Denne observation — foretaget på grundlag af borgerfotografier — var det nærmeste, nogen i noget land kom en klinisk vurdering i løbet af de syv måneder, Hartwins dokumenterede rejse varede [SNM, Letter to Ethics Council, 12.07.2026].

Det Forenede Kongerige råder over Scottish Marine Animal Stranding Scheme (SMASS), Cetacean Strandings Investigation Programme (CSIP) og British Divers Marine Life Rescue (BDMLR), en af Europas mest erfarne organisationer inden for redning af hvaler og delfiner. Ingen af disse organisationer blev mobiliseret med henblik på diagnostisk vurdering, og ingen pustprøve blev indsamlet. Hvalen passerede gennem britiske farvande og fortsatte sydpå.

Belgien (juni 2026)

Den 5. juni, samme dag Hartwin dokumenteredes vendte tilbage til Nederlandene, bekræftede Royal Belgian Institute of Natural Sciences (KBIN), at en skadet pukkelhval var observeret i Scheldefloden nær atomkraftværket i Doel. Marinbiolog Jan Haelters oplyste, at det var første gang en pukkelhval var svømmet så langt ind i belgiske farvande. Haelters anerkendte, at dyret syntes at være skadet, men anførte, at skadernes art og omfang var ukendte [VRT NWS, 05.06.2026].

Belgien indsamlede ikke nogen diagnostisk prøve. Den Fælles Nautiske Myndighed, der er ansvarlig for skibsfartssikkerheden i den vestlige Schelde, udstedte en advarsel til sejltrafikken. Dyrets velfærd blev bemærket som et anliggende og ikke fulgt op. Hvalen vendte om og svømmede tilbage mod Nordsøen for egen kraft.

Danmark (juni og juli 2026)

Danmark er det land, hvor Hartwin tilbragte den længste sammenhængende periode, og hvor flest observationer blev registreret. Mellem den 18. juni og den 25. juli blev hvalen dokumenteret mindst femten gange i danske farvande, på steder herunder Oddehavn på Sjælland, Lillebælt ved Middelfart, farvandene omkring Fyn, Aabenraa Fjord, Sønderborg, Vejle Fjord, Aarhus Havn og Flensborg Fjord. Han svømmede forbi Fjord&Bælt's forskningscenter i Kerteminde — forbi hjemstedet for den ekspert, der offentligt havde erklæret ham som håbløst tilfælde. Miljøstyrelsen anerkendte, at dyret syntes at være sygt. Beredskabsplanen var den gældende protokol [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024].

Danmark foretog sig intet, men udstedte en offentlig opfordring til at holde afstand til dyret og afventede, at det forlod området. Myndighedernes reaktion på SNM's korrespondance er dokumenteret i del VIII. Ekspertudsagnene er dokumenteret i del V. Protokollen analyseres i del IV.

Tyskland: Schleswig-Holstein og Mecklenburg-Vorpommern (juli og august 2026)

Tyskland havde hvalen i sine farvande i en betydelig periode, fordelt over to forbundsstater. Hartwin bekræftedes første gang i tyske farvande ved Holnis på Flensborg Fjord den 5. juli, blev dokumenteret ved Heiligenhafen den 16. juli, indtrådte i Kiel Fjord den 17. juli, svømmede dybt ind i den indre fjord nær Hörnbrücke den 18. juli, sås ved Schönberger Strand den 22. juli, vendte tilbage til den indre Flensborg Fjord den 24. juli, dukkede op ved Wismar Westhafen i Mecklenburg-

Vorpommern den 27. juli og blev dokumenteret ved Wustrow på Darß den 29. juli, inden han fortsatte østpå mod Polen. Hans krop fandtes i Greifswald Bodden den 13. august.

Tyskland har to separate miljøministerier på delstatsniveau med jurisdiktion over Østersøkysten. Schleswig-Holstein ledes af MEKUN under minister Tobias Goldschmidt. Mecklenburg-Vorpommern ledes af Ministeriet for Klimabeskyttelse, Landbrug, Landdistrikter og Miljø under minister Till Backhaus. Begge var bekendt med hvalens tilstedeværelse. Begge udstedte offentlige udtalelser, og ingen af dem indsamlede en diagnostisk prøve. Den tyske svigt beskrives nærmere i del X.

Polen (august 2026)

Hartwin blev dokumenteret ved Woliński Park Narodowy på øen Wolin den 9. august 2026, indberettet af WOPR, den polske vandredningsservice. Dette var det ottende og sidste land, hvori hvalen sås i live. Observationen tiltrak sig opmærksomhed fra WWF Polen, hvis repræsentanter offentligt anførte, at de ikke kunne fastslå, hvilken art hvalen tilhørte, og vekslende spekulerede på, om det kunne dreje sig om en vågehval eller en marsvin, til trods for at dyret var approximately ti meter langt [Radio Szczecin, 09.08.2026; SNM, strandednomore.org/hartwin]. Fotografier fra den polske observation viser en fremstående ryggrad, hvilket indikerer svær afmagring i overensstemmelse med obduktionsfundene to uger senere.

Polen indsamlede ikke nogen diagnostisk prøve. Hvalen forlod polske farvande og vendte tilbage til Tyskland, hvor den døde i Greifswald Bodden den 12. august eller deromkring.

Det grænseoverskridende svigt

Det juridiske mønster er enkelt. Hvert land behandlede hvalen som en forbigående gæst, der snart ville bevæge sig videre. Hvert lands institutionelle rammeværk var orienteret mod dets egne territorialfarvande, dets egen strandingsprotokol og dets eget ekspertnetværk. Intet land iværksatte grænseoverskridende koordinering med henblik på vurdering eller behandling af dyret, da intet land kontaktede det land, hvalen netop havde forladt, eller det land, hvalen tilsyneladende var på vej mod. Newstime-artiklen af 25. juni bemærkede udtrykkeligt, at MV-ministeriet oplyste, at der ikke havde været kontakt med de danske myndigheder om sagen [Newstime, 25.06.2026]. SNM's brev til de danske myndigheder af 27. juni identificerede fraværet af ethvert rammeværk for grænseoverskridende koordinering i sager om levende strandinger eller nødstedte dyr som én af de seks mangler i Beredskabsplanen [SNM, Letter to Danish Authorities, 27.06.2026].

Resultatet er, at en hval, som krydsede otte landes farvande, reelt set befandt sig i ingenmandsland i syv måneder. Hvert land kunne pege på de øvrige. Danmark kunne anføre, at hvalen havde forladt dets farvande. Tyskland kunne anføre, at den endnu ikke var strandet. Polen kunne anføre, at det ikke engang vidste, hvilken art det stod overfor. Den juridiske struktur i den europæiske forvaltning af havpattedyr, der tildeler ansvar på grundlag af territorialfarvande, er ikke beregnet på et dyr, der uafbrudt bevæger sig mellem lande og ikke strander. Hartwin faldt igennem hvert eneste hul i systemet, fordi systemet består af intet andet end huller.

EU's Habitatdirektiv forpligter medlemsstaterne til at indføre et system med streng beskyttelse af arter opført på bilag IV. Bernerkonventionen forpligter parterne til at træffe passende foranstaltninger for at sikre bevaringen af den vilde fauna. ASCOBANS forpligter parterne til at samarbejde om bevaringen af småhvaler og, gennem sine resolutioner, til at støtte bevaringsforanstaltninger for alle hvaler inden for aftalens geografiske anvendelsesområde. Ingen af

disse forpligtelser resulterede i en eneste diagnostisk prøve fra en synligt syg, strengt beskyttet trækart, som var under kontinuerlig offentlig observation i signatarstaternes farvande i syv måneder. Forpligtelserne eksisterer på papiret. I praksis — for en hval, der svømmede mellem lande med en bakteriel infektion, som gradvist var ved at slå den ihjel — betød de absolut intet.

Del X. Det tyske svigt: To delstater, to ministerier, ingen handling

Tyskland er det land, hvor Hartwin tilbragte den mest betydelige periode, hvor det mest detaljerede retlige og videnskabelige grundlag for intervention blev forelagt myndighederne, hvor den gældende føderale lovgivning tydeligst bemyndigede til diagnostisk handling, og hvor hvalen i sidste ende døde. Svigtet er fordelt over to forbundsstater, Schleswig-Holstein og Mecklenburg-Vorpommern, der hver ledes af et separat miljøministerium, der hver var bekendt med hvalens tilstedeværelse, der hver var i besiddelse af den retlige bemyndigelse til at handle, og som hver valgte ikke at gøre det. Dette afsnit dokumenterer, hvad hver delstat vidste, hvad hver delstat udtalte, og hvad hver delstat undlod at foretage sig.

Schleswig-Holstein: hvalen i Kiel Fjord

Hartwin trådte første gang ind i tyske farvande nær Holnis på Flensborg Fjord omkring den 5. juli 2026. Den 16. juli blev han dokumenteret ud for Heiligenhafen af borgeren Thomas Rockel, og Deutsches Meeresmuseum i Stralsund bekræftede, at det havde modtaget observationsindberetninger fra området, dog med den bemærkning, at billed- og videomaterialet var af så ringe kvalitet, at det ikke kunne bekræfte, hvorvidt der var tale om den samme hval, der var observeret ud for Danmark [Focus Online, 17.07.2026]. Schleswig-Holsteins ministerium for energiomstilling, klimabeskyttelse, miljø og natur (MEKUN) under minister Tobias Goldschmidt bekræftede observationen.

Den 17. juli blev Hartwin dokumenteret ved indløbet til Kiel Fjord. SH-ministeriet anerkendte observationen og anførte, at hvalen syntes at bevæge sig tilbage mod åbent hav [Handelsblatt, 17.07.2026]. Den følgende dag, den 18. juli, viste borgervideo fra Yachtcharter Kiel hvalen dybt inde i den indre Kiel Fjord, nær Hörnbrücke i byens centrum — en direkte modsigelse af ministeriets udtalelse fra dagen forinden. Hvalen bevægede sig ikke tilbage mod åbent hav. Den svømmede dybere ind i en af Tysklands travleste flåde- og handelshavne.

I de følgende dage blev Hartwin dokumenteret ved Schönberger Strand den 22. juli af borgeren Kati Sivka, hvorefter han atter bevægede sig nordpå og dukkede op i den indre Flensborg Fjord den 24. juli. Den 25. juli krydsede han tilbage til danske farvande ved Sønderhav, inden han vendte sydpå gennem tyske farvande mod Wismar.

I hele denne periode havde Schleswig-Holstein gentagne gange hvalen i sine territorialfarvande. MEKUN var blevet direkte tiltalt i SNM's brev til de tyske myndigheder af 23. juli 2026, som blev fremsendt personligt til minister Goldschmidt, til dr. Joseph Schnitzler ved ITAW i Büsum, til den lokale naturbeskyttelsesmyndighed i Kreis Plön og til Veterinær- og Fødevaretilsynet i Kreis Plön. Brevet fremlagde det fulde retlige, videnskabelige og etiske grundlag for øjeblikkelig diagnostisk intervention, identificerede BNatSchG §45(5) som den retlige vej, der ikke kræver tilladelse, identificerede BNatSchG §45(7) Nr. 3 som fritagelsesvejen til forskningsformål, oplyste navn og kontaktoplysninger på den ansvarlige embedsmand i MEKUN's Referat 52 (Manfred Bohlen) og vedlagde den sekstrins handlingsplan med den specifikke metodologi for pustprøvetagning og antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte [SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

Der blev ikke indsamlet nogen pustprøve i Schleswig-Holstein, ingen dyrlæge blev bemyndiget til at vurdere hvalen, og der blev ikke indgivet nogen ansøgning om tilladelse i medfør af hverken §45(5) eller §45(7). Herudover blev der ikke givet nogen forklaring på, hvorfor bestemmelserne i BNatSchG, som SNM havde identificeret med specificitet, ikke blev anvendt. Hvalen forlod Schleswig-Holsteins farvande og fortsatte østpå.

Mecklenburg-Vorpommern: hvalen der tilsyneladende var rask

Hartwin blev dokumenteret i Wismar Westhafen den 27. juli 2026, indberettet af nm-mecklenburg og bekræftet af Wismar Vandpolitiinspektorat. Ministeriet for Klimabeskyttelse, Landbrug, Landdistrikter og Miljø i Mecklenburg-Vorpommern, under minister Till Backhaus, udsendte pressemeddelelse nr. 235/2026 samme dag [MV Ministry, press release No. 235/2026, 27.07.2026].

Pressemeddelelsen er et bemærkelsesværdigt dokument, og den fortjener en nøje gennemlæsning. Den anfører, at en hval blev observeret i Wismars vesthavn, at Wismars havnemyndighed indberettede dyret til Wismar Vandpolitiinspektorat omkring kl. 9, og at hvalen efter de foreliggende oplysninger ser ud til at være rask. Den anfører, at den nøjagtige art endnu ikke kan fastslås endeligt, at dens størrelse kun kan anslås til cirka otte meter, og at indledende observationer indikerer, at hvalen ser ud til at være rask. Den anfører, at de relevante myndigheder og instanser straks blev underrettet og er i tæt kontakt, at vandpolitiet ligeledes er til stede, at målet med alle foranstaltninger er at gøre det muligt for dyret at vende tilbage til dybere farvande med mindst mulig forstyrrelse, og at situationen løbende overvåges [MV Ministry, press release No. 235/2026, 27.07.2026].

Påstanden om, at hvalen så ud til at være rask, blev fremsat den 27. juli 2026 — seks uger efter at Buch-Illing over for pressen havde sagt, at dyret var alvorligt svækket og ville dø, fem uger efter at Dörnath havde beskrevet dens hud som udbredt ikke-fysiologisk, og fire uger efter at borgere havde fotograferet den fremadskridende hvidning og afskalling af dens rygflade i danske farvande. Den 27. juli viste det fotografiske materiale, der udelukkende var tilvejebragt af privatpersoner, et dyr med en stærkt misfarvet ryg, synligt forringet hud og en tilstand, der havde forværret sig i måneder. MV-ministeriets påstand om, at hvalen så ud til at være rask, modsiger det fotografiske bevismateriale, de foregående ugers ekspertkommentarer, udtalelserne fra Miljøstyrelsen (som havde anerkendt, at dyret syntes at have det dårligt) samt obduktionsfundene, der fulgte atten dage senere.

Obduktionen påviste fire bylder, hvoraf én var 110 centimeter lang, mistanke om blodforgiftning, en tom mave og et spæklag på seks centimeter [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Et dyr i denne tilstand så ikke ud til at være raskt den 27. juli. Ministeriet har enten ikke gennemgået det tilgængelige fotografiske materiale, eller det har gennemgået det og nået en konklusion, som bevismaterialet ikke understøtter.

Udtalelsen anfører endvidere, at den nøjagtige art endnu ikke kan fastslås endeligt. Den 27. juli var dyret allerede blevet identificeret som en pukkelhval af borgere, af Miljøstyrelsen, af Buch-Illing, af Dörnath, af samtlige medier der havde dækket sagen, og af SNM. MV-ministeriets påstand om, at arten var usikker, lader sig vanskeligt forene med de foregående fem ugers offentlige diskussion — medmindre ministeriet reelt var uvidende om det hele.

Udtalelsen anfører, at målet er at gøre det muligt for dyret at vende tilbage til dybere farvande med mindst mulig forstyrrelse. Dette er den samme passive tilgang, der er dokumenteret gennem hele sagen: overvåg, hold afstand, håb på at den forsvinder.

MV-ministeriet havde allerede fastlagt sin holdning, inden hvalen ankom

MV-ministeriets tilgang i slutningen af juli var i overensstemmelse med den holdning, det offentligt havde tilkendegivet en måned tidligere. Den 25. juni, inden Hartwin var entret tyske farvande, meddelte en talsmand for ministeriet til Newstime, at ministeriet ville handle i overensstemmelse med situationen, at muligheden for en stranding var ren spekulation, at hvalen var et vildt dyr, som der ikke var noget retsgrundlag for at gribe ind over for, og at dyret ikke befandt sig i deres territorialfarvand. Talsmanden tilføjede, at der ikke havde været kontakt med de danske myndigheder [Newstime, MV Ministry statement, 25.06.2026].

Påstanden om, at der ikke fandtes noget retsgrundlag for at gribe ind over for hvalens liv, er den udtalelse, der mest direkte er i strid med ordlyden af Bundesnaturschutzgesetz. BNatSchG §45(5) fastslår, i SNM's oversættelse som angivet i Letter to German Authorities: uanset forbuddene i §44(1)(1) og besiddelsesforbuddene er det endvidere tilladt, med forbehold for jagtretslike bestemmelser, at optage tilskadekomne, hjælpeløse eller syge dyr med henblik på at pleje dem raske. Denne bestemmelse kræver ingen tilladelse. Den kræver alene en veterinærfaglig vurdering af, at dyret ser ud til at være sygt — en vurdering der allerede den 25. juni var fremsat offentligt af en dansk marinbiolog og en tysk dyrlæge med speciale i vildtdyr. MV-ministeriets påstand om, at der ikke fandtes noget retsgrundlag for at handle, modsiges af den lovgivning, det administrerer [SNM, Actionable Plan for Hartwin White Paper, July 2026; SNM, Letter to German Authorities, 23.07.2026].

Saarbrücker Zeitung rapporterede den 29. juni ministeriets holdning under en overskrift, der angav, at MV-ministeriet var kommet med et klart afslag, idet det fremgik, at hvis hvalen fortsatte mod Østersøen, kunne den strande i Tyskland, og at ministeriet under ledelse af Till Backhaus var kommet med en klar udtalelse om sagen [Saarbrücker Zeitung, 29.06.2026]. Ministeriets holdning var fastlagt, inden hvalen ankom, inden nogen vurdering af dyricts tilstand var foretaget i tyske farvande, og inden SNM's korrespondance var modtaget. Beslutningen om ikke at handle gik forud for de oplysninger, på grundlag af hvilke en beslutning om at handle kunne have været truffet.

To delstater, ét udfald

Tilsammen havde Slesvig-Holsten og Mecklenburg-Vorpommern hvalen i deres farvande i en samlet periode på cirka fem uger. MEKUN i Kiel rådede over den specifikke juridiske analyse, den navngivne tilladelsesmyndighed, kontaktoplysningerne på den ansvarlige embedsmand, den sekstrins handlingsplan, de fagfællebedømte referencer for hvert enkelt element i planen samt den direkte personlige henvendelse til ministeren. MV-ministeriet i Schwerin havde hvalen i sin havn, udsendte en pressemeddelelse om, at den så ud til at være rask, og ventede på, at den forlod stedet.

Den 29. juli rapporterede MDR, at hvalen befandt sig ved Wustrow på Darß, stadig i MV-farvande, på vej østpå. Den 9. august dokumenterede WOPR den ved Wolin Island i Polen. Den 13. august blev kroppen fundet i Greifswalder Bodden, tilbage i Mecklenburg-Vorpommern. Deutsches Meeresmuseum, hvis talsmand havde sagt, at billedkvaliteten var for ringe til at bekræfte arten, var nu i besiddelse af hele dyret. Obduktionen blev afsluttet den 15. august.

Obduktionen påviste, hvad en pustprøve ville have afsløret uger tidligere: en bakterieinfektion. Den påviste, hvad en veterinærvurdering ville have bekræftet: et dyr i alvorlig tilbagegang. Den påviste, hvad det fotografiske materiale havde vist i måneder: en fremadskridende, tiltagende patologi. Og den påviste, hvad antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte kunne have behandlet: en infektion, der var modtagelig for farmaceutisk intervention. Samtlige disse oplysninger blev frembragt fra en død hval, i den samme delstat hvis ministerium havde påstået, at dyret så ud til at være raskt, og af det samme institutionelle netværk, der var blevet anmodet om at indsamle en diagnostisk prøve fra det levende dyr og havde afslået at gøre det.

Tysklands svigt i Hartwin-sagen er ikke et svigt i evner. Tyskland råder over nogle af Europas mest avancerede veterinær-, havvidenskabelige og vildtforvaltningsmæssige faciliteter. Stiftung Tierärztliche Hochschule Hannover, som i SNM's korrespondance blev identificeret som et egnet laboratorium til analyse af pustprøver, er et af verdens førende veterinærforskningsinstitutter. Christian-Albrechts-Universität zu Kiel har en marinbiologisk afdeling med aktive cetacéforskningsprogrammer. Deutsches Meeresmuseum har årtiers erfaring med havpattedyrspatologi. Tyskland besidder de videnskabsfolk, de dyrlæger, laboratorierne, den juridiske myndighed og de finansielle ressourcer, der ville have gjort det muligt at diagnosticere og behandle en enkelt pukkelhval med en bakterieinfektion. Det, Tyskland manglede, var den institutionelle ramme til at erkende, at en synligt syg hval, der svømmede gennem dets havne, var en patient snarere end et problem, der skulle overvåges, indtil den forsvandt eller døde. Overvågningen fortsatte. Hvalen døde. Obduktionen bekræftede den diagnose, som ingen havde været villig til at stille på det levende dyr. Tysklands bidrag til Hartwins sag var en pressemeddelelse, et afslag og en sektion.

Del XI. Obduktionen: Hvad de fandt, efter det var for sent

Liget af en pukkelhval blev indberettet som drivende i Greifswalder Bodden kl. 08:16 den 13. august 2026 ved koordinaterne 54°N 12,2', 13°Ø 30,2'. Det blev bjærget af Wasserstraßen- und Schifffahrtsamt Ostsee, efter at kadaveret begyndte at synke ved middagstid, sikret af Wasserschutzpolizei og overdraget til Deutsches Meeresmuseum kl. 19:30 samme dag. Døden ansloges at have fundet sted den 12. eller 13. august. Obduktionen blev gennemført den 14. og 15. august på NAUTINEUM-faciliteten tilhørende Deutsches Meeresmuseum i Stralsund. De foreløbige fund blev frigivet til pressen den 18. august 2026 [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Det følgende er en detaljeret redegørelse for hvert enkelt fund i obduktionsrapporten, idet hvert fund — læst i lyset af de syv måneder, der gik forud — fortæller en specifik historie om, hvad der kunne have været opdaget tidligere, hvad der kunne have været behandlet, og hvad der fik lov til at udvikle sig ukontrolleret, fordi ingen nogensinde indsamlede en diagnostisk prøve fra det levende dyr.

Dyret

Hanken. Længde: 10,0 meter, plus/minus 0,1 meter. Vægt: cirka 7 tons. Anslået alder: 3 til 4 år. Kadaveret var udvendigt frisk på tidspunktet for bjærgningen, men indledende gasdannelse var påbegyndt, da det ankom til Deutsches Meeresmuseum, som følge af høje vand- og lufttemperaturer. Autolysen var allerede fremskreden den 14. august, hvilket medførte begyndende nedbrydning af de indre organer. Hjernen, lungerne og nyrerne kunne ikke længere udtages til histologisk undersøgelse [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Tabet af lungerne til autolyse inden histologisk prøvetagning er særligt betydningsfuldt i nærværende beretnings sammenhæng. Pustprøvemethoden beskrevet af O'Mahony et al. (2024) indsamler udåndet åndedrætskondensation fra lungerne. En pustprøve udtaget i levende live ville have opfanget luftvejsmikrobiomet, de bakterielle patogener, inflammationsmarkører og det cellulære materiale fra lungeepitelet, mens vævets var levende og intakt. Obduktionsteamet kunne ikke undersøge lungerne, fordi vævets var nedbrudt. Pustprøven ville have leveret de lungedata, som obduktionen ikke kunne tilvejebringe. Dette er ikke et teoretisk argument. Det er en direkte dokumentation for, at ante-mortem-diagnostik og post-mortem-undersøgelse ikke er indbyrdes udskiftelige, og at det at vente på, at dyret døde for derefter at undersøge det, resulterede i tabet af netop det væv, som den vigtigste diagnostiske metode var udviklet til at prøvetage.

Huden

Obduktionsrapporten fastslår, at der ikke fandtes udvendige skader fra skibspropeller eller net. To runde åbninger var til stede på kropsoberfladen med diametre på 18 centimeter (anterior) og 16 centimeter (posterior), adskilt af 7 centimeter. Disse var perforerende åbninger, gennem hvilke absces A havde brudt frem indefra og udad. Fra snudespidsen til rygfinnen viste huden hvidlig til rødligbrun misfarvning, og epidermis manglede over store arealer. Resultater af podningsprøver

afventedes på tidspunktet for rapporten [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Det omfattende hudtab fra snude til finne stemmer overens med den progressive misfarvning og afstødning dokumenteret i borgerfotografier gennem hele observationskronologien, fra de første indikationer i Norge i maj til den fremskreden involvering, som var synlig i danske farvande i juni og juli. Dette var den tilstand, som Buch-Illing beskrev som udseende meget inficeret og meget lys den 24. juni, som Dörnath beskrev som i udstrakt grad ikke-fysiologisk den 29. juni, og som MV Ministry beskrev som tilsyneladende sund den 27. juli. Obduktionen bekræfter, at hudforandringerne var reelle, progressive og forbundet med de underliggende abscesser og den systemiske infektion. De var synlige på ydersiden, fordi de blev drevet fra indersiden.

Abscesserne

Obduktionen identificerede fire distinkte abscesser, alle fyldt med hvidliggrønlig væske (pus) indeholdende hvidlige, flokkulerede vævskongomerater. Deres lokaliseringer og dimensioner er som følger.

Absces A var en perforerende absces på venstre side af kroppen, hvilket betyder, at den havde brudt igennem huden indefra. Den strakte sig 13,5 centimeter i dybden fra den ydre hudoverflade til knoglen. To åbninger var synlige på ydersiden (de 18 cm og 16 cm huller beskrevet ovenfor). To hvirveltappe var affekterede med cirka 3 centimeter porøs knoglestruktur, hvilket indikerer, at infektionen havde været til stede længe nok til at erodere hvirvelbenet [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Absces B var beliggende mellem de øvre og laterale hvirveltappe på højre side af kroppen. Den målte 60 centimeter i længden og 50 centimeter i bredden og omfattede to hvirvellegemer [ibid.].

Absces C var den største. Den målte 110 centimeter i længden med en tykkelse på 42 centimeter ved den anteriore ende, aftagende til 12 centimeter ved den posteriore ende. Den var beliggende i umiddelbar nærhed under og langs rygsøjlen og omfattede fire hvirvellegemer. Denne absces løb over mere end en meter langs rygsøjlen på et ti meter langt dyr [ibid.].

Absces D var beliggende i kugleleddet på højre luf (pektoralfinne). Den målte 13 centimeter i diameter og 12 centimeter i dybden [ibid.].

Det samlede billede er et af en massiv, multifokal bakterieinfektion centreret på rygsøjlen, med én absces stor nok til at løbe langs mere end ti procent af dyrets samlede kroplængde, en anden der havde eroderet gennem hvirvelbenet og brudt frem gennem huden, og en fjerde der affekterede leddet i højre luf. Infektionen var ikke overfladisk. Den var dyb, strukturel og havde udviklet sig over en langvarig periode, som påvist af de porøse knogleforandringer i de hvirvler, der var affekteret af absces A, og som indikerer kronisk osteomyelitis snarere end akut infektion.

Rygsøjlen og lymfeknuderne

Tre hvirvler viste porøse strukturer med direkte forbindelse til absces A. Dette fund bekræfter, at infektionen havde invaderet knoglen og havde været til stede længe nok til at forårsage strukturel nedbrydning af hvirvelsøjlen. To tarmale lymfeknuder var forstørrede. Analyse af yderligere lymfeknuder var ikke mulig på grund af autolyse [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Lisa Klemens, den forsker der ledede obduktionen, fortalte Nordkurier, at hvalen må have lidt enorme smerter, særligt under bevægelse, fordi størstedelen af abscesserne var beliggende direkte på rygsøjlen [Nordkurier, 18.08.2026]. Denne udtalelse, fra den person der undersøgte kroppen, er den institutionelle bekræftelse af, hvad observationsregistret havde vist i måneder. Hvalen bevægede sig langsomt. Han opholdt sig nær overfladen. Han søgte ind i lukkede vandveje. Han opførte sig ikke som en sund pukkelryg, fordi han ikke var en sund pukkelryg. Han var et dyr i svære smerter, der svømmede med en 110 centimeter lang absces langs rygsøjlen og pusfyldte hulrum der eroderede hans hvirvelbenet, og de eksperter der så optagelser af hans langsomme, smertefulde bevægelse, brugte den til at forudsige hans død frem for at igangsætte hans diagnostik.

Parasitter

Obduktionen fandt minimal parasitinvolvering: en mindre infestation på cirka 5 centimeter i størrelse i spæklaget nær venstre skulderblad, med resten af kroppen fri for parasitter [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Dette fund er betydningsfuldt, fordi Buch-Illing offentligt havde antydnet, at hvalens lyse hudfarve indikerede svær parasitinfestation [Newstime, 24.06.2026; Frankfurter Rundschau, 30.06.2026]. Obduktionen fandt det modsatte. Hudforandringerne var ikke forårsaget af parasitter. De var forbundet med den underliggende bakterieinfektion og den systemiske sygdomsproces. Ekspertens visuelle vurdering, fremsat uden en diagnostisk prøve og forstærket gennem de tyske medier som den ekspertmæssige forklaring på hvalens tilstand, var forkert med hensyn til årsagen. En pustprøve ville have fastslået den faktiske årsag. Pustprøven blev aldrig udtaget.

Ernæringstilstand

Spæklaget målte 6 centimeter i tykkelse, hvilket obduktionsrapporten kategoriserer som dårlig ernæringstilstand. Mavesækken var tom, tyndtarmen var tom, og tyktarmen var tom, med kun en lille mængde brunligt indhold i de sidste 60 centimeter [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

En pukkelrygshval med en tom mavetarmkanal og et spæklag på 6 centimeter har ikke fourageret succesfuldt i en vedvarende periode. Den afmagring, der var synlig på de polske fotografier fra den 9. august, hvor rygsøjlen stak frem, stemmer overens med disse fund. Dyret sultede, sandsynligvis fordi smerterne fra rygsøjlen abscesser gjorde fouragering vanskelig eller umulig, og fordi den systemiske infektion forbrugte metaboliske ressourcer hurtigere, end dyret kunne genopbygge dem. Denne progressive udsultning foregik i fuldt udsyn af myndighederne og eksperterne i otte lande, hvoraf ingen udtog en prøve til at fastslå, hvorfor dyret ikke spiste.

Infektionens tidslinje: det vindue der var åbent og lukkede sig

De 3 centimeter porøse knoglestruktur i de hvirveltappe, der var affekteret af absces A, er forenelige med kronisk osteomyelitis, en knogleinfektion der udvikler sig, når en absces i blødt væv breder sig til tilstødende knogle over en periode på uger til måneder. Denne type knogleerosion kræver ikke otte måneder at udvikle sig. Afhængigt af patogenets virulens og værtens immunstatus kan betydelig hvirvelinvolvering forekomme inden for seks til tolv uger. Det betyder, at knogleinvasionen sandsynligvis udviklede sig i netop den periode, hvor SNM aktivt anmodede om en pustprøve, fra slutningen af juni til juli. Hvis en prøve var blevet udtaget, da det første gang blev anmodet om den den 27. juni, kan infektionen meget vel have befundet sig på et stadie, hvor abscesserne i blødt væv

var under udvikling, men endnu ikke havde invaderet knoglen. Tidligere diagnostik ville have betydet tidligere behandling, inden den kroniske osteomyelitis satte ind, inden sepsis blev systemisk, og inden dyret holdt op med at spise. Vinduet for effektiv antibiotisk intervention stod åbent i disse uger. Det lykkedes sig, fordi ingen gik igennem det.

Hvad obduktionsrapporten udelader: den otte måneder lange kliniske progression

Det mest graverende fejl i Deutsches Meeresmuseums foreløbige obduktionsrapport er ikke, hvad den fandt – det er, hvad den valgte ikke at overveje. Rapporten fremstiller Hartwin som et statisk patologisk eksemplar: et sygt, inficeret, underernæret dyr fundet dødt i Greifswalder Bodden. Den dokumenterer abscesserne, afmagringen, den tomme tarm og den formodede blodforgiftning – og stopper dér. Den nævner ikke, refererer ikke til og inddrager ikke den otte måneder lange observationskronologi, der var offentligt tilgængelig på SNM's hjemmeside strandednomore.org/hartwin gennem hele obduktionsperioden og i ugerne forud for den.

Dette er en metodisk fejl af første orden. I enhver veterinær post-mortem-analyse af et vildt dyr med en dokumenteret klinisk sygehistorie er sygdommens forløb lige så afgørende som de terminale fund. Observationsregistret, der er samlet af borgere fra otte lande og vedligeholdt af SNM med datoer, lokaliteter, fotografier og videooptagelser, udgør den mest omfattende ante-mortem kliniske progressionsdokumentation, der nogensinde er tilvejebragt for en fritsømmende pukkelhval i europæiske farvande. Det viser, at dyret i januar og februar 2026 ud for Nederlandene havde en rygmærkning, men i øvrigt fremstod i rimelig fysisk tilstand. I maj ud for Norge og Skotland havde hudinvolvering bredt sig, men dyret tilbagelagde enorme afstande og rejste fra Lofoten til Inverness på ti dage. I juni og begyndelsen af juli ud for Danmark var hudforværringen fremskreden, men dyret svømmede stadig kraftigt nok til at dække 148 kilometer fra Flensborg Fjord til Aarhus på fire dage – hvilket fik Buch-Illing selv til at revidere sin prognose og anerkende, at hvalen var i bedre form end først antaget [Newstime, 17.07.2026]. I slutningen af juli og begyndelsen af august accelererede forfaldet. Den 9. august ud for Polen stak rygsøjlen frem.

Dette forløb er ikke tvetydigt. Det viser et dyr, hvis tilstand forringedes over tid fra et udgangspunkt af rimelig sundhed til terminalt forfald. Det viser, at Hartwin ikke altid var syg, svag, underernæret og døende. Der var en periode på måneder, hvor infektionen udviklede sig, men endnu ikke havde overvældet dyrets kapacitet til at fouragere, bevæge sig og fungere. Det var vinduet for diagnosticering og behandling. Obduktionsrapporten, der udelukkende præsenterer det terminale øjebliksbillede uden nogen reference til dette forløb, udviser dette vindue fra dokumentationen. Den præsenterer slutstadiets patologi, som om det var hele historien – som om dette dyr ankom til europæiske farvande allerede hinsides hjælp, som om abscesserne, afmagringen og blodforgiftningen var den eneste version af Hartwin, der nogensinde eksisterede.

Denne udeladelse er ikke neutral. Den forstærker den doktrinære fortælling om, at store hvaler i Østersøen er dyr med noget alvorligt og iboende galt med sig – dyr hvis død er en uundgåelig konsekvens af at befinde sig det forkerte sted, dyr for hvem indgriben ville have været forgæves, fordi tilstanden altid var for fremskreden. Observationsregistret beviser det modsatte. Tilstanden var ikke altid fremskreden. Den skred frem, fordi ingen greb ind, mens den stadig var under udvikling. Obduktionsteamet havde adgang til den samme offentligt tilgængelige observationskronologi, som medier, eksperter og SNM havde refereret til i måneder. Beslutningen om ikke at inddrage denne kliniske sygehistorie i post-mortem-analysen – ikke at vurdere på hvilket stadium abscesserne kunne

have været behandelige, ikke at overveje om tidligere indgriben kunne have ændret forløbet – er en beslutning om at præsentere døden som en *fait accompli* snarere end som slutpunktet for en forebyggelig nedgang. Det er den endelige manifestation af den doktrin, der formede enhver institutionel reaktion på Hartwin fra begyndelsen: dyret ville dø, og det eneste spørgsmål, der var værd at stille, var, hvad det døde af – ikke om det havde behov for hjælp.

Dødsårsag

Obduktionsrapporten anfører: sandsynlig dødsårsag: bakterieinfektion; formodet blodforgiftning; prøveresultater afventer [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Bakterieinfektion, formodet blodforgiftning – dette er ikke eksotiske, mystiske eller ubehandelige tilstande. De hører til de mest almindelige og mest behandelige sygdomskategorier inden for veterinærmedicin. Antibiotika er standardbehandlingen mod bakterieinfektion hos enhver pattedyrart på jorden. Blodforgiftning behandles med målrettede antibiotika, væskestøtte og antiinflammatoriske midler. Gulland et al. (2008)'s metode til antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte blev udviklet specifikt til at levere antibiotika til fritsømmende pukkelhvaler uden fangst eller fiksering og blev anvendt med succes på dyr med hudskader fra et ferskvandsmiljø analogt med det lavsaline Østersøen. Pustprøvetagningsmetoden beskrevet af O'Mahony et al. (2024) var designet til at identificere præcis den slags bakteriel patogen, som obduktionen fandt – fra præcis den slags respiratorisk kondensat, som Hartwin udåndede, hver gang han kom op for at trække vejret, snesevis af gange i timen, i havne og fjorde, hvor både befandt sig inden for få meters afstand fra ham i syv måneder.

Obduktionen afslørede ikke en tilstand hinsides rækkevidde af moderne veterinærmedicin. Den afslørede en tilstand, som moderne veterinærmedicin er specifikt udstyret til at diagnosticere og behandle. Hvad den også afslørede, implicit, er, at den institutionelle beslutning om ikke at diagnosticere dyret, mens det levede, var den beslutning, der gjorde tilstanden ubehandelig. På det tidspunkt, da obduktionen blev foretaget, var infektionen skredet frem til blodforgiftning, abscesserne havde eroderet hvirvelbenet, dyret havde ophørt med at æde, og organerne var begyndt at dekomponere, inden patologerne kunne undersøge dem. Behandlingsvinduet havde lukket sig – ikke fordi sygdommen var uhelbredelig, men fordi ingen åbnede vinduet, mens dyret stadig levede og sygdommen stadig befandt sig i et stadium, hvor indgriben kunne have ændret forløbet.

Deutsches Meeresmuseums foreløbige obduktionsfund er det afsluttende dokument i Hartwin-sagen. Læst i sammenhæng med alt, hvad der gik forud, er de også det mest fordømmende. Den institution, der foretog obduktionen, er en del af det samme institutionelle netværk, der blev bedt om at indsamle en diagnostisk prøve og afslog. Fundene bekræfter en behandelig tilstand, der aldrig blev diagnosticeret. Den videnskabsmand, der undersøgte kroppen, beskrev enorme smerter, der blev observeret og fotograferet i måneder. Dødsårsagen var en bakterieinfektion i en verden, hvor antibiotika findes, i et land, hvor loven tillader deres levering, i en art, for hvilken leveringsmetoden er afprøvet og publiceret. Alt, hvad obduktionen fandt, kunne have været fundet tidligere, fra et levende dyr, ved hjælp af redskaber, der koster mindre end obduktionen selv. Obduktionen er beviset på, at systemet svigtede – skrevet i pus og knogle af systemets egen hånd.

Del XII. Medfølgende naturbevaring og den terrestriske ulighed: Hvorfor ethvert lidende dyr i Europa får hjælp – undtagen havpattedyr

Gennem de syv måneder af Hartwins forfall blev et specifikt argument gentaget af eksperter, myndigheder og medier på tværs af flere lande for at begrunde beslutningen om ikke at hjælpe ham. Argumentet optræder i flere varianter, men dets struktur er altid den samme: pukkelhvalpopulationen er i fremgang, og derfor kræver dette individuelle dyrs lidelse og død ingen indgriben. Dette afsnit dokumenterer, hvem der fremsatte dette argument, hvor mange gange det blev fremsat, og hvorfor det er både videnskabeligt utilstrækkeligt og etisk uforsvarligt, målt mod de standarder, som de samme samfund anvender over for enhver anden kategori af lidende dyr.

Argumentet, som det blev fremsat

Heiko Buch-Illing fra Fjord&Bælt fortalte Newstime den 24. juni 2026, at pukkelhvalpopulationen klarede sig meget godt, at den ikke var truet, og at populationen voksede. Han fortalte det samme medie, at hvaler i stigende grad udvidede deres udbredelsesområde, og at der ville komme flere. Han karakteriserede Hartwins situation som naturens gang [Newstime, 24.06.2026]. I det samme interview anførte han, at uanset hvordan hvalen døde, ville den strandede hval blive efterladt til forrådnelse, fordi det var den naturlige proces – og fremstillede dermed den døde hval som en mulighed for prøveindsamling snarere end som en velfærdssvigt.

Carl Kinze fra Statens Naturhistoriske Museum fortalte dansk radio, at pukkelhvalpopulationen i Nordatlanten voksede støt, at Danmark så stadig flere pukkelhvaler, og at unge dyr på jagt efter føde forvildede sig ud i ukendte farvande [citeret i SNM, Open Letter to Danish Scientists, 30.06.2026]. Indramningen var konsekvent: populationens størrelse gjorde tabet af dette individ videnskabeligt ubemærkelsesværdigt.

Den danske Beredskabsplan for Havpattedyr (2024) kodificerer den samme logik i §5.3 og anfører, at en af de tre begrundelser for ikke at tage havpattedyr i pleje er, at den naturlige selektion af svage individer ville blive undergravet – fordi naturens sortering af de svageste dyr er det, der sikrer, at populationen forbliver sund og robust [Beredskabsplan for Havpattedyr, 2024, §5.3]. Individet underordnes eksplicit populationen. Individets lidelse omfortolkes som en populationssundhedsmekanisme. Individets død omfortolkes som naturlig selektion, der udfører sit arbejde.

Dr. Kerstin Alexandra Dörnath styrkede i to MDR-interviews den 29. juni og 29. juli indramningen af Østersøen som en blindgyde for store hvaler og beskrev situationen som en naturlig konsekvens af bestandsvækst og Kattegattets og Skagerraks tragtformede geografi. Hun advarede mod redningsoperationer og aktivisme [MDR Aktuell, 29.06.2026; MDR Aktuell, 29.07.2026]. Kölner Stadt-Anzeiger advarede den 6. juli mod misforstået dyrekærlighed [KSTA, 06.07.2026]. En talsmand for ministeriet i Mecklenburg-Vorpommern fortalte Newstime den 25. juni, at hvalen var et vildt dyr, som der ikke fandtes noget retsgrundlag for at gribe ind over for [Newstime, 25.06.2026].

På tværs af disse udtalelser tegner der sig en konsekvent doktrinær position: bestanden vokser, individet er uden betydning, lidelsen er naturlig, døden er acceptabel, og indgriben er enten umulig, unødvendig eller sentimental. Dette argument blev fremsat af mindst tre navngivne forskere, kodificeret i mindst ét nationalt protokoldokument, godkendt af mindst to statslige ministerier og forstærket af samtlige større medier, der dækkede sagen. Det blev aldrig anfægtet i den brede presse af en eneste afvigende videnskabelig stemme.

Den medfølende naturbevaringslitteratur siger noget andet

Argumentet om, at en voksende bestand gør individuelle lidelser acceptable, er ikke en afgjort videnskabelig position. Det er et politisk valg, der modsiger en betydelig og voksende mængde fagfællebedømt litteratur inden for bevaringsetik, dyrevelfærdsvidenskab og medfølende naturbevaring.

Ramp og Bekoff (2015) etablerede i BioScience medfølelse som en praktisk og udviklet etik for naturbevaring og argumenterede for, at princippet om, at individer har betydning, bør placeres i forgrunden af bevaringspraksis side om side med det traditionelle fokus på bestande og arter. De var eksplicitte om, at individuel velfærd ikke er et sentimentalt tilvalg, men en nødvendig bestanddel af etisk naturbevaring [Ramp, D. and Bekoff, M., 2015. Compassion as a Practical and Evolved Ethic for Conservation. BioScience, 65(3), 323-327].

Johnson et al. (2019) argumenterede i en artikel publiceret i Animals med otte og tyve medforfattere fra institutioner herunder Oxford, Zoological Society of London, Panthera og IUCN direkte for, at medfølelse i naturbevaring indebærer at drage omsorg for individer, bestande og arter. Titlen i sig selv er modargumentet til det standpunkt, som de danske og tyske eksperter indtog i sagen om Hartwin. Artiklen anerkender den iboende værdi af sansende individer, mens den argumenterer for en konsekvensetisk ramme, der afvejer både kollektive og individuelle udfald. Den argumenterer ikke på noget tidspunkt for, at bestandsgenopretning gør individuelle lidelser irrelevante [Johnson, P.J. et al., 2019. Consequences Matter: Compassion in Conservation Means Caring for Individuals, Populations and Species. Animals, 9(12), 1115].

Russell (2020) fra Animal Welfare Science and Bioethics Centre ved Massey University konstaterede eksplicit i Animals, at inklusivitetsprincippet inden for medfølende naturbevaring sigter mod at beskytte individuelle vilde dyrs interesser uanset deres oprindelse, aktuelle bestandsstørrelse eller værdi for mennesker. Dette er en direkte tilbagevisning af det argument, der blev brugt imod at hjælpe Hartwin. Russell argumenterede endvidere for, at Conservation Welfare — den evidensbaserede anvendelse af dyrevelfærdsvidenskab på vilde dyr — kræver, at individuelle dyrs velvære indgår i enhver bevaringsbeslutning, og at kollektiver har betydning netop fordi de består af talrige individer, hvis velfærd afhænger af kollektivets sundhed [Beausoleil, N.J., 2020. I Am a Compassionate Conservation Welfare Scientist. Animals, 10(2), 257].

Baker (2017) demonstrerede i Israel Journal of Ecology and Evolution gennem translokationsbiologi, at individuel variation i personlighed og velfærd er integreret i bestands- og artsgenopretning, hvilket direkte modargumenterer idéen om, at individer kan ses bort fra, når bestanden klarer sig godt. Indviders velfærd er ikke adskilt fra bestandens sundhed. Det er en mekanisme, hvorigennem bestandens sundhed opretholdes [Baker, L., 2017. Translocation biology and the clear case for compassionate conservation. Israel Journal of Ecology and Evolution, 63(3-4), 52-60].

Griffin et al. (2020) identificerede i *Frontiers in Psychology* princippet om, at individer har betydning, som et centralt moralsk princip inden for den medfølende naturbevaringsbevægelse — et princip placeret i forgrunden af bevaringspraksis. Selv som kritikere af visse aspekter af bevægelsen anerkendte de dette som en kernegrundsætning, som den etablerede naturbevaring i stigende grad anerkender [Griffin, A.S. et al., 2020. Compassionate Conservation Clashes with Conservation Biology. *Frontiers in Psychology*, 11, 1139].

Katz (2024) argumenterede i *Biological Conservation* for en revideret ramme for medfølende naturbevaring, der udvider bekymringen ud over skader forvoldt direkte af mennesker til at omfatte alle kilder til lidelse, herunder naturlige. Hans ramme erstatter princippet om først og fremmest at undgå skade med minimér skade, netop fordi et fokus udelukkende på menneskeskabte skader fører til, at naturforvaltere ignorerer behandlelig lidelse hos dyr, de har kapacitet til at hjælpe. Han argumenterede for, at medfølelse og respekt for vilde dyr indebærer en mere aktiv naturforvaltning, hvor der gøres en indsats for at reducere de skader, vilde dyr udsættes for [Katz, T., 2024. Taking natural harms seriously in compassionate conservation. *Biological Conservation*, 299, 110791].

Wallach et al. (2020) argumenterede i *Animal Sentience* og separat i *Conservation Biology* for anerkendelsen af dyrepersonlighed inden for medfølende naturbevaring med elefanter som det paradigmatisk eksempel. De foreslog, at alle sansende væsener bør anerkendes som personer, hvis moralske status respekteres, og at denne anerkendelse har direkte konsekvenser for, hvordan bevaringsinstitutioner behandler individuelle dyr i nød [Wallach, A.D. et al., 2020. Compassionate conservation and elephant personhood. *Animal Sentience*, 2020.324; Wallach, A.D. et al., 2020. Recognizing animal personhood in compassionate conservation. *Conservation Biology*, 34(5), 1097-1106].

Den fagfællebedømte litteratur er klar, omfattende og publiceret i anerkendte bevaringsfaglige tidsskrifter. Argumentet om, at bestandsgenopretning gør individuelle lidelser irrelevante, er ikke den videnskabelige konsensus. Det er én position inden for en aktiv og veldokumenteret debat, og modpositionen — at individer har betydning uanset bestandsstatus — er blevet formuleret af forskere ved Oxford, Massey, University of Technology Sydney, University of Fribourg og dusinvis af andre institutioner på seks kontinenter. Intet af denne litteratur fremgik af den offentlige kommentering fra nogen af de eksperter, der udtalte sig om Hartwin.

Elefanten i rummet

Den mest effektive måde at afsløre inkonsistensen i den doktrin, der blev anvendt over for Hartwin, er at overveje, hvordan de samme samfund behandler et andet stort, karismatisk og vanskeligt håndterbart pattedyr, hvis bestand i mange regioner er sund og i nogle regioner overalt rig: elefanten.

De afrikanske elefantbestande i det sydlige Afrika har genoprettet sig i en sådan grad, at flere lande — herunder Botswana, Sydafrika og Zimbabwe — har debatteret og i visse tilfælde iværksat afskydningsprogrammer for at regulere bestanden. Bestanden er ikke truet i disse regioner. Den klarer sig efter de standarder, som de danske eksperter anvendte på pukkelhvaler, meget godt. Ifølge Beredskabsplanens logik bør naturlig udvælgelse af svage individer ikke undermineres, og naturen bør have lov til at følge sit eget forløb.

Alligevel er den institutionelle reaktion, når en individuel elefant bliver fundet skadet, fanget eller forældreløs i et af disse lande — eller i ethvert andet land på jorden, hvor elefanter er til stede —

ikke at lade dyret rådne, så der kan udtages prøver. Reaktionen er redning, veterinærbehandling og rehabilitering. Sheldrick Wildlife Trust i Kenya har rehabiliteret og genudsat over 300 forældreløse elefanter. Elephant Transit Home på Sri Lanka har genudsat over 100. I Indien driver Wildlife SOS Elephant Hospital i Mathura et fuldt veterinærhospital for reddede elefanter, herunder individer med kroniske infektioner, bylder og blodforgiftning. Elefanter med bakterielle infektioner behandles med antibiotika, afkræftede elefanter fodres, og dyr i smerte gives smertestillende medicin. Ingen antyder, at fordi bestanden er sund, bør individet overlades til at dø.

De praktiske udfordringer ved at behandle en elefant er mindst lige så store som udfordringerne ved at behandle en pukkelhval. En voksen afrikansk elefant vejer mellem 4.000 og 6.000 kilogram. Hartwin vejede cirka 7 tons. Elefanter er farlige, uforudsigelige og kræver specialiseret veterinær ekspertise, specialbyggede faciliteter og enormt mange ressourcer. Omkostningerne ved at redde og rehabilitere en enkelt forældreløs elefant løber op i titusinder af dollars og tager år. Alligevel gøres det rutinemæssigt over hele Afrika og Asien af institutioner finansieret af regeringer, NGO'er og private donorer — fordi de samfund, hvori elefanter lever, har besluttet, at en lidende elefant er et dyr, der bør hjælpes, uanset bestandens overordnede udvikling.

Poentet er, at dyrene behandles som individer. Deres lidelse behandles som noget, der har betydning. Det samme gælder bjørne, ulve, lodjure, ørne og storke overalt i Europa. Alene i Tyskland drives et nationalt netværk af vildtplejecentre, der årligt behandler titusinder af tilskadekomne vildtlevende dyr, herunder rovfugle, ræve, grævlinger, pindsvin og hjortevildt. Tierschutzgesetz, Tysklands dyrevælærdslov, skaber en retlig forpligtelse til at hjælpe dyr i nød. BNatSchG skaber forpligtelser til at beskytte strengt beskyttede arter. Ingen dyrlæge i Tyskland, der stødte på en ulv med fire bylde, mistænkt blodforgiftning, tom mave og et spæklag, der indikerede alvorlig afmagring, ville få at vide, at der ikke fandtes et retsgrundlag for at gribe ind i dyrets liv: ulven ville blive behandlet.

Hartwin var en strengt beskyttet art opført på bilag IV i EU's habitatdirektiv og nød mindst ligeså stor retlig beskyttelse som ulven. De diagnostiske redskaber til at identificere hans tilstand eksisterede og var publiceret i fagfællebedømte tidsskrifter, ligesom behandlingsredskaberne til at afhjælpe hans tilstand eksisterede og var blevet anvendt på den samme art. Den retlige hjemmel til at handle eksisterede ligeledes i tysk forbundsret, men den institutionelle reaktion på tværs af otte lande og syv måneder var at se ham dø, fordi bestanden var i fremgang, og naturen fulgte sit eget forløb.

Undtagelsen for havpattedyr er doktrinær, ikke videnskabelig

Der findes intet biologisk princip, der adskiller en hvalsymptomer fra en elefants, en orangutangs eller en ulvs lidelse. Smerte formidles af de samme nociceptive veje. Bakterieinfektion skrider frem gennem den samme inflammatoriske kaskade. Blodforgiftning slår ihjel via de samme mekanismer for organsvigt. Obduktionsrapporten om Hartwin beskriver patologi, som enhver dyrlæge, der behandler et hvilket som helst stort pattedyr, ville genkende: bylde, pussfyldte hulrum, der nåede ind til knoglen, bakteriel kolonisering, systemisk infektion, afmagring og organsvigt [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026]. Dyret oplevede ifølge den forsker, der undersøgte hans krop, enorme smerter [Nordkurier, 18.08.2026]. Dette udgør ikke en anderledes kategori af lidelse, blot fordi den fandt sted i saltvand frem for på land.

Sondringen er doktrinær, idet der et sted i udviklingen af den europæiske forvaltning af havpattedyr blev truffet en beslutning om, at store hvaler befinder sig i en anden moralsk kategori end andre

store pattedyr. Mens elefanter eller ulve er individer, der lider, er hvaler enheder af en bestand i fremgang. Elefanter eller ulve med infektioner er patienter, mens hvaler med infektioner er eksemplarer, der venter på at blive kadavere. Det er da heller ikke overraskende, at nødstedte elefanter aktiverer redningsberedskab, mens nødstedte hvaler aktiverer pressemeddelelser. Denne sondring findes ikke i lovgivningen, som beskytter begge kategorier ligeligt. Den findes ikke i videnskaben, som dokumenterer den samme evne til at lide. Den findes ikke i den publicerede litteratur om bevaringsetik, som med tiltagende styrke og fra flere etiske referencerammer argumenterer for, at individer har betydning uanset bestandsstatus. Den findes i protokollen og i bevidstheden hos dem, der formulerede den, og de eksperter, der gentager den over for pressen.

Hayward et al. (2019) anerkendte i deres kritik af compassionate conservation, publiceret i *Conservation Biology*, at bekymring for det enkelte dyrs velfærd er blevet et vigtigt element i bedste praksis inden for naturbevaring. Selv fra den mest skeptiske ende af det akademiske spektrum er det princip, at individer har moralsk status, ikke længere seriøst omstridt. Det, der er omstridt, er, hvordan denne status skal afvejes mod andre hensyn. I Hartwins tilfælde blev afvejningen aldrig foretaget, fordi ingen nogensinde anerkendte, at individet besad en status, der var værd at afveje. Hvalen blev afskrevet som en bestandsstatistik, inden nogen indsamlede en prøve til at fastslå, om hans tilstand var behandlingseget. Argumentet om bestandsfremgang var ikke konklusionen af en etisk deliberationsproces. Det var en erstatning for en sådan [Hayward, M.W. et al., 2019. *Deconstructing compassionate conservation*. *Conservation Biology*, 33(4), 760-768].

Etikeren Herwig Grimm udtalte i et interview med NEWS5 under Hartwin-sagen, at vi bærer et tiltagende moralsk ansvar for vildtlevende dyrs velfærd, særligt i en tid præget af menneskeskabte miljøforandringer [NEWS5, Grimm interview, July 2026]. Spørgsmålet er ikke, om vi er i stand til at hjælpe en lidende hval, for det er vi. Spørgsmålet er ikke, om vi er retligt bemyndiget til at hjælpe en lidende hval, for det er vi. Spørgsmålet er ikke, om videnskaben understøtter at hjælpe en lidende hval, for det gør den. Spørgsmålet er, om en hval er et dyr, der fortjener at blive hjulpet, eller om den er et medlem af en bestand i fremgang, hvis individuelle lidelse er en acceptabel pris for naturens gang. Det svar, som Europa gav i 2026 — gennem sine institutioner, sine eksperter og sine medier — er, at hvalen er det eneste store pattedyr på kontinentet, for hvilket lidelse er acceptabel, diagnose er unødvendig, behandling er utænkelig, og død er det forventede og ubestridte udfald. Litteraturen om medfølgende naturbevaring, videnskaben om dyrevelfærd og de etiske principper, som Europa anvender på enhver anden kategori af dyr, siger, at dette svar er forkert.

Del XIII. Hope-sagen: Den lektie, der ikke blev lært

Den juvenile pukkelhval, der var kendt under navnene Hope, Buckli og Timmy, døde ud for Danmarks kyst den 14. maj 2026 eller deromkring, efter et femten måneder langt forløb, der inkluderede gentagne strandinger i Østersøen, en kontroversiel privat redningsaktion med transport på en pram fra Wismar til Skagerrak, udsættelse i åbent farvand og efterfølgende død i danske territorialfarvande. SNM's Critical Brief om Hope-sagen, der er publiceret sideløbende med dette dokument, redegør i detaljer for svigterne ved denne operation og den institutionelle reaktion, der gik forud for og fulgte efter den. Hope-sagen dominerede de tyske medier i måneder, gav anledning til offentlige demonstrationer og blev genstand for forespørgsler i Mecklenburg-Vorpommerns Landtag [SNM, Critical Brief on Hope, 2026].

Hartwin befandt sig allerede i europæiske farvande, da Hope døde. Den første dokumenterede observation af Hartwin fandt sted i januar 2026, fire måneder før Hopes død. Da Hopes krop var bjerget og post mortem-debatten begyndte, var Hartwin allerede fotograferet ud for Nederlandene, havde krydset til Lofoten i Norge og var dukket op ud for Inverness i Skotland. Hele Hartwin-sagen — fra den første observation i danske farvande den 18. juni frem til obduktionen den 15. august — udspillede sig i umiddelbar forlængelse af Hope-sagen. Enhver ekspert, enhver myndighed, ethvert ministerium og ethvert medie, der engagerede sig i Hartwin-sagen, gjorde det i fuld bevidsthed om, hvad der netop var sket med Hope.

Hvad Hope-sagen burde have ændret

Hope-sagen afslørede i et langvarigt og meget offentligt forløb fraværet af enhver funktionel kapacitet til at håndtere store hvaler i nød i Nordeuropa. Hvalen strandede gentagne gange, mens myndighederne debatterede. Da et privat initiativ trådte til og forsøgte redningen, blev det gentagne gange obstrueret. Hvalen døde naturligvis, og bebrejdelserne fortsatte i måneder. Offentligheden var forvirret, vred og splittet, og institutionerne stod tilbage med tabet.

Fra dette forløb var der adskillige lektier tilgængelige for enhver myndighed, der var villig til at lære af dem. Den første var, at fjernvisuel vurdering af en pukkelhvals tilstand — foretaget på grundlag af fotografier og video af eksperter, der ikke undersøgte dyret — havde vist sig upålidelig. Hopes eksperter forudsagde død inden for dage, fordi hun befandt sig i de blindt endende Østersøfarvande, men Hope overlevede i femten måneder, fouragerede med succes og refluoterede sig gentagne gange for egen kraft, og de tyske eksperters egne samtidige optegnelser beskrev hende som velernæret [SNM, Critical Brief on Hope, 2026]. Prognosen var forkert i samme retning og af samme årsag som Hartwins siden ville vise sig at være: den var baseret på observation af et stort vildtlevende dyr på afstand frem for på en egentlig undersøgelse af det.

Den anden lektie var, at den institutionelle ramme for håndtering af havpattedyr i henholdsvis Danmark og Tyskland ikke var rustet til at håndtere en stor hval i nød. Der fandtes ingen protokol for diagnostik, ingen protokol for behandling, ingen protokol for ledsagende eskorte og ingen protokol for koordination på tværs af landegrænser. Hele Hope-sagen var en improvisation — fra den private pram til det omstridte udslipningssted — og de institutioner, der kritiserede improvisationen, havde intet at tilbyde i dens sted.

Den tredje lektie var, at Deutsches Meeresmuseum i Stralsund — den institution, der siden ville foretage Hartwins obduktion — havde været centralt involveret i Hope-sagen og besad direkte erfaring med konsekvenserne af forsinket og utilstrækkelig respons. Det samme institutionelle netværk, der havde overvåret Hopes strandinger, redning og død, så nu Hartwin svømme gennem de samme farvande med den samme kategori af synlig sygdom.

Den fjerde lektie, og måske den vigtigste, var, at der heller aldrig var blevet indsamlet en pustprøve fra Hope. I løbet af Hopes femten måneder i Østersøen — under hvilke hvalen befandt sig tæt på kysten, var tilnærmelig fra båd og gentagne gange lå stationær i lavvandet — indsamlede ingen en respiratorisk prøve. De diagnostiske redskaber, der beskrives i dette dokument — O'Mahonys metode til pustprøvetagning og Gullands metode til antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte — var tilgængelige og publicerede på tidspunktet for Hope-sagen. De blev ikke anvendt. Hope døde uden en diagnose, ligesom Hartwin tre måneder senere ville dø uden en diagnose.

Hvad Hope-sagen faktisk ændrede, og hvordan Hope-sagen blev brugt imod Hartwin

Intet. Det kan faktisk hævdes, at Hope-sagen gjorde det værre for alle fremtidige hvaler (Hartwin inkluderet), der vil komme ind i Østersøen.

Da Hartwin dukkede op ud for Danmark tre uger efter Hopes død, var den institutionelle respons identisk i enhver henseende med den respons, der havde slået fejl med Hope. De samme eksperter fremsatte de samme prognoser for de samme medier. De samme myndigheder udsendte de samme erklæringer om naturens gang. Den samme protokol blev anvendt, eller mere præcist: den samme fravær af en protokol blev anvendt. Den eneste forskel var, at der med Hartwin ikke var nogen privat pram, intet kontroversielt redningsforsøg og ingen omstridt udsætning. Der var kun observation og ventetid og pressemeddelelserne og til sidst liget i Greifswald Bodden.

Den institutionelle respons på Hartwin var ikke blot uændret af Hope-sagen. Den var aktivt formet af den — i den forkerte retning. Buch-Illing fortalte Newstime den 24. juni, at behandlingen af Hope i Tyskland havde udgjort dyremishandling, at dyret var blevet tortureret, og at han håbede, at Hartwin ville blive i Danmark, så hvalen ikke skulle igennem det samme [Newstime, 24.06.2026]. Newstimes dækning den 25. juni spekulerede i, om multimillionærerne allerede planlagde den næste redningsmission [Newstime, 25.06.2026]. KSTA advarede den 6. juli mod fejlplaceret dyrekærlighed [KSTA, 06.07.2026]. Dörnath advarede den 29. juli mod fornyet aktivisme og redningsoperationer [MDR Aktuell, 29.07.2026]. TAZ fejrede den 7. august fraværet af demonstrationer og live-blogs som bevis på, at den tyske offentlighed var blevet mere moden [TAZ, 07.08.2026].

I hvert af disse tilfælde blev Hope-sagen påberåbt ikke som en anledning til at udvikle en bedre beredskabskapacitet, men som en anledning til slet ikke at gøre noget. Argumentet, udtalt eller underforstået på tværs af flere medier og flere eksperter, var, at Hope-redningen havde været en fiasko, at redning som sådan dermed var diskrediteret, og at den ansvarlige holdning var at lade den næste hval være i fred. Hele kategorien af intervention blev forkastet på grundlag af én enkelt sag, uden at man skelede til de specifikke fejl i denne sag over for det generelle spørgsmål om, hvorvidt en syg hval bør diagnosticeres og behandles.

Hvad ingen i denne tankerække erkendte, er, at SNM's handlingsplan for Hartwin ikke var en pramoperation. Hope-sagen blev brugt til at afskære hele spektret af intervention, herunder metoder der ikke ligner det, der blev forsøgt med Hope, og som er dokumenteret i den fagfællebedømte litteratur som sikre, effektive og minimalt invasive. Den lære, institutionerne drog

af Hope, var ikke, at de havde brug for bedre redskaber. Det var, at de slet ikke havde brug for redskaber, fordi redskaber var blevet forsøgt én gang og havde slået fejl, og at det korrekte svar på den næste døende hval derfor var at se på, mens den døde — blot lidt mere i stilhed.

To hvaler, ét system, ét udfald

Hope og Hartwin døde inden for tre måneder af hinanden i det samme farvand, under det samme institutionelle netværks jurisdiktion, og deres sager blev håndteret af de samme eksperter. Hope døde, efter at et redningsforsøg blev gjort og mislykkedes. Hartwin døde, efter at intet redningsforsøg overhovedet blev gjort. Den fælles faktor er ikke tilstedeværelsen eller fraværet af en redningsoperation. Den fælles faktor er fraværet af en diagnose. Ingen af hvalerne blev nogensinde prøvetaget eller nogensinde undersøgt. Ingen af hvalernes tilstand blev nogensinde identificeret ved nogen metode mere raffineret end at betragte fotografier på en skærm. Begge hvaler døde af tilstande, som obduktionsholdene dokumenterede efter døden, men som ingen forsøgte at identificere mens de levede.

Hope-sagen var en advarsel. Den demonstrerede på den mest offentlige og smertefulde måde muligt, at Nordeuropa ingen funktionel beredskabskapacitet har for store hvaler, at den institutionelle ramme producerer død som sit standardudfald, og at obduktionen er den eneste diagnostik, systemet er bygget til at levere. Tre måneder senere producerede det samme system det samme udfald med Hartwin. Advarslen blev ikke fulgt, da systemet ikke blev ændret: hvalen fik ingen hjælp. Obduktionen blev udført til planlagt tid, af den samme institution, på den samme facilitet, og resultaterne blev offentliggjort til de samme medier, der havde dækket den samme historie tre måneder tidligere. Den lære, der var tilgængelig fra Hope-sagen, var, at systemet skal genopbygges fra bunden med ante-mortem diagnostik, evidensbaserede behandlingsprotokoller og grænseoverskridende koordinering for levende dyr. Den lære, der faktisk blev draget af Hope-sagen, var, at den næste hval burde lades i fred. Hartwin blev ladet i fred, og han døde.

Del XIV. Hvad døden beviser

Hope-sagen var kompliceret. Der var en redningsoperation, og redningsoperationen mislykkedes, og fiaskoen gav institutionerne en fortælling, de kunne benytte sig af: indgrebet forårsagede skade, de private redningsmænd var hensynsløse, eksperterne havde ret i at fraråde det. Hvorvidt denne fortælling er korrekt, undersøges i det tilhørende Critical Brief om Hope. Det afgørende her er, at fortællingen eksisterede, og at den gjorde det muligt for det institutionelle netværk at tilskrive Hopes død, i hvert fald delvist, til selve indgrebet. Doktrinen om ikke-indgriben blev dermed styrket frem for anfægtet, fordi det ene indgreb, der var blevet forsøgt, kunne udpeges som årsag til det dårlige udfald.

Hartwins død fjerner dette argument fuldstændigt.

Intet indgreb blev forsøgt med Hartwin. Den institutionelle proces bestod i sin helhed af at observere dyret, kommentere det i pressen, udsende pressemeddelelser og afvente liget. Processen forløb præcis som protokollen foreskrev, præcis som eksperterne anbefalede, og præcis som myndighederne ønskede. Ingen foretog sig noget, som det institutionelle netværk ikke ønskede gjort. Og hvalen døde — som forudset.

Han døde af en bakterieinfektion med mistanke om sepsis, med fire bylde langs rygsøjlen, med pusfyldte hulrum der eroderede hans ryghvirvelknogler, med en tom mave, med en tom tarmkanal, med et spæklag på seks centimeter og med hud, der manglede fra snuden til rygfinnen. Han døde under voldsomme smerter, ifølge den videnskabsmand der undersøgte hans krop. Han døde af en tilstand, som en pustprøve ville have identificeret, og som en antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte ville have behandlet. Han døde i et land, hvor loven tillod indgreb, hvor den veterinære infrastruktur eksisterede, og hvor den fagfællebedømte litteratur understøttede ethvert element af den diagnostiske og behandlingsmæssige plan, der var blevet forelagt myndighederne og ignoreret.

Hartwins død er det kontrollerede eksperiment, som Hope-sagen ikke kunne levere. Hopes død kan debatteres i det uendelige, fordi der var et indgreb at give skylden. Hartwins død kan ikke debatteres, fordi der intet indgreb var at give skylden. Den eneste variabel var den institutionelle beslutning om at gøre intet, og udfaldet af denne beslutning er en død hval med en behandelig tilstand. Doktrinen om ikke-indgriben blev afprøvet i sin renest mulige form, uden nogen forstyrrende redningsoperation, uden noget privat initiativ, uden nogen ekstern indblanding — og den producerede præcis det udfald, dens kritikere havde forudsagt: en langvarig, smertefuld og forebyggelig død.

Enhver ekspert, der sagde, at hvalen ville dø, havde ret. Enhver ekspert, der sagde, at intet kunne gøres, tog fejl. Obduktionen er beviset. Hvalen døde af noget, der kunne have været behandlet. Eksperterne havde ret om udfaldet og uret om dets uundgåelighed, og afstanden mellem disse to ting er afstanden mellem en prognose og en dødsdom. Prognosen sagde, at hvalen sandsynligvis ville dø. Den institutionelle respons forvandlede denne sandsynlighed til en visshed ved at nægte at gøre det ene, der kunne have ændret det: indsamle en prøve og finde ud af, hvad der var galt.

Del XV. Selvmodsigelsen: at foretrække obduktion frem for diagnose

Den 24. juni 2026 fortalte Heiko Buch-Illing Newstime, at hvalen uanset dødsårsagen ville blive overladt til at gå i forrådnelse, fordi det var den naturlige proces. Han fortalte det samme medie, at forskningscentrets tilgang var at lade hvalen strande og derefter indsamle prøver fra kadaveret [Newstime, 24.06.2026]. Denne erklæring, fremsat af lederen af en forskningsinstitution, der er medforfatter til den danske strandingsprotokol, er det klareste udtryk for et princip, der styrede enhver institutionel beslutning i Hartwin-sagen: den foretrukne diagnostiske begivenhed er obduktionen, og dyrenes foretrukne tilstand på tidspunktet for diagnosen er: dødt.

Selvmodsigelsen i kernen af denne position er så ligetil, at den næsten ikke kræver uddybning — men den skal formuleres klart, fordi den aldrig blev formuleret klart i de syv måneders pressedækning, ekspertkommentarer og institutionel korrespondance, der ledsagede Hartwins tilbagegang.

Institutionerne ønskede prøver, og det sagde de offentligt. Buch-Illings erklæring om at lade hvalen gå i forrådnelse, så der kunne tages prøver, var en erklæring om videnskabelig interesse i dyrenes patologi. Deutsches Meeresmuseum udførte obduktionen med åbenbar grundighed og dokumenterede fire bylde, porøse ryghvirvler, forstørrede lymfeknuder, spæktykkelse, mave-tarmindhold, parasitbelastning og formodet dødsårsag. Obduktionsrapporten er et detaljeret og professionelt dokument. Institutionen værdsætter tydeligvis diagnostisk information og besidder den nødvendige ekspertise til at frembringe den.

De samme diagnostiske oplysninger, og endda flere, kunne have været tilvejebragt fra et levende dyr ved hjælp af pustprøvemethoden. Pustprøven opfanger bakterier, svampe, vira, hormoner, cytokiner, lungeepitelceller, DNA og forurenende metabolitter [O'Mahony et al., 2024]. Den giver en omfattende helbredsprofil, mens dyret stadig er i live, mens vævet stadig er friskt, mens organerne endnu ikke er begyndt at nedbrydes, og mens resultaterne stadig kan bruges til at informere en behandlingsbeslutning. Obduktionen giver derimod diagnostiske oplysninger fra et dødt dyr, hvis organer allerede er begyndt at autolysere, som Deutsches Meeresmuseum's egen rapport bemærkede, da det fremgik, at hjerne, lunger og nyrer ikke længere kunne undersøges histologisk [Deutsches Meeresmuseum, Vorläufige Sektionsergebnisse, 15.08.2026].

Institutionernes holdning var derfor følgende: vi ønsker at vide, hvad der fejler dette dyr, men vi vil vente, til dyret er dødt, med at finde ud af det — selv om metoden til at finde ud af det, mens dyret er i live, findes, er publiceret, er ikke-invasiv og ville give bedre data end post-mortem-undersøgelsen, fordi vævet ikke ville have nedbrudt sig. Institutionerne foretrak en død hval, de kunne studere, frem for en levende hval, de kunne diagnosticere og potentielt behandle. Den videnskabelige interesse for dyret var reel, men villigheden til at handle på den interesse, mens dyret var i live, var nul.

Dette er ikke et spørgsmål om kapacitet eller ressourcer. Den samme institution, der mobiliserede et hold, sikrede en facilitet, transporterede et syv ton tungt kadaver og gennemførte en to-dages obduktion inden for 36 timer efter, at kroppen var blevet meldt, kunne have mobiliseret en droneoperatør, fløjet gennem hvalens blæst i en havn, hvor både befandt sig inden for få meters afstand af dyret, og sendt prøven til et laboratorium i løbet af en enkelt eftermiddag. Obduktionen

krævede mere udstyr, mere personale, mere tid, mere plads og flere penge, end pustprøven ville have krævet. Post-mortem-infrastrukturen fungerede, og der var ingen debat om, hvem der skulle betale for det hele. Ante-mortem-infrastrukturen eksisterede ikke, fordi ingen havde bygget den, fordi protokollen ikke foreskriver den, fordi den doktrinære holdning er, at det rette tidspunkt at undersøge en stor hval er, efter at den er død.

Hartwin-sagen er ikke en sag om institutioner, der ikke interesserede sig for dyrets patologi. De interesserede sig nok til at gennemføre en omhyggelig obduktion. Det er en sag om institutioner, der interesserede sig for patologien, men ikke for patienten. Videnskaben var værdifuld, men dyret var ikke. Oplysningerne var ønskede, men livet var ikke. Modsigelsen er fuldstændig, og den er skrevet ind i strukturen af Beredskabsplan for Havpattedyr, som indeholder detaljerede bestemmelser for indsamling og analyse af døde eksemplarer og ingen bestemmelser overhovedet for vurdering eller behandling af levende. Protokollen er i den mest bogstavelige forstand et dokument for de døde. Hartwin var i live i syv måneder i signatarstaternes farvande, og protokollen havde intet at tilbyde ham, indtil han holdt op med at trække vejret.

Del XVI. Anbefalinger

Hartwin-sagen, læst i sammenhæng med Hope-sagen, demonstrerer, at den nuværende europæiske institutionelle ramme for håndtering af store hvaler i nød ikke er funktionel. Den er bygget til at indsamle døde eksemplarer, ikke til at hjælpe levende dyr. Følgende anbefalinger er rettet til regeringerne i Danmark, Tyskland og de øvrige europæiske stater, hvis farvande store hvaler i stigende grad befinder sig i, til Europa-Kommissionen, til ASCOBANS og til de videnskabelige og veterinære institutioner, der rådgiver dem. De er baseret på den fagfællebedømte litteratur, der er citeret gennem hele dette notat, på de operationelle præcedenser dokumenteret i den internationale rednings- og behandlingshistorik samt på de specifikke svigt, der er blevet afdækket af Hartwin- og Hope-sagerne.

1. Fastlæg en minimumsstandard for diagnostik af levende store hvaler

Ingen europæisk strandingsprotokol kræver eller overvejer i øjeblikket en diagnostisk vurdering af en levende stor hval, inden der træffes beslutning om at overlade dyret til naturlige processer. Den danske Beredskabsplan for Havpattedyr indeholder ingen bestemmelse om indsamling af pustprøver, blodprøver eller andre diagnostiske prøver fra et levende havpattedyr over fire meters længde. Dette skal ændres. SNM anbefaler, at alle europæiske strandingsprotokoller og protokoller for håndtering af havpattedyr ændres til at indeholde en obligatorisk ikke-invasiv diagnostisk vurdering for enhver stor hval, der observeres i nød eller udviser tegn på sygdom i territorialfarvande. Denne vurdering bør som minimum omfatte indsamling af pustprøver ved hjælp af drone eller stang-og-bæger-metoden som beskrevet af O'Mahony et al. (2024), efterfulgt af mikrobiologisk dyrkning, cytologisk analyse og hormonprofil. Vurderingen bør igangsættes inden for 48 timer efter den første bekræftede observation af et synligt sygt dyr.

2. Anskaffe og forhåndsplacere udstyr til pustprøvetagning og antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte

Det udstyr, der kræves til pustprøvetagning, er en forbruger-drone (€1.000 til €3.000) udstyret med sterile petriskåle, eller en stang på tre til fem meter med en steril bæger. Det udstyr, der kræves til antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte, er et Paxarms eller tilsvarende ballistisk sprøjteprojektor-system med egnede nåle og fastgøringsanordning samt en forsyning af langtidsvirkende bredspektrum-antibiotika egnet til intramuskulær indgivelse hos hvaler. Dette udstyr bør anskaffes og forhåndsplaceres på mindst tre steder langs den europæiske Nordsø- og Østersøkyst: ét i Danmark, ét i Schleswig-Holstein og ét i Mecklenburg-Vorpommern. De samlede anskaffelsesomkostninger for alle tre stationer ville være lavere end omkostningerne ved én enkelt obduktionsoperation. Veterinært personale ved hver station bør uddannes i Gulland et al. (2008)-dartmetoden og O'Mahony et al. (2024)-pustprøvemetoden, med NOAA Paxarms MK24C-protokollen demonstreret i 2020-interventionen med en nordatlantisk rethvalsunge som operationel reference.

3. Revidér den danske Beredskabsplan for Havpattedyr

De seks mangler, som SNM identificerede i brevet til de danske myndigheder af 27. juni 2026, er fortsat uafhjulpne. Beredskabsplan for Havpattedyr bør revideres til at indeholde bestemmelser om veterinær intervention over for levende store hvaler, en rednings- og reflydningsmetodik baseret på den publicerede internationale litteratur, en kapacitet til akustisk ledsagning og lokning, en minimumsstandard for diagnostik ved vurdering af levende dyr inden beslutning om at opgive dem, en ramme for grænseoverskridende koordination i sager om levende strandinger og nødstedte dyr samt en sondring mellem rehabilitation af sælunger — hvor den nuværende politik om ikke-indgriben kan være hensigtsmæssig — og medicinsk intervention over for store hvaler, hvor den ikke er det. Firemetergrænsen bør erstattes af et klinisk vurderingsrammewærk, der evaluerer mulighederne for intervention på grundlag af dyrets tilstand, adfærd, placering og de tilgængelige metoder frem for på kropslængde alene.

4. Etablér en grænseoverskridende koordinationsramme for migrerende hvaler i nød

Hartwin krydsede otte landes farvande. Intet land kontaktede noget andet land vedrørende dyrets velfærd. Miljøministeriet oplyste offentligt, at det ikke havde haft kontakt med de danske myndigheder. EU's Habitatdirektiv, Bern-konventionen, CMS og ASCOBANS skaber alle forpligtelser til at beskytte strengt beskyttede migrerende arter, men ingen af dem frembragte en eneste koordineret handling i løbet af de syv måneder af Hartwins dokumenterede tilbagegang. SNM anbefaler etableringen af et globalt hvalredningsnetværk. Netværket bør aktiveres automatisk, når en stor hval er bekræftet i nød i farvandene tilhørende en deltagende stat.

5. Inkludér ante-mortem klinisk anamnese i alle obduktionsrapporter

Deutsches Meeresmuseum's foreløbige obduktionsrapport om Hartwin præsenterede den terminale patologi uden henvisning til den otte måneder lange observationskronologi, der var offentligt tilgængelig og frit tilgængelig. Denne udeladelse udslettede det tidsvindue, inden for hvilket en intervention kunne have ændret udfaldet, og forstærkede den doktrinære fortælling om, at dyret altid var hinsides hjælp. SNM anbefaler, at alle europæiske obduktionsrapporter for hvaler forpligtes til at indeholde, hvor det er tilgængeligt, en dokumenteret anamnesesektion, der inkorporerer observationsregistreringen, fotografisk dokumentation af tilstanden på forskellige stadier samt en vurdering af sygdomsforløbet over tid. Hvor der foreligger en offentligt dokumenteret observationsregistrering, bør obduktionsteamet forpligtes til at konsultere den og vurdere, på hvilket stadium den post-mortem identificerede tilstand kunne have været diagnosticeret og behandlet ante-mortem.

6. Integrér principper for medfølgende naturbevaring i europæisk forvaltning af havpattedyr

Den fagfællebedømte litteratur inden for bevaringsetik, dokumenteret i del XII, anerkender i stigende grad, at individer har betydning uanset bestandsstatus, at medfølelse i naturbevaring indebærer omsorg for individer, bestande og arter, og at en bestand i vækst ikke formindsker det iboende værd eller lidelsen hos et enkelt dyr. Europæisk forvaltning af havpattedyr opererer i øjeblikket inden for et rammewærk, der behandler individuelle store hvaler som udskiftelige enheder i en bestand under genopretning — en holdning, der modsiges af den publicerede litteratur fra Oxford, Massey, University of Technology Sydney, University of Fribourg og snesevis af andre institutioner. SNM anbefaler, at Europa-Kommissionen, ASCOBANS og de nationale miljøministerier i alle Nord- og Østersøkystens kyststater formelt gennemgår litteraturen om medfølgende

naturbevaring og udsteder en politisk erklæring om EU-medlemsstaternes etiske forpligtelser over for individuelle store hvaler i nød, med særlig henvisning til principperne om at minimere skade, at individer har betydning og respekt for autonomi som formuleret af Katz (2024), Ramp og Bekoff (2015) og Johnson et al. (2019).

7. Finansier forskning i depotbaseret antibiotikalevering til fritsvømmende hvaler

Den logistiske udfordring ved at administrere flere antibiotikabehandlinger til en fritsvømmende hval er reel og anerkendes i dette brief. Den håndteres også aktivt inden for veterinærvidenskaben gennem udviklingen af depotbaserede, antibiotika-imprægnerede bionedbrydelige mikrosfærer og langtidsvirkende depotantibiotika-præparater. SNM anbefaler, at Europa-Kommissionen, via sit Horizon Europe-program eller en tilsvarende finansieringsmekanisme, udsteder et målrettet forskningsopslag om udvikling og feltvalidering af depotbaserede antibiotikaleveringssystemer til store hvaler, herunder farmakokinetiske undersøgelser af pukkelhvaler og andre bardehvalsarter samt feltforsøg med depotpræparater administreret via fjernsprøjte til mærkede og monitorerede dyr. Omkostningerne ved et sådant program ville udgøre en brøkdel af det årlige europæiske forskningsbudget for havpattedyr og ville tilvejebringe de veterinære redskaber, som den næste Hartwin vil have brug for.

8. Anerkend borgerskabets rolle i overvågningen af hvalernes velfærd

Den observationskronologi, der er dokumenteret i del III, er udelukkende udarbejdet af borgere. Fiskere, havnearbejdere, fuglekiggere, kajakroere og mennesker med mobiltelefoner skabte det eneste sammenhængende register over Hartwins bevægelser og tilstand, der eksisterer. Det institutionelle forskernetværk for havpattedyr bidrog ikke med en eneste diagnostisk observation. SNM anbefaler, at den europæiske forvaltning af havpattedyr formelt integrerer borgernes observationsdata i sin overvågnings- og beredskabsramme, etablerer en standardiseret indberetningsplatform, der er tilgængelig for offentligheden i alle kyststater, og indfører en mekanisme, hvorved borgernes indberetninger om en synligt syg eller skadet stor hval udløser en obligatorisk institutionel reaktion inden for 48 timer, herunder udsendelse af et pustprøvehold til dyrets sidst kendte position.

9. Stop praksis med at udstede terminale prognoser uden diagnostiske data

I Hartwins tilfælde blev der offentligt udstedt en terminal prognose den 24. juni 2026 på grundlag af en visuel vurdering af hvalens hudfarve på fotografier og video. Prognosen blev forstærket i de tysksprogede medier som ekspertkonsensus. Den blev revideret tre uger senere af den samme ekspert, da hvalen gjorde noget, som prognosen fastslog, at den ikke kunne. Obduktionen viste efterfølgende, at ekspertens vurdering af årsagen til hudtilstanden — parasitter — var forkert. SNM anbefaler, at europæiske forskningsinstitutioner for havpattedyr vedtager en politik om ikke at udstede offentlige prognoser for individuelle dyr, medmindre der er foretaget en diagnostisk vurdering. Hvor der tilbydes en prognose til medierne udelukkende på grundlag af en visuel vurdering, bør eksperten være forpligtet til eksplicit at oplyse, at der ikke er indsamlet diagnostiske prøver, at vurderingen er spekulativ, og at den publicerede faglitteratur indeholder ikke-invasive metoder til at fastslå en diagnose, som ikke er blevet forsøgt anvendt.

Disse anbefalinger er ikke aspirationelle. Ethvert element i enhver anbefaling er baseret på en metode, en protokol, en retlig vej eller en institutionel model, der allerede eksisterer et sted i

verden. Pustprøvetagning er publiceret. Antibiotika-indgivelse via fjernsprøjte er publiceret og har været demonstreret operationelt af NOAA. Akustisk ledsagning er med succes anvendt over afstande på mere end 100 kilometer. Koordineringsrammer på tværs af landegrænser eksisterer for beredskab vedrørende havpattedyr i USA og Australien. Principper for medfølgende naturbevaring er publiceret i anerkendte naturbevaringsfaglige tidsskrifter af forskere ved førende universiteter. Teknologi til depotbaseret antibiotikalevering er under aktiv udvikling. Borgerskabsplatforme eksisterer i enhver europæisk kyststat. Redskaberne mangler ikke. Det, der mangler, er beslutningen om at bruge dem. Hartwin døde, fordi den beslutning ikke blev truffet. Den næste hval behøver ikke at gøre det.

10. Støt og udvikl ECHO: Early Cetacean Hazard Observation

Det ledsagende Critical Brief om Hope foreslår ECHO, en ramme for forudgående detektion, afskrækkelse og eskorte inden stranding, hvis operationelle formål er at forhindre strandinger og indespærring af store hvaler ved at detektere hvaler, når de nærmer sig de smalle passager, der fører ind i uegnede farvande, og guide dem tilbage til åbent hav, inden de bliver fanget. ECHO omfatter tre operationelle søjler: overvågning og detektion, afskrækkelse og eskorte.

Overvågningssøjlen kombinerer faste automatiserede detektionsstationer ved hver flaskehalspassage i de danske stræder — Øresund, Storebælt og Lillebælt — og inkorporerer optiske kameraer til dagtimerne, termiske kameraer til natdetektion og passive akustiske hydrofon-arrays, der er i stand til at identificere bardehvalernes vokalisationer. En ECHO AI-detektionsmodel, trænet på et grundlæggende datasæt af baltiske hvalbilleder, ville muliggøre automatisk artsidentifikation fra optiske og termiske feeds i næsten realtid. Dette suppleres af et borgerskabsindberetningsnetværk og den offentlige indberetningskanal Whale Detective, som inviterer enhver person på eller i nærheden af vandet til at indberette observationer af store hvaler [SNM, Critical Brief on Hope, 2026, Recommendation 11].

Eskortesøjlen udsender trænede hurtigreaktionsteams, der anvender dokumenterede ikke-invasive ledningsteknikker — herunder akustiske lokkemidler, fartøjsformationer og boblenet — til at guide detekterede dyr tilbage gennem strædet til Nordsøen. Humphrey-redningerne i 1985 og 1990 demonstrerede disse teknikker over afstande på mere end 80 kilometer i San Francisco Bay. ECHOs eskorteteams vil udvikle, øve og vedligeholde disse teknikker specifikt tilpasset de danske stræders geografi og det vestlige Østersøen.

Hartwins tilfælde demonstrerer, hvorfor ECHO er nødvendigt som supplement til de diagnostiske og behandlingsmæssige anbefalinger ovenfor. Hartwin indgik i Østersøen gennem de danske stræder omkring midten af juni 2026. Havde der eksisteret en ECHO-detektionsstation ved Storebælt eller Lillebælt, ville hans indgang være blevet detekteret inden for få timer. En eskortereaktion kunne være iværksat, mens dyret stadig befandt sig i åbent farvand og stadig var tilstrækkelig mobilt til at kunne guides. I stedet blev han første gang bemærket af borgere i danske farvande den 18. juni, blev ikke identificeret som en bekymrende hval, før den 20. juni, da borger Linda Frølund Hansen fotograferede hans forværrede hud, og blev offentligt erklæret for uhjælpeligt syg den 24. juni. ECHO lukker døren, inden dyret træder ind i uegnede farvande. Den diagnostiske og behandlingsmæssige ramme, der foreslås i anbefalingerne 1 til 7, er beredskabet til når døren ikke nåede at blive lukket i tide.

11. Støt og udvikl GWRA: Global Whale Rescue Alliance

Det ledsagende Critical Brief om Hope foreslår etableringen af et parallelt globalt hvalredningsnetværk, Global Whale Rescue Alliance (GWRA), der opererer uden for det eksisterende institutionelle netværk for strandberedskab og tilbyder lokale myndigheder et praktisk alternativ, når det etablerede system nægter at handle. Modellen følger præcedensen fra private redningsorganisationer som RNLI i Det Forenede Kongerige, der er en privat velgørende organisation, som leverer langt størstedelen af det britiske maritime søredningsberedskab via frivillige besætninger, der opererer under en erklæret tjenesteaftale med HM Coastguard [SNM, Critical Brief on Hope, 2026, Recommendation 12].

GWRA er styret af seks uigenkaldelige stiftende principper: intet aflivning (den etablerede institutions standardreaktion med aflivning ved strandinger af store hvaler afvises som en kategorisk frem for klinisk anvendelse); ingen opgivelse (GWRA vil aldrig opgive et strandet dyr); øjeblikkelig medicinsk intervention (herunder farmakologisk støtte fra det øjeblik, kontakten etableres); overvågning efter frigivelse (satellitmærker på hvert reddet dyr); fuldstændig gennemsigtighed (hvert tilfælde dokumenteres og offentliggøres); og hurtighed (redning iværksat inden for timer efter stranding, ikke uger).

GWRA opererer på en to-søjlet struktur. Den første er en føderation af uafhængige, lokalt baserede certificerede partnere, uddannet og akkrediteret af GWRA, som besidder deres egne nationale tilladelser og leverer regionalt redningsberedskab under standardiserede protokoller. Den anden er et lille, centralt vedligeholdt hurtigudsendelsesteam, der kan deployeres internationalt inden for 48 timer til europæiske operationer, med præpositionerede udstyrsdepoter, herunder brede stropper, pontonsystemer, akustisk udstyr, satellitmærker, veterinærkits og bærbare vandstyringsanlæg.

Hartwins tilfælde — hvor en synligt syg hval krydsede otte landes farvande over syv måneder uden at modtage hjælp fra nogen af dem — demonstrerer behovet for GWRA lige så overbevisende som Hopes tilfælde gør det. Et GWRA-certificeret partnerteam i Østersøregionen, udstyret med pustprøvetagnings- og antibiotika-fjernsprøjtningsskapacitet, opererende under de seks stiftende principper og autoriseret via forudforhandlede memoranda med de relevante nationale myndigheder, ville have kunnet deployere til Hartwins position i Kielerfjorden eller Wismar Havn inden for timer, indsamle en pustprøve, identificere den bakterielle infektion og iværksætte antibiotikabehandling inden for få dage. Det institutionelle netværk, der blev anmodet om at gøre dette og afslog, ville ikke have behøvet at foretage sig andet end at give adgang. GWRA eksisterer for at tilvejebringe den kapacitet, som det institutionelle netværk nægter at opbygge, og den vilje, som det institutionelle netværk nægter at udvise.

Del XVII. Konsolideret tidslinje

Følgende tabel integrerer alle observationer, ekspertudtalelser, myndighedsreaktioner, SNM-korrespondance, mediebegivenheder og obduktionsfund i et enkelt kronologisk register.

Dato	Kategori	Begivenhed
~Dec. 2025	Observation	Mulig første observation ud for Egmond aan Zee, Holland. Ikke bekræftet som samme dyr.
18. jan. 2026	Observation	Bloemendaal, Holland. Første bekræftede observation (waarneming.nl).
2. feb. 2026	Observation	Bloemendaal aan Zee, Holland (waarneming.nl).
13. maj 2026	Observation	Lofoten, Norge. Hudtilstand synlig. Borgervideo, YouTube.
14. maj 2026	Baggrund	Hope (Timmy) fundet død ud for Danmarks kyst.
23. maj 2026	Observation	Beaully Firth, Inverness, Skotland. Kraftig cyamidbelastning noteret af forsker.
3. jun. 2026	Observation	South Shields Pier, England.
5. jun. 2026	Observation	Kruiningen og Scheldt-floden nær Doel, Belgien. KBIN bekræfter. Huden i dårlig stand. Første offentligt fremførte sundhedsmæssige bekymringer.
18. jun. 2026	Observation	Odde Havn, Sjælland, Danmark. Første dokumenterede observation i danske farvande.
20. jun. 2026	Observation	Lillebælt, Middelfart, Danmark. Fotografier af Linda Frølund Hansen viser udbredt hvidning.
23. jun. 2026	Observation	Fænøsund, Danmark. Svømmer forbi Buch-Illings hjem ved Fjord&Bælt, Kerteminde.
24. jun. 2026	Ekspert	Buch-Illing udtaler til Newstime: 'Ingen chance. Han vil dø.' Forudsiger stranding inden for én måned.
25. jun. 2026	Myndighed	MV-ministeriet udtaler til Newstime: 'intet retsgrundlag for at gribe ind i dens liv.' Ingen kontakt med danske myndigheder.
27. jun. 2026	SNM	Brev til Miljøstyrelsen og Naturstyrelsen. Identificerer seks mangler i Beredskabsplan for Havpattedyr. Anmoder om øjeblikkelig veterinær vurdering.
29. jun. 2026	Ekspert	Dörnath udtaler til MDR: Østersøen er 'en blindgyde' for store hvaler. Advarer om ringe overlevelseschancer.
29. jun. 2026	Medier	Saarbrücker Zeitung: MV-ministeriet udsender 'klar afvisning.' Intet retsgrundlag.
30. jun. 2026	SNM	Opfølgingsbrev til Miljøstyrelsen. Konstaterer, at styrelsens svar ikke forholdt sig til det substantielle indhold.
30. jun. 2026	SNM	Åbent brev til Buch-Illing og Kinze. Dokumenterer udeladt redningslitteratur og IMF-vurdering.
30. jun. 2026	Ekspert/ Medier	Frankfurter Rundschau forstærker Buch-Illings dødsprofeti via nyhedsbureauerne.
5. jul. 2026	Observation	Holnis, Flensborg Fjord. Første bekræftede ankomst til tyske farvande.
6. jul. 2026	Medier	Kölner Stadt-Anzeiger advarer mod 'fejllaceret dyrekærlighed.'
9.-12. jul. 2026	Observation	Aarhus, Vejle Fjord, Bogense, Danmark. Omfattende danske observationer fortsætter. 148 km på 4 dage.
12. jul. 2026	SNM	Brev til Det Dyreetiske Råd. Spørger, om staten har pligt til at diagnosticere, inden den opgiver dyret.

Dato	Kategori	Begivenhed
16. jul. 2026	Observation	Heiligenhafen, Tyskland. 140 km syd for sidste danske observation på 3 dage.
17. jul. 2026	Ekspert	Buch-Illing reviderer prognosen: dyret er 'i bedre form end først antaget.' Ingen nye diagnostiske data.
17.-18. jul. 2026	Observation	Kiel Fjord, Tyskland. Trænger ind i den indre fjord nær Hörnbrücke, på trods af at SH-ministeriet har oplyst, at hvalen bevæger sig mod åbent hav.
Jul. 2026	SNM	Hvidbogen Handlingsplan for Hartwin offentliggjort. Sekstrins diagnostik- og behandlingsplan.
23. jul. 2026	SNM	Konsolideret brev til tyske myndigheder. Stilet til minister Goldschmidt, ITAW, Kreis Plön. Fuld retlig, videnskabelig og etisk argumentation.
24. jul. 2026	Observation	Den indre Flensborg Fjord, Tyskland.
27. jul. 2026	Myndighed	MV-ministeriets pressemeddelelse nr. 235/2026: hvalen i Wismar, 'tilsyneladende rask.' Arten 'ikke endeligt fastslået.'
29. jul. 2026	Ekspert/ Medier	Dörnath udtaler til MDR: 'Dette er fortsat en blindgyde.' Advarer mod aktivisme og redningsoperationer.
29. jul. 2026	Observation	Wustrow / Darß, Tyskland. Fortsætter østpå.
7. aug. 2026	Medier	TAZ offentliggør 'No seagull crows for him.' Håner SNM og handlingsplanen. Fejrer fraværet af offentlig harme.
9. aug. 2026	Observation	Woliński Park Narodowy, Polen. 8. land. Fremstående rygrad. WWF Polen kan ikke identificere arten.
12.-13. aug. 2026	Død	Anslået dødsdato.
13. aug. 2026	Bjærgning	Kroppen fundet i Greifswald Bodden kl. 08:16. Bjærget af WSA Ostsee. Overført til Deutsches Meeresmuseum kl. 19:30.
14.-15. aug. 2026	Obduktion	Obduktion på NAUTINEUM, Stralsund. Fire bylder (110 cm, 60 cm, 13,5 cm, 13 cm). Porøse hvirvler. Tomt mavesæk. 6 cm spæk. Formodet blodforgiftning.
18. aug. 2026	Offentliggørelse	Foreløbige obduktionsfund offentliggjort. Sandsynlig dødsårsag: bakterieinfektion, formodet blodforgiftning. Lisa Klemens: 'enorme smerter.'

Del XVIII. Kildeliste

Følgende kilder er citeret i dette brief. De er oplistet i alfabetisk rækkefølge efter første forfatter eller institutionens navn. Mediekilder er oplistet efter medievirksomhedens navn.

Alexander, J.W., Solangi, M.A. og Riegel, L.S. (1989). Vertebral Osteomyelitis and Suspected Diskospondylitis in an Atlantic Bottlenose Dolphin (*Tursiops truncatus*). *Journal of Wildlife Diseases*, 25(1), 118-121.

Baker, L. (2017). Translocation biology and the clear case for compassionate conservation. *Israel Journal of Ecology and Evolution*, 63(3-4), 52-60.

Beausoleil, N.J. (2020). I Am a Compassionate Conservation Welfare Scientist: Considering the Theoretical and Practical Differences Between Compassionate Conservation and Conservation Welfare. *Animals*, 10(2), 257.

Beredskabsplan for Havpattedyr (2024). Miljøstyrelsen, Danmark. April 2024.

Chami, R. m.fl. (2022). Nature's Solution to Climate Change: A Strategy to Protect Whales Can Limit Greenhouse Gases and Global Warming. IMF Finance & Development.

Davison, N.J. m.fl. (2017). *Brucella ceti* Infection in a Common Minke Whale (*Balaenoptera acutorostrata*) with Associated Pathology. *Journal of Wildlife Diseases*, 53(3).

Deutsches Meeresmuseum (2026). Vorläufige Sektionsergebnisse Buckelwal Greifswalder Bodden. 15. august 2026.

Frankfurter Rundschau (2026). First 'Timmy', now 'Hartwin': Expert believes the next Baltic humpback whale will die. 30. juni 2026. Robin Ditrich.

Griffin, A.S. m.fl. (2020). Compassionate Conservation Clashes with Conservation Biology: Should Empathy, Compassion, and Deontological Moral Principles Drive Conservation Practice? *Frontiers in Psychology*, 11, 1139.

Gulland, F.M.D. m.fl. (2008). Eastern North Pacific Gray Whale (*Eschrichtius robustus*) Unusual Mortality Event, 1999-2000. NOAA Technical Memorandum NMFS-OPR-33.

Hart van Nederland (2026). Humpback whale spotted again, this time near Bloemendaal. 19. januar 2026.

Hart van Nederland (2026). Another special visitor: humpback whale spotted in Zeeland waters. 5. juni 2026.

Hayward, M.W. m.fl. (2019). Deconstructing compassionate conservation. *Conservation Biology*, 33(4), 760-768.

Johnson, P.J. m.fl. (2019). Consequences Matter: Compassion in Conservation Means Caring for Individuals, Populations and Species. *Animals*, 9(12), 1115.

Katz, T. (2024). Taking natural harms seriously in compassionate conservation. *Biological Conservation*, 299, 110791.

Kölner Stadt-Anzeiger (2026). Experts warn after sighting of humpback whale 'Hartwin'. 6. juli 2026.

Krause, B. (1991). *The Great Animal Orchestra*. Back Bay Books.

MDR Aktuell (2026). Timmy 2.0? Newly sighted humpback whale would have little chance of survival in the Baltic Sea. Interview med Dr. Kerstin Alexandra Dörnath. 29. juni 2026.

MDR Aktuell (2026). New stray whale in the Baltic Sea: 'This remains a dead end.' Interview med Dr. Kerstin Alexandra Dörnath. 29. juli 2026.

Merck Veterinary Manual. Bacterial Diseases of Marine Mammals.
<https://www.merckvetmanual.com/exotic-and-laboratory-animals/marine-mammals/bacterial-diseases-of-marine-mammals>

Mitchell, J.D. og Young, H.S. (2026). [Reference to population sustainability paper in Frontiers in Marine Science, as cited in SNM Open Letter.]

MV Ministry for Climate Protection, Agriculture, Rural Areas and the Environment (2026).
 Pressemeddelelse nr. 235/2026: Whale sighted in the overseas port of Wismar. 27. juli 2026.

NEWS5 (2026). Interview med etiker Herwig Grimm. Juli 2026.

Newstime / Joyn (2026). What will happen to Hartwin? Expert on the new humpback whale: 'No chance — he will die.' Interview med Heiko Buch-Illing. 24. juni 2026. Marie-Finn Bruker.

Newstime / Joyn (2026). Humpback whale Hartwin in the Baltic Sea: Is Germany prepared this time? Ministry comments. 25. juni 2026. Marie-Finn Bruker.

Newstime / Joyn (2026). Humpback whale sighted off Heiligenhafen. Buch-Illing revises prognosis. 17. juli 2026.

NOAA Fisheries (2020). North Atlantic Right Whale Calf Injured by Vessel Strike. 16. januar 2020.

IFAW (2020). Operation to treat wounded right whale calf. Pressemeddelelse, januar 2020.

Nordkurier (2026). Meterlanger Abszess: Toter Buckelwal aus der Ostsee muss extrem gelitten haben. 18. august 2026.

O'Mahony, D.T. m.fl. (2024). Non-invasive sampling of cetacean exhaled breath condensate for health assessment using drones. Molecular Ecology Resources, 24.

Olhasque, A. m.fl. (2025). Rescue of a Juvenile Humpback Whale Trapped Behind a Tidal Power Station in Brittany, France. Animals.

Omroep Zeeland (2026). Humpback whale spotted in the Western Scheldt, shipping traffic warned. 5. juni 2026.

Radio Szczecin (2026). Whale sighted at Woliński Park Narodowy, Wolin Island, Poland. 9. august 2026.

Ramp, D. og Bekoff, M. (2015). Compassion as a Practical and Evolved Ethic for Conservation. BioScience, 65(3), 323-327.

Saarbrücker Zeitung (2026). Humpback whale 'Hartwin': Mecklenburg-Western Pomerania Ministry of the Environment with clear rejection. 29. juni 2026.

Sharp, S.M. m.fl. (WHOI-2024-05). Workshop report on large whale refloating methods. Woods Hole Oceanographic Institution.

SNM (2026). Actionable Plan for Hartwin: A White Paper. Juli 2026.

SNM (2026). Critical Brief on the Case of the Juvenile Humpback Whale Hope. 2026.

SNM (2026). Follow-Up Letter to the Danish Environmental Protection Agency. 30. juni 2026.

SNM (2026). Letter to the Danish Environmental Protection Agency and the Danish Nature Agency. 27. juni 2026.

SNM (2026). Letter to the Danish Animal Ethics Council. 12. juli 2026.

SNM (2026). Letter to the German Authorities (Schleswig-Holstein). 23. juli 2026.

SNM (2026). Open Letter to Heiko Buch-Illing and Carl Kinze. 30. juni 2026.

SNM (2026). Sighting database: strandednomore.org/hartwin.

TAZ (2026). Humpback whale Hartwin: No seagull crows for him. Kommentar af Eiken Bruhn. 7. august 2026.

Thalmann, S.J. m.fl. (2008). Sperm whale rescue operations in southeastern Australia. *Marine Mammal Science*.

The Scarborough News (2026). A whale of a time at RSPB Bempton Cliffs. 3. juni 2026. Phil Hutchinson.

NRE Tasmania (2022). Cetacean Incident Manual. Department of Natural Resources and Environment, Tasmania.

VRT NWS (2026). Injured humpback whale sighted in the Scheldt river. 5. juni 2026. Jens Van Roet.

Wallach, A.D. m.fl. (2020). Compassionate conservation and elephant personhood. *Animal Sentience*, 2020.324.

Wallach, A.D. m.fl. (2020). Recognizing animal personhood in compassionate conservation. *Conservation Biology*, 34(5), 1097-1106.